

P.Z.E. br. 203

HRVATSKI SABOR

KLASA: 022-02/25-01/94

URBROJ: 65-25-2

Zagreb, 9. listopada 2025.

**ZASTUPNICAMA I ZASTUPNICIMA
HRVATSKOGA SABORA**

**PREDSJEDNICAMA I PREDSJEDNICIMA
RADNIH TIJELA**

Na temelju članka 178. Poslovnika Hrvatskoga sabora u prilogu upućujem ***Prijedlog zakona o medijaciji***, koji je predsjedniku Hrvatskoga sabora podnijela Vlada Republike Hrvatske, aktom od 9. listopada 2025. godine.

Ovim zakonskim prijedlogom usklađuje se zakonodavstvo Republike Hrvatske sa zakonodavstvom Europske unije, te se u prilogu dostavlja i Izjava o njegovoj usklađenosti s pravnom stečevinom Europske unije.

Za svoje predstavnike, koji će u njezino ime sudjelovati u radu Hrvatskoga sabora i njegovih radnih tijela, Vlada je odredila ministra pravosuđa, uprave i digitalne transformacije Damira Habijana i državne tajnike Ivana Crnčeca, Vedranu Šimundžu Nikolić, Sanjina Rukavinu i Fadilu Bahović.

PREDSJEDNIK

Gordan Jandroković

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE

KLASA: 022-03/25-01/50
URBROJ: 50301-04/12-25-11

Zagreb, 9. listopada 2025.

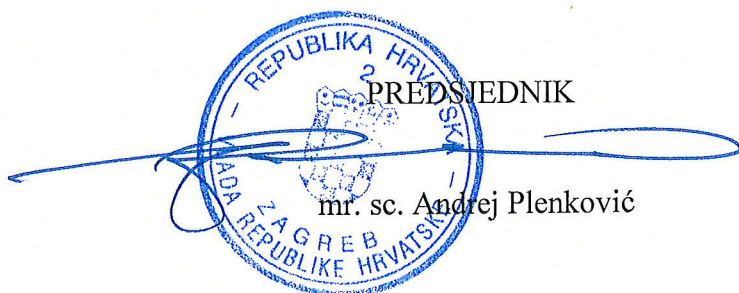
PREDSJEDNIKU HRVATSKOGA SABORA

PREDMET: Prijedlog zakona o medijaciji

Na temelju članka 85. Ustava Republike Hrvatske („Narodne novine“, br. 85/10. - pročišćeni tekst i 5/14. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske) i članka 172. Poslovnika Hrvatskoga sabora („Narodne novine“, br. 81/13., 113/16., 69/17., 29/18., 53/20., 119/20. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 123/20. i 86/23. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske), Vlada Republike Hrvatske podnosi Prijedlog zakona o medijaciji.

Ovim zakonskim prijedlogom usklađuje se zakonodavstvo Republike Hrvatske sa zakonodavstvom Europske unije, te se u prilogu dostavlja i Izjava o njegovoj usklađenosti s pravnom stečevinom Europske unije.

Za svoje predstavnike, koji će u njezino ime sudjelovati u radu Hrvatskoga sabora i njegovih radnih tijela, Vlada je odredila ministra pravosuđa, uprave i digitalne transformacije Damira Habijana i državne tajnike Ivana Crnčeca, Vedranu Šimundžu Nikolić, Sanjina Rukavinu i Fadilu Bahović.

PREDSJEDNIK
mr. sc. Andrej Plenković

PRIJEDLOG ZAKONA O MEDIJACIJI

PRIJEDLOG ZAKONA O MEDIJACIJI

I. USTAVNA OSNOVA ZA DONOŠENJE ZAKONA

Ustavna osnova za donošenje ovoga zakona sadržana je u odredbi članka 2. stavka 4. podstavka 1. Ustava Republike Hrvatske („Narodne novine“, br. 85/10. - pročišćeni tekst i 5/14. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske).

II. OCJENA STANJA I OSNOVNA PITANJA KOJA SE TREBAJU UREDITI ZAKONOM, TE POSLJEDICE KOJE ĆE DONOŠENJEM ZAKONA PROISTEĆI

Ocjena stanja

Zakonski okvir medijacije u Republici Hrvatskoj uspostavljen je 2003. godine donošenjem Zakona o mirenju („Narodne novine“, broj 163/03.), koji je izmijenjen 2009. godine te je početkom 2011. godine donesen novi Zakon o mirenju („Narodne novine“, broj 18/11.).

Zakon o mirnom rješavanju sporova („Narodne novine“, broj 67/23.; u daljnjem tekstu: ZMRS) donesen je 2023. godine, a stupio je na snagu 29. lipnja 2023.

U odnosu na ranije uređenje, ZMRS područje primjene zakona propisuje šire tako što propisuje da se zakonom uređuje mirno rješavanje sporova u građanskim, trgovačkim, radnim, obiteljskim, upravnim i drugim sporovima o pravima kojima stranke mogu slobodno raspolagati, a mirno rješavanje sporova definira kao svaki izvansudski ili sudski postupak kojim stranke nastoje sporazumno riješiti spor, uključujući medijaciju i strukturirane pregovore.

Institucionalni okvir medijacije obuhvaća sudsku i izvansudsku medijaciju. Sudsku medijaciju uređuje i organizira država u okviru uređenja pravosudnog sustava, dok je izvansudska medijacija organizirana i u institucijama za medijaciju (najčešće se radi o udrugama) te provođenjem medijacije neovisno o institucijama za medijaciju, kada medijaciju provodi samostalno pojedini medijator.

Radi ostvarenja svrhe ZMRS-a osnovan je Centar za mirno rješavanje sporova (u daljnjem tekstu: Centar).

Institucije za medijaciju su institucije koje su zakonom ovlaštene ili koje su dobile suglasnost Centra za provođenje obuke za medijatora, obuke za trenera i za provođenje medijacije.

Centar vodi Registar institucija za medijaciju u koji je trenutno upisano osam aktivnih institucija za medijaciju.

Osim institucija upisanih u Registar institucija za medijaciju, postoje i druge pravne osobe za koje je posebnim propisom određeno da organiziraju medijaciju, kao što su Hrvatska gospodarska komora, Hrvatska obrtnička komora, Hrvatski ured za osiguranje, Hrvatska komora arhitekata, Hrvatska komora inženjera građevinarstva, Hrvatska komora inženjera elektrotehnike i Hrvatska komora inženjera strojarstva.

Nadalje, ZMRS propisuje da je medijator osoba upisana u Registar medijatora koja na temelju sporazuma stranaka provodi medijaciju.

Registar institucija za medijaciju i Registar medijatora su javni te ih u elektroničkom obliku vodi Centar.

Međutim, unatoč kontinuiranom radu na unaprjeđenju medijacije, rezultati primjene medijacije u praksi, posebice na području izvansudske medijacije, nisu ispunili predviđena očekivanja.

Dvije godine primjene ZMRS-a pokazale su kako građani nisu u dovoljnoj mjeri prepoznali prednosti mirnog načina rješavanja sporova. Primjena medijacije još je uvijek zanemariva u odnosu na obraćanje građana redovnim sudovima kako bi riješili spor.

Također, pokazalo se kako ostali dionici pravosudnog sustava, suci, odvjetnici i ostali koji su u mogućnosti doprinijeti poticanju stranaka na primjenu medijacije, nisu motivirani i ne doprinose u dovoljnoj mjeri.

S druge strane, opterećenje sudova predmetima još je uvijek značajno, radi čega je potrebno nastaviti rad na poticanju primjene medijacije kao načina rješavanja sporova koji može doprinijeti smanjenju broja predmeta na sudovima.

Dakle, nakon niza provedenih normativnih i nenormativnih aktivnosti u svrhu poticanja na češću primjenu medijacije u rješavanju sporova, razlog njezine nedovoljne iskorištenosti moguće je pronaći u još uvijek nedovoljnoj informiranosti građana i dionika pravosudnog sustava o medijaciji, ali i u nedovoljno jasnom zakonskom okviru.

Osnovna pitanja koja se trebaju urediti zakonom

U svrhu daljnjeg unaprjeđenja i poticanja šire primjene medijacije donosi se novi zakon.

Nakon što je ZMRS proširio područje primjene zakona tako što je propisao da se zakonom uređuje mirno rješavanje sporova u građanskim, trgovačkim, radnim, obiteljskim, upravnim i drugim sporovima o pravima kojima stranke mogu slobodno raspolagati, novim zakonom naglasak se vraća na medijaciju.

Naime, u dvije godine primjene ZMRS-a utvrđeno je kako širenje područja primjene zakona nije doprinijelo češćoj primjeni mirnih načina rješavanja sporova, a primjena propisa u praksi je nejasna.

Stoga ovaj zakon uređuje medijaciju na način da zadržava postojeća dobra rješenja te ih dodatno osnažuje detaljnijim uređenjem postojećih instituta za koje se pokazalo da su svrhoviti, međutim, i nedovoljno iskorišteni.

Stечena iskustva pokazala su kako je najizazovniji dio u radu na unaprjeđenju medijacije pronaći način kako stranke upoznati s medijacijom, potaknuti ih na njezinu češću primjenu i učiniti ih povjerljivima prema medijaciji. Pritom se pokazalo kako su upravo nerazumijevanje i nedovoljna informiranost glavni uzroci neprihvatanja i nepovjerenja kod stranaka.

Uzimajući u obzir navedeno, pritom vodeći računa o tome da medijacija uvijek i bez iznimke ovisi o dobrovoljnosti stranaka da u medijaciji sudjeluju, odgovarajućim uređenjem dužnosti pokušaja mirnog rješenja spora prije pokretanja sudskih postupaka i informativnog sastanka o medijaciji smatra se da se može doprinijeti otklanjanju navedenih prepreka.

Stoga je glavna novina ovoga zakona u odnosu na ranija normativna uređenja, propisivanje dužnosti pokušaja rješavanja određenih vrsta sporova medijacijom isključivo prije pokretanja parničnog postupka, s posljedicom troškovne sankcije za stranku koja dužnost ne ispunji, uz detaljno propisivanje informativnog sastanka o medijaciji, kao jednog od načina ispunjanja te dužnosti.

Uređenjem informativnog sastanka o medijaciji na način da je sastanak dostupno, funkcionalno i za stranke pravno sigurno sredstvo ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja određenih vrsta sporova medijacijom potaknut će se češća primjena medijacije u praksi.

Dakle, ovim se zakonom uređuje, da kad god je to moguće, stranke će prije pokretanja sudskog postupka pokušati riješiti spor mirnim putem, pri čemu im na raspolaganju stoje svi izvansudski alati rješavanja spora mirnim putem (informativni sastanak o medijaciji, medijacija, pregovori i ostalo).

Radi se o odredbi kojom se stranke osvješćuje i upućuje na mirno rješavanje svih vrsta sudskih sporova u fazi prije pokretanja sudskog postupka, neovisno o kojoj se vrsti spora radi.

U slučaju da stranke ne postupe u skladu s navedenim i da pokrenu sudski postupak, a da prethodno nisu pokušale spor riješiti mirnim putem, ne snose sankcije što spor nisu pokušale riješiti mirnim putem.

Međutim, za određene vrste sporova propisuje se poseban režim tako što se propisuje dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka, ali u ovom slučaju propisuje se i troškovna sankcija za onu stranku koja tu dužnost ne ispunji.

Naime, prije pokretanja parničnog postupka koji proizlazi iz nasljeđivanja i parničnog postupka radi naknade štete u sporovima male vrijednosti stranke su dužne pokušati riješiti spor medijacijom. Takva dužnost ne postoji prije pokretanja parničnog postupka radi naknade štete u sporovima male vrijednosti iz radnog odnosa i iz osiguranja.

U praksi to znači da je stranka dužna pristupiti informativnom sastanku o medijaciji odnosno sankcionira se nepristupanje informativnom sastanku o medijaciji.

Uzevši u obzir činjenicu da se medijacija temelji na načelu dobrovoljnosti, nije moguće nametnuti medijaciju kao obvezu, ali je obavezan informativni sastanak o medijaciji na kojem će stranke biti upoznate s prednostima medijacije. Nakon informativnog sastanka stranke same donose odluku žele li svoj spor pokušati riješiti medijacijom ili će ga rješavati u odgovarajućem sudskom postupku.

Uvođenjem troškovne sankcije za nepristupanje informativnom sastanku o medijaciji postiže se informiranost stranaka o prednostima medijacije u svakom pojedinačnom predmetu koji bi potencijalno mogao završiti u sudskom postupku, a s druge strane poštuje se načelo dobrovoljnosti kod provođenja medijacije.

Slijedom navedenog, kada se spominje dužnost pokušaja medijacije, ta se dužnost može ispuniti na dva načina. Jedan od načina je pristupanje informativnom sastanku o medijaciji, čime je ta dužnost ispunjena pod uvjetima koje zakon detaljnije propisuje. Ako se stranke nakon informativnog sastanka odluče za medijaciju koja neuspješno završi, stranke su i u tom slučaju ispunile svoju dužnost obveznog pokušaja.

Pri odabiru vrste sporova koje su obuhvaćene dužnošću pokušaja rješavanja spora medijacijom posebno se vodilo računa da se dužnost propiše upravo za one vrste sporova koje se po svojoj prirodi smatraju odgovarajućima za rješavanje medijacijom, istovremeno uzimajući u obzir i postojeće organizacijske kapacitete kojima sustav raspolaže.

S obzirom na to da je jedan od načina ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom sudjelovanje na informativnom sastanku o medijaciji, detaljnije se propisuje njegovo uređenje tako što se određuje što je informativni sastanak o medijaciji, tko ga je ovlašten provoditi, kako se pokreće i kada se smatra da je sastanak dovršen.

Radi propisivanja troškovne sankcije, dodatno se uređuje odredba o troškovima kojom se propisuje da stranka koja ne ispuni tu dužnost gubi pravo zahtijevati naknadu daljnjih troškova sudskog postupka bez obzira na ishod postupka.

Pored troškovne sankcije, kao poticaj strankama da pokušaju sporove rješavati medijacijom propisuje se i financijska olakšica u vidu oslobođenja od plaćanja sudske pristojbe na tužbu koja bi u slučaju neuspješnog pokušaja rješavanja spora medijacijom eventualno bila podnesena.

S obzirom na to da se zakonom za stranke propisuje određena obveza koja je u slučaju neispunjenja praćena negativnom posljedicom troškovne sankcije, radi uspostavljanja ravnoteže između obveze i stvarnih mogućnosti stranaka u njezinu ispunjenju, zakonom se također dodatno osnažuje Centar koji sada nastavlja s radom kao Nacionalni centar za medijaciju i čija je uloga strankama osigurati sigurno pravno okruženje i dostupnost alata za ispunjenje propisane obveze. Centar ima sjedište u Zagrebu, ali i podružnice u Rijeci, Splitu i Osijeku čime se osigurava teritorijalna pokrivenost cijele Hrvatske.

Posljedice koje će donošenjem zakona proisteći

Novim zakonom osigurat će se uvjeti za informiranje građana i poslovnih subjekata o prednostima rješavanja sporova medijacijom, potaknut će se češća primjena medijacije te će se posljedično smanjiti broj predmeta na sudovima.

Također, novim uređenjem medijacije ostvarit će se dodana vrijednost na razini društva u širem smislu, s obzirom na to da se zakonom uspostavljaju pozitivne aktivnosti usmjerene prema građanima, a koje se poziva i potiče da uz podršku i pomoć i sami doprinesu razvoju nekonfliktnog društvenog okruženja, međusobnom razumijevanju i izbjegavanju sukoba.

Sve navedeno pozitivno će utjecati na jačanje vladavine prava, kao i na jačanje povjerenja građana u pravosudni sustav u cjelini.

III. OCJENA I IZVORI SREDSTAVA POTREBNIH ZA PROVOĐENJE ZAKONA

Sredstva potrebna za provedbu ovoga zakona, a vezano uz zapošljavanje deset zaposlenika koji se planiraju zaposliti do kraja 2025. godine na glavi 10996 Centar za mirno rješavanje sporova, procijenjeni trošak (2 mjeseca) ukupno iznosi 83.300 eura (skupina 31 Rashodi za zaposlene – 61.700 eura, skupina 32 Materijalni rashodi (prijevoz, troškovi službenog puta) – 20.000 eura i skupina 42 (nabava opreme) – 1.600 eura, osigurana su u okviru Financijskog plana razdjela 109 Ministarstvo pravosuđa, uprave i digitalne transformacije, na glavi 10996 za razdoblje 2025. - 2027. godine. Procijenjeni trošak provedbe zakona u narednom razdoblju (i po potrebi za dodatno zapošljavanje zaposlenika od 1. siječnja 2026.) ukupno iznosi 576.400 eura za 2026. godinu (skupina 31 – 553.400 eura, skupina 32 – 22.000 eura i skupina 42 – 1.000 eura) te 654.700 eura za 2027. godinu (skupina 31 – 628.700 eura, skupina 32 – 25.000 eura i skupina 42 – 1.000 eura) za koje su sredstva osigurana u okviru limita ukupnih rashoda Ministarstva pravosuđa, uprave i digitalne transformacije utvrđenih Odlukom Vlade o proračunskom okviru za razdoblje 2026. - 2028.

PRIJEDLOG ZAKONA O MEDIJACIJI

DIO PRVI

GLAVA I.

OPĆE ODREDBE

Područje primjene

Članak 1.

(1) Ovim se Zakonom uređuje medijacija u građanskim, trgovačkim, radnim, obiteljskim, upravnim i drugim sporovima o pravima kojima stranke mogu slobodno raspolagati (u daljnjem tekstu: medijacija).

(2) U medijaciji uređenoj posebnim zakonom na pitanja koja nisu drugačije uređena na odgovarajući se način primjenjuju odredbe ovoga Zakona.

(3) Odredbe ovoga Zakona primjenjuju se na medijaciju u Republici Hrvatskoj bez obzira na to imaju li stranke prebivalište ili boravište odnosno sjedište u Republici Hrvatskoj, u drugoj državi Europske unije ili u inozemstvu.

Usklađenost s pravnim aktima Europske unije

Članak 2.

Ovim se Zakonom u pravni poredak Republike Hrvatske prenosi:

- Direktiva 2008/52/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 21. svibnja 2008. o nekim aspektima mirenja u građanskim i trgovačkim stvarima (SL L 136/3, 24.5.2008.)
- Direktiva 2014/54/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o mjerama za lakše ostvarivanje prava zajamčenih radnicima u kontekstu slobode kretanja radnika (SL L 128/8, 30.4.2014.) i
- Direktiva (EU) 2019/1937 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2019. o zaštiti osoba koje prijavljuju povrede prava Unije (SL L 305/17, 26.11.2019.).

Svrha Zakona

Članak 3.

(1) Svrha ovoga Zakona je izbjegavanje pokretanja sudskih postupaka, stvaranje uvjeta za sporazumno rješavanje sporova medijacijom, olakšavanje pristupa medijaciji kao odgovarajućem postupku rješavanja sporova, osiguravanje raspoloživosti medijacije, jačanje svijesti o medijaciji kroz poticanje njezine primjene te osiguravanje uravnoteženog odnosa između medijacije i sudskog postupka.

(2) Medijacija se provodi prije ili tijekom sudskog postupka.

(3) Nakon što odluka nadležnog tijela o sporu postane pravomoćna i ovršna, u medijaciji se može sporazumijevati o načinu i uvjetima provedbe odluke te o drugim pitanjima.

(4) Radi ostvarenja svrhe ovoga Zakona poticati će se korištenje medijacije, edukacija medijatora, a putem sredstava javnog priopćavanja, elektroničkih i drugih medija objavljivati će se informacije o medijacijama, uključujući informacije o institucijama za medijaciju i medijatorima.

Definicije

Članak 4.

(1) Pojedini pojmovi u smislu ovoga Zakona imaju sljedeće značenje:

- a) *medijacija* je postupak, bez obzira na to provodi li se u sudu, instituciji za medijaciju ili izvan njih, u kojem stranke nastoje sporazumno riješiti spor uz pomoć jednog ili više medijatora koji strankama pomažu postići nagodbu, bez ovlasti da im nametnu obvezujuće rješenje
- b) *medijator* je osoba upisana u Registar medijatora koja na temelju sporazuma stranaka provodi medijaciju
- c) *institucija za medijaciju* je pravna osoba upisana u Registar institucija za medijaciju koja organizira medijaciju i druga pravna osoba za koju je posebnim propisom određeno da organizira medijaciju
- d) *informativni sastanak o medijaciji* je sastanak na kojem stranke u nazočnosti medijatora ukratko obavještavaju protivnu stranku o svojim zahtjevima i prigovorima, a medijator strankama objašnjava prednosti rješavanja spora medijacijom.

(2) Izrazi koji se koriste u ovom Zakonu, a imaju rodno značenje odnose se jednako na muški i ženski rod.

Načela tumačenja Zakona

Članak 5.

(1) Prilikom tumačenja odredaba ovoga Zakona primijenit će se načelo savjesnosti i poštenja te međunarodno prihvaćeni standardi medijacije izraženi u aktima Europske unije, Ujedinjenih naroda i Vijeća Europe.

(2) Pitanja koja nisu uređena ovim Zakonom rješavat će se u skladu s načelima procesne suradnje, razmjernosti, dobrovoljnosti, učinkovitosti postupka, jednakog postupanja sa strankama, autonomije stranaka u postupku, povjerljivosti postupka i nepristranosti medijatora.

GLAVA II.

NACIONALNI CENTAR ZA MEDIJACIJU

Osnivanje

Članak 6.

(1) Osnivač Nacionalnog centra za medijaciju (u daljnjem tekstu: Nacionalni centar) je Republika Hrvatska, a u ime osnivača osnivačka prava obavlja ministarstvo nadležno za poslove pravosuđa (u daljnjem tekstu: Ministarstvo).

(2) Sjedište Nacionalnog centra je u Zagrebu.

(3) Nacionalni centar se osniva rješenjem Ministarstva.

(4) Sredstva za financiranje djelatnosti Nacionalnog centra osiguravaju se u državnom proračunu Republike Hrvatske.

Načela rada Nacionalnog centra

Članak 7.

Nacionalni centar djeluje u skladu s načelima kooperativnosti, transparentnosti, nepristranosti i djelotvornosti.

Djelatnosti i poslovi Nacionalnog centra

Članak 8.

(1) Nacionalni centar je javna ustanova koja radi ostvarenja svrhe ovoga Zakona:

- potiče razvoj kulture sporazumnog rješavanja sporova korištenjem medijacije
- daje i opoziva suglasnost institucijama za medijaciju
- daje suglasnost na programe edukacije za medijaciju
- provodi, samostalno ili u suradnji s institucijama za medijaciju, stručno osposobljavanje i usavršavanje medijatora
- odlučuje o upisu medijatora u Registar medijatora i o brisanju medijatora iz Registra medijatora
- vodi Registar medijatora te Registar institucija za medijaciju i izdaje potvrde iz navedenih registara
- imenuje, na zahtjev stranaka, medijatore koji provode informativni sastanak o medijaciji i medijaciju, ako se stranke ne mogu sporazumjeti o osobi medijatora
- provodi, samostalno ili u suradnji s drugim medijatorima, informativni sastanak o medijaciji i medijaciju
- sustavno prikuplja podatke o medijacijama
- objavljuje informacije o medijacijama, medijatorima i institucijama za medijaciju.

(2) Djelatnosti iz stavka 1. podstavaka 2., 5. i 6. ovoga članka Nacionalni centar obavlja kao javnu ovlast, dok ostale djelatnosti iz stavka 1. ovoga članka Nacionalni centar obavlja kao javnu službu.

GLAVA III.

INSTITUCIJE ZA MEDIJACIJU I MEDIJATORI

Institucije za medijaciju

Članak 9.

(1) Institucije za medijaciju su institucije koje su Zakonom ovlaštene ili koje su dobile suglasnost Nacionalnog centra:

- za provođenje obuke za medijatora i/ili

- za provođenje obuke za trenera i/ili
- za provođenje medijacije.

(2) Nacionalni centar će dati suglasnost za provođenje obuke za medijatora te za provođenje obuke za trenera instituciji koja ima najmanje tri osposobljene osobe za provođenje obuke, odgovarajući prostor za provođenje obuke i usvojene programe obuke, a suglasnost za provođenje medijacije dat će instituciji koja ima najmanje tri medijatora i odgovarajući prostor za provođenje medijacije.

(3) Ako naknadno utvrdi da je institucija za medijaciju prestala ispunjavati uvjete iz stavka 2. ovoga članka, Nacionalni centar će opozvati suglasnost iz stavka 1. ovoga članka.

(4) Nacionalni centar o davanju i opozivu suglasnosti odlučuje rješenjem protiv kojeg se može izjaviti žalba Ministarstvu.

(5) Institucije za medijaciju koje su Zakonom ovlaštene ili su dobile suglasnost Nacionalnog centra za provođenje obuke za medijatora te za provođenje obuke za trenera dostavljaju Nacionalnom centru plan provođenja obuke za medijatora i trenera te vode upisnik izdanih potvrda o provedenoj obuci i evidenciju polaznika obuke.

(6) Institucije za medijaciju koje su dobile suglasnost Nacionalnog centra iz stavka 1. ovoga članka Nacionalni centar će upisati u Registar institucija za medijaciju koji se vodi pri Nacionalnom centru. Registar je javan i vodi se u elektroničkom obliku. Nacionalni centar izdaje potvrdu iz Registra koja ima svojstvo javne isprave.

(7) Institucije za medijaciju kojima je opozvana suglasnost Nacionalnog centra iz stavka 1. ovoga članka Nacionalni centar će brisati iz Registra institucija za medijaciju koji se vodi pri Nacionalnom centru.

(8) Institucije za medijaciju iz stavka 1. ovoga članka dužne su Nacionalnom centru redovito dostavljati informacije o medijacijama te njihovom trajanju i ishodu.

(9) Način upisa u registar, tehničke uvjete za provođenje obuke i medijacije, način provođenja obuke, dostave Nacionalnom centru plana provođenja obuke za medijatora i trenera, vođenja evidencije o polaznicima i dostave informacija od strane institucija za medijaciju propisuje pravilnikom ministar nadležan za poslove pravosuđa.

Medijatori

Članak 10.

(1) Svojstvo medijatora stječe se upisom u Registar medijatora koji vodi Nacionalni centar, a gubi se brisanjem iz Registra. Registar je javan i vodi se u elektroničkom obliku. Nacionalni centar izdaje potvrdu iz Registra koja ima svojstvo javne isprave.

(2) Iznimno od stavka 1. ovoga članka, u medijaciji u prekograničnim sporovima u smislu ovoga Zakona svojstvo medijatora ima i svaka osoba koja je stekla to svojstvo na temelju propisa u državi članici Europske unije (u daljnjem tekstu: državi članici).

(3) U Registar iz stavka 1. ovoga članka može se upisati medijator:

- koji je stekao potvrdu od institucije za medijaciju iz članka 9. ovoga Zakona ili potvrdu od ovlaštene institucije sa sjedištem na području Europske unije o provedenoj obuci za medijatora u trajanju od najmanje 40 sati
- koji ima završenu razinu obrazovanja 7.1 sv ili 7.1 st Hrvatskog kvalifikacijskog okvira i
- protiv kojeg se ne vodi kazneni postupak zbog kaznenog djela koje se goni po službenoj dužnosti.

(4) Medijator upisan u Registar iz stavka 1. ovoga članka brisat će se iz Registra na osobni zahtjev ili po službenoj dužnosti:

- ako se utvrdi da nisu postojali uvjeti na temelju kojih je upisan u Registar
- u slučaju neispunjenja dužnosti da se redovito stručno usavršava
- u slučaju lišenja poslovne sposobnosti
- u slučaju da je pravomoćnom odlukom određeno brisanje iz Registra zbog povrede Etičkog kodeksa medijatora
- u slučaju smrti.

(5) Nacionalni centar o upisu i brisanju iz Registra iz stavka 1. ovoga članka odlučuje rješenjem protiv kojeg se može izjaviti žalba Ministarstvu.

(6) Medijator je dužan redovito se stručno usavršavati.

(7) Način upisa i brisanja iz Registra iz stavka 1. ovoga članka, njegova vođenja i način ispunjenja dužnosti usavršavanja medijatora iz stavka 6. ovoga članka propisuje pravilnikom ministar nadležan za poslove pravosuđa.

Etički kodeks medijatora

Članak 11.

(1) Etički kodeks medijatora utvrđuje etička načela i pravila ponašanja medijatora radi čuvanja dostojanstva i ugleda medijacije kao mirnog načina rješavanja sporova.

(2) Ministar nadležan za poslove pravosuđa, uz prethodno mišljenje Nacionalnog centra za medijaciju, donosi Etički kodeks medijatora.

(3) Etički kodeks medijatora objavljuje se na mrežnoj stranici Ministarstva i Nacionalnog centra.

(4) Prijedlog za izmjene i dopune Etičkog kodeksa medijatora može dati Nacionalni centar, institucija za medijaciju iz članka 9. ovoga Zakona i najmanje deset medijatora.

Etičko vijeće i postupak povodom povrede Etičkog kodeksa medijatora

Članak 12.

(1) O povredama Etičkog kodeksa medijatora iz članka 11. ovoga Zakona odlučuje Ministarstvo.

(2) Protiv odluke Ministarstva medijator i podnositelj pritužbe imaju pravo žalbe u roku od osam dana od dana dostave odluke, o kojoj odlučuje Etičko vijeće.

(3) Etičko vijeće iz stavka 2. ovoga članka ima tri člana koji se biraju iz reda Ministarstva, Nacionalnog centra i institucije za medijaciju iz članka 9. ovoga Zakona.

(4) Ministar nadležan za poslove pravosuđa propisat će pravilnikom izbor predsjednika i članova Etičkog vijeća i postupak po povredi Etičkog kodeksa medijatora.

DIO DRUGI

GLAVA I.

MIRNO RJEŠAVANJE SPORA PRIJE POKRETANJA SUDSKOG POSTUPKA

Pokušaj mirnog rješavanja spora

Članak 13.

(1) Stranke će, kad god je to moguće, prije pokretanja sudskog postupka pokušati spor riješiti mirnim putem.

(2) Rješavanje spora mirnim putem je svaki izvansudski postupak ili aktivnost stranaka kojom stranke nastoje sporazumno riješiti spor.

(3) Na tužbu kojom se pokreće parnični postupak, stranka koja tužbu podnosi, a koja je protivnoj stranci prije podnošenja tužbe podnijela prijedlog za provođenje medijacije, oslobođenja je plaćanja sudske pristojbe na tužbu.

Dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka

Članak 14.

(1) Prije pokretanja parničnog postupka koji proizlazi iz nasljeđivanja i parničnog postupka radi naknade štete u sporovima male vrijednosti stranke su dužne pokušati riješiti spor medijacijom.

(2) Iznimno od stavka 1. ovoga članka, prije pokretanja parničnog postupka iz radnog odnosa i iz osiguranja stranke nisu dužne pokušati riješiti spor medijacijom.

(3) Dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom iz stavka 1. ovoga članka ne postoji u slučajevima:

- u kojima je posebnim propisom određen rok za podnošenje tužbe
- u kojima je stranka u sporu Republika Hrvatska
- kad zbog nasilja nije razumno očekivati da će stranke ispunjenjem te dužnosti postići sporazumno rješenje spora
- kad stranka koja postupak pokreće nije saznala prebivalište odnosno boravište druge stranke, iako se, sukladno stavku 5. ovoga članka, obratila Nacionalnom centru ili
- kad stranka nije uredno pozvana da pristupi informativnom sastanku o medijaciji.

(4) Dužnost iz stavka 1. ovoga članka stranka će ispuniti:

- ako je pristupila informativnom sastanku o medijaciji, a na koji je protivna stranka odbila pristupiti ili neopravdano nije pristupila, u kojem slučaju se smatra da protivna stranka nije ispunila dužnost iz stavka 1. ovoga članka
- ako je pristupila informativnom sastanku o medijaciji, a na koji opravdano nije pristupila protivna stranka, u kojem slučaju se smatra da su obje stranke ispunile dužnost iz stavka 1. ovoga članka
- ako je pristupila informativnom sastanku o medijaciji, na kojem je protivnu stranku obavijestila o svojim zahtjevima i prigovorima te ako je saslušala objašnjenje medijatora o prednostima rješavanja spora medijacijom ili
- ako je između nje i protivne stranke bezuspješno okončana medijacija.

(5) Stranke se mogu, u svrhu ispunjavanja dužnosti iz stavka 1. ovoga članka, obratiti Nacionalnom centru radi pribavljanja adrese protivne stranke.

(6) Nacionalni centar će podatke o adresi iz stavka 5. ovoga članka pribaviti iz evidencije Ministarstva unutarnjih poslova.

(7) Nacionalni centar će strankama na propisanom obrascu izdati potvrdu o ispunjenju dužnosti iz stavka 1. ovoga članka.

(8) Ministar nadležan za poslove pravosuđa će pravilnikom propisati sadržaj i oblik obrasca iz stavka 7. ovoga članka.

Upućivanje na pokušaj rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka koji proizlazi iz nasljeđivanja

Članak 15.

(1) Prije nego što prekine ostavinski postupak radi upućivanja na parnicu, ostavinski sud će rješenjem uputiti stranke da sukladno članku 14. ovoga Zakona pokušaju spor riješiti medijacijom.

(2) U rješenju iz stavka 1. ovoga članka ostavinski sud odredit će rok koji ne može biti dulji od 15 dana, u kojem je stranka iz stavka 1. ovoga članka čije pravo smatra manje vjerojatnim dužna Nacionalnom centru podnijeti zahtjev za održavanje informativnog sastanka o medijaciji te o podnošenju obavijestiti ostavinski sud.

(3) Ostavinski sud će u rješenju iz stavka 1. ovoga članka upozoriti stranke na posljedice neispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom iz članka 33. stavka 3. ovoga Zakona.

Informativni sastanak o medijaciji

Članak 16.

(1) Stranka je na informativnom sastanku o medijaciji dužna ukratko obavijestiti protivnu stranku o svojim zahtjevima i prigovorima te je dužna saslušati medijatora koji će strankama objasniti prednosti rješavanja spora medijacijom.

(2) Informativni sastanak o medijaciji provodi Nacionalni centar, institucija za medijaciju iz članka 9. ovoga Zakona ili medijator, osim informativnog sastanka o medijaciji koji se provodi u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka iz članka 14. stavka 1. ovoga Zakona, koji provodi Nacionalni centar.

(3) Nacionalni centar će u roku od osam dana od zaprimanja zahtjeva za pokretanje informativnog sastanka o medijaciji koji se provodi u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka iz članka 14. stavka 1. ovoga Zakona, dopisom putem pošte preporučenom poštanskom pošiljkom s povratnicom pozvati stranke da pristupe informativnom sastanku o medijaciji.

(4) U dopisu iz stavka 3. ovoga članka Nacionalni centar će odrediti dan, vrijeme i mjesto održavanja informativnog sastanka o medijaciji te će upozoriti stranke na posljedice neispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom iz članka 33. stavka 3. ovoga Zakona.

(5) Stranka je dužna, kad god je to moguće, osobno, bez ili uz prisustvo punomoćnika, pristupiti informativnom sastanku o medijaciji, a u slučaju spriječenosti osobnog pristupanja informativnom sastanku o medijaciji stranka će o razlozima spriječenosti obavijestiti medijatora.

(6) Na informativni sastanak o medijaciji na odgovarajući se način primjenjuju odredbe Glave II. ovoga dijela Zakona kojima se uređuju obveze medijatora, način provođenja medijacije, sastanci medijatora i stranaka, povjerljivost, dopuštenost dokaza, nespojivost funkcije medijatora i medijacija u prekograničnim sporovima.

Pokretanje informativnog sastanka o medijaciji

Članak 17.

(1) Informativni sastanak o medijaciji pokreće se podnošenjem zahtjeva Nacionalnom centru, instituciji za medijaciju iz članka 9. ovoga Zakona ili medijatoru.

(2) Zahtjev iz stavka 1. ovoga članka podnosi se neposredno, putem pošte preporučenom poštanskom pošiljkom s povratnicom ili elektroničkom poštom.

(3) Ako je zahtjev iz stavka 1. ovoga članka upućen putem pošte preporučenom poštanskom pošiljkom s povratnicom, dan predaje pošti smatra se danom podnošenja zahtjeva.

Dovršetak informativnog sastanka o medijaciji

Članak 18.

(1) Nacionalni centar, institucija za medijaciju iz članka 9. ovoga Zakona i medijator će nakon provedenog informativnog sastanka na propisanom obrascu izdati potvrdu o dovršetku informativnog sastanka o medijaciji.

(2) Stavak 1. ovoga članka ne primjenjuje se na informativni sastanak o medijaciji koji provodi Nacionalni centar radi ispunjenja dužnosti iz članka 14. ovoga Zakona.

(3) Ministar nadležan za poslove pravosuđa će pravilnikom propisati sadržaj i oblik obrasca iz stavka 1. ovoga članka.

GLAVA II.

MEDIJACIJA

Medijacija i drugi postupci o biti spora

Članak 19.

Medijacija se može provesti neovisno o tome vodi li se o predmetu spora sudski, arbitražni ili drugi postupak.

Početak medijacije

Članak 20.

(1) Stranke mogu unaprijed sklopiti sporazum kojim se obvezuju da će sve ili neke buduće sporove rješavati medijacijom (u daljnjem tekstu: sporazum o medijaciji). U sporazumu o medijaciji određeno će navesti spor i druga pitanja koja će se pokušati riješiti medijacijom. Sporazum o medijaciji može sadržavati ime i prezime medijatora ili pravila na temelju kojih će medijator biti određen, instituciju za medijaciju iz članka 9. ovoga Zakona, način provođenja medijacije, rok za dovršetak medijacije, zastupanje i druge sastojke koje stranke smatraju važnim za medijaciju.

(2) Medijacija počinje prihvatom prijedloga za provođenje medijacije, osim ako je za sporove u kojima postoji obveza pokretanja medijacije propisano ili ugovoreno drugačije.

(3) Sporazum o medijaciji smatra se sklopljenim i kad jedna stranka drugoj stranci podnese prijedlog za provođenje medijacije koji sadrži sastojke iz stavka 1. ovoga članka, a druga stranka u roku od 15 dana od dana kada je primila prijedlog, ili u drugom roku naznačenom u prijedlogu, prihvati rješavanje spora medijacijom.

(4) Ako se druga stranka o prijedlogu za provođenje medijacije ne izjasni u roku iz stavka 3. ovoga članka, smatrat će se da je prijedlog za medijaciju odbijen.

(5) Ako je posebnim propisom određen rok za podnošenje tužbe, medijacija se u slučaju iz stavka 4. ovoga članka smatra okončanom.

Imenovanje medijatora

Članak 21.

(1) Imenovanje medijatora obavlja se prema pravilima o kojima su se stranke sporazumjele.

(2) Stranke sporazumno određuju hoće li medijaciju provoditi jedan ili više medijatora i tko će biti imenovan za medijatora.

(3) Ako se stranke ne mogu sporazumjeti o broju ili osobi odnosno osobama medijatora, mogu zatražiti da medijatora imenuje Nacionalni centar, institucija za medijaciju iz članka 9. ovoga Zakona ili neka treća osoba.

Obveze medijatora

Članak 22.

(1) Medijator je u provođenju medijacije dužan postupati stručno i nepristrano te u skladu s Etičkim kodeksom medijatora.

(2) Osoba kojoj se ponudi imenovanje za medijatora dužna je obavijestiti o svim okolnostima koje dovode u sumnju njezinu nepristranost. Nakon imenovanja medijator je dužan obavijestiti stranke o takvim okolnostima čim za njih sazna, ako to već ranije nije učinio.

Način provođenja medijacije

Članak 23.

(1) Medijacija se provodi na način o kojem su se stranke sporazumjele.

(2) Medijator će prilikom provođenja medijacije imati pravičan i jednak odnos prema strankama.

Sastanci medijatora i stranaka

Članak 24.

(1) Sastanci medijatora i stranaka mogu se održavati i na daljinu, uz korištenje odgovarajućih audiovizualnih uređaja i tehnološke platforme za komunikaciju na daljinu.

(2) Medijator se u provođenju medijacije može sastajati sa svakom od stranaka odvojeno.

(3) Ako se stranke nisu drugačije sporazumjele, medijator može informacije i podatke koje je primio od jedne stranke prenijeti drugoj stranci samo uz njezin pristanak.

Pravo medijatora da predlaže nagodbu

Članak 25.

Medijator može sudjelovati u sastavljanju nagodbe i predlagati njezin sadržaj.

Dovršetak medijacije

Članak 26.

(1) Medijacija je dovršena:

- ako je jedna stranka uputila drugim strankama i medijatoru pisanu izjavu o odustajanju od medijacije, osim ako u medijaciji nakon odustajanja jedne stranke sudjeluju dvije ili više stranaka koje su voljne medijaciju nastaviti

- ako su stranke uputile medijatoru pisanu izjavu o dovršetku medijacije
- odlukom medijatora da se medijacija obustavlja, donesenom u pravilu nakon što je o tome strankama bila dana mogućnost da se izjasne, zbog toga što daljnje nastojanje da se postigne mirno rješenje spora više nije svrhovito
- ako se nagodba ne sklopi u roku za dovršetak medijacije koji su stranke odredile svojim sporazumom, a ako rok nije određen, u roku od 60 dana od dana početka medijacije
- sklapanjem nagodbe koju potpisuju stranke i medijator.

(2) Medijator će obavijestiti Nacionalni centar o trajanju i načinu dovršetka medijacije.

(3) Medijator će strankama na propisanom obrascu izdati potvrdu o načinu dovršetka medijacije.

(4) Ministar nadležan za poslove pravosuđa će pravilnikom propisati sadržaj i oblik obrasca iz stavka 3. ovoga članka.

Učinci nagodbe

Članak 27.

(1) Nagodba sklopljena u medijaciji obvezuje stranke koje su je sklopile. Ako su nagodbom stranke preuzele određene obveze, one su ih dužne pravodobno izvršiti.

(2) Nagodba koja je sklopljena u medijaciji je ovršna isprava ako je u njoj utvrđena određena obveza na činidbu o kojoj se stranke mogu nagoditi i ako sadrži izjavu obveznika o neposrednom dopuštenju ovrhe (u daljnjem tekstu: klauzula ovršnosti).

(3) Klauzulom ovršnosti obveznik izričito pristaje da se na temelju nagodbe, radi ostvarenja dužne činidbe, nakon dospelosti obveze, može neposredno provesti ovrha. Klauzula ovršnosti može biti sadržana i u posebnoj ispravi.

(4) Ovrha nagodbe iz stavka 2. ovoga članka će se odbiti:

- ako sklapanje nagodbe nije dopušteno
- ako je nagodba suprotna javnom poretku Republike Hrvatske
- ako je sadržaj nagodbe neprovediv ili nemoguć.

(5) Stranke se mogu sporazumjeti i da se nagodba sastavi u obliku javnobilježničkog akta, sudske nagodbe ili arbitražnog pravorijeka na temelju nagodbe.

Povjerljivost

Članak 28.

(1) Ako se stranke nisu drukčije sporazumjele, medijator je dužan u odnosu na treće osobe čuvati povjerljivim sve informacije i podatke za koje sazna tijekom medijacije, osim ako ih je na temelju zakona dužan priopćiti ili ako je to nužno radi provedbe ili ovrhe sklopljene nagodbe.

(2) Medijator odgovara za štetu koju je prouzročio povredom obveza iz stavka 1. ovoga članka.

(3) Odredbe ovoga članka na odgovarajući se način primjenjuju i na stranke te na druge osobe koje su u medijaciji sudjelovale u bilo kojem svojstvu.

Dopuštenost dokaza

Članak 29.

(1) U sudskom, arbitražnom ili drugom postupku nije dopušteno davati izjave, predlagati dokaze ili podnositi drugi dokaz u bilo kojem obliku, ako se takav dokaz odnosi na:

- činjenicu da je jedna od stranaka predlagala ili prihvatila medijaciju, osim u vezi s dokazivanjem ispunjavanja dužnosti iz članka 14. ovoga Zakona
- izjave o činjenicama ili prijedlozima koje su stranke iznosile u medijaciji
- priznanje zahtjeva ili činjenica izvršeno tijekom medijacije, ako takva očitovanja nisu sastavni dio nagodbe
- isprave koje su pripremljene isključivo za potrebe medijacije, osim ako je zakonom propisano da je njihovo iznošenje nužno radi provedbe ili ovrhe sklopljene nagodbe
- spremnost stranaka da tijekom medijacije prihvate prijedloge iznesene u medijaciji
- druge iznesene prijedloge u medijaciji.

(2) Ako se stranke nisu drugačije sporazumjele, medijator i osobe koje sudjeluju u medijaciji u bilo kojem svojstvu ne mogu biti prisiljene svjedočiti u arbitražnom, sudskom ili bilo kojem drugom postupku vezano za informacije i podatke koji proizlaze iz medijacije ili su s njom povezani.

(3) U sudskom, arbitražnom ili drugom postupku dokazi iz stavka 1. ovoga članka odbacit će se kao nedopušteni.

(4) Iznimno, dokazi iz stavka 1. ovoga članka se u postupku pred arbitražom, sudom ili drugim državnim tijelom mogu upotrijebiti u dokazne svrhe samo:

- pod uvjetima i u opsegu koji zahtijeva zakon, ako je to nužno zbog zaštite javnog poretka Republike Hrvatske, ili
- ako je to potrebno za provedbu ili ovrhu nagodbe.

(5) Osobe koje postupe suprotno stavcima 1. i 2. ovoga članka odgovorne su za štetu koju time prouzroče.

(6) Odredbe stavaka 1. do 4. ovoga članka primjenjuju se bez obzira na to je li arbitražni, sudski ili drugi postupak povezan sa sporom glede kojeg se vodila ili se vodi medijacija.

(7) Osim u slučaju iz stavka 1. ovoga članka, dokazi koji su inače dopušteni u arbitražnom, sudskom ili drugom postupku neće bit nedopušteni samo zato jer su bili upotrijebljeni u medijaciji.

Nespojivost funkcije medijatora

Članak 30.

(1) Ako se stranke nisu drugačije sporazumjele, medijator ne može biti sudac ili arbitar u sporu koji je bio ili jest predmet medijacije, ili u nekom drugom sporu koji je proizašao iz toga pravnog odnosa ili je povezan s njim.

(2) Iznimno od odredbe stavka 1. ovoga članka, stranke mogu ovlastiti medijatora da kao arbitar donese pravorijek na temelju nagodbe.

Učinak na zastarne rokove i rokove za podnošenje tužbe

Članak 31.

(1) Stranke koje su u skladu s ovim Zakonom izabrale medijaciju radi pokušaja mirnog rješenja spora ne gube zbog toga mogućnost pokretanja sudskog, arbitražnog ili drugog postupka zbog proteka zastarnog ili prekluzivnog roka.

(2) Zastara ne teče za vrijeme trajanja informativnog sastanka o medijaciji i za vrijeme trajanja medijacije.

(3) Ako je posebnim propisom određen rok za podnošenje tužbe, taj rok ne teče dok traje informativni sastanak o medijaciji i medijacija.

Odnos medijacije i drugih postupaka o istom predmetu spora

Članak 32.

Ako su se stranke sporazumjele o provođenju medijacije i izrijekom se obvezale da tijekom točno određenog razdoblja ili do nastupanja točno određenog uvjeta neće pokretati ili nastavljati sudske, arbitražne ili druge postupke, takav sporazum ima obvezujući učinak. U tom slučaju, sud, arbitri ili druga tijela kod kojih se pokrene postupak o istom predmetu spora odbacit će na zahtjev druge stranke tužbu ili drugi podnesak kojim se postupak pokreće ili nastavlja.

Troškovi

Članak 33.

(1) Ako se stranke nisu drugačije sporazumjele, svaka stranka snosi svoje troškove, a troškove medijacije i informativnog sastanka o medijaciji stranke snose na jednake dijelove, odnosno u skladu s posebnim zakonom ili pravilima institucija za medijaciju iz članka 9. ovoga Zakona.

(2) Troškovi informativnog sastanka o medijaciji i medijacije koja nije dovršena sklapanjem nagodbe ulaze u parnične troškove.

(3) Stranka koja nije ispunila dužnost iz članka 14. stavka 1. ovoga Zakona gubi pravo zahtijevati naknadu troškova sudskog postupka bez obzira na ishod postupka.

Medijacija u prekograničnim sporovima

Članak 34.

(1) Odredbe ovoga Zakona primjenjuju se i u prekograničnim sporovima u građanskim i trgovačkim predmetima.

(2) Prekograničnim sporovima u smislu ovoga Zakona ne smatraju se porezni, carinski ili upravni sporovi ili oni sporovi koji se odnose na odgovornost države za radnje ili propuste u vršenju vlasti.

(3) Prekogranični spor u smislu ovoga Zakona je spor u kojem jedna od stranaka ima prebivalište ili uobičajeno boravište u državi članici, a u kojoj ga druga stranka nema na dan:

- kad su se stranke sporazumjele o korištenju medijacije nakon što je došlo do spora
- kad je sud odredio medijaciju
- kad je po nacionalnom pravu nastala obveza primjene medijacije
- kad je sud kojemu je podnesena tužba uputio stranke na medijaciju.

(4) Iznimno, u svrhu primjene članka 27. i 30. ovoga Zakona, prekogranični spor je i onaj spor u kojem je sudski ili arbitražni postupak između stranaka započet u državi članici u kojoj stranke nisu imale prebivalište ili uobičajeno boravište na dan na koji upućuje stavak 3. podstavci 1. do 3. ovoga članka.

(5) Odredbe o prekograničnom sporu neće se primjenjivati u odnosu na Kraljevinu Dansku.

(6) Prebivalište odnosno boravište određuje se u skladu s odredbama poglavlja 5. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (preinačena) (SL L 351, 20.12.2012.).

Ovrha nagodbe postignute medijacijom izvan Republike Hrvatske

Članak 35.

(1) Ako država članica u skladu sa svojim propisima osigurava mogućnost strankama, ili jednoj od njih uz izričiti pristanak druge stranke, da se sadržaj pisane nagodbe postignute medijacijom u prekograničnom sporu utvrdi ovršnim, sud u Republici Hrvatskoj će priznati i izvršiti takvu nagodbu.

(2) Ako je sadržaj nagodbe u državi članici unesen u neku drugu ovršnu ispravu tako što ga je sud ili drugo nadležno tijelo potvrdilo presudom, odlukom, arbitražnim pravorijekom ili drugom ovršnom ispravom u skladu s pravom države članice u kojoj je podnesen zahtjev, na priznanje i ovrhu te ovršne isprave primjenjuju se pravila mjerodavna za priznanje i ovrhu tih isprava.

(3) O zahtjevu za priznanje i o prijedlogu za određivanje ovrhe nagodbe iz stavka 1. ovoga članka u predmetima iz stvarne nadležnosti trgovačkih sudova nadležan je Trgovački sud u Zagrebu, a u ostalim predmetima Županijski sud u Zagrebu.

(4) Sud iz stavka 3. ovoga članka odbit će ovrhu na temelju nagodbe sklopljene u sporu s međunarodnim obilježjem ako ovršenik dokaže:

- da stranka u postupku nije bila sposobna zaključiti sporazum o medijaciji i biti stranka u sporu ili da stranka nije bila uredno zastupana
- da sporazum o medijaciji nije uopće bio sklopljen ili da nije valjan u skladu s pravom koje su stranke odabrale, odnosno pravom druge države koje je mjerodavno prema pravilima međunarodnog privatnog prava
- da nagodba nije obvezujuća ili konačna, odnosno da je naknadno izmijenjena

- da su obveze iz nagodbe već izvršene, odnosno da je činidba preuzeta nagodbom neizvršiva ili nemoguća
- da je ovrha suprotna samim uvjetima nagodbe
- da je medijator koji je pomogao strankama sklopiti nagodbu grubo prekršio načela i međunarodno prihvaćene standarde iz članka 5. ovoga Zakona, a to je moglo utjecati na sadržaj nagodbe.

(5) Sud iz stavka 3. ovoga članka po službenoj će dužnosti odbiti ovrhu inozemne nagodbe ako utvrdi:

- da spor prema odredbama ovoga Zakona ne može biti riješen u medijaciji
- da je nagodba u suprotnosti s javnim poretom Republike Hrvatske.

DIO TREĆI

NADZOR

Upravni nadzor

Članak 36.

Upravni nadzor nad poslovima povjerenima ovim Zakonom obavlja Ministarstvo.

DIO ČETVRTI

PRIJELAZNE I ZAVRŠNE ODREDBE

Postupci u tijeku

Članak 37.

Informativni sastanci o medijaciji i medijacije pokrenute prije stupanja na snagu ovoga Zakona dovršit će se primjenom odredbi Zakona o mirnom rješavanju sporova („Narodne novine“, broj 67/23.).

Donošenje provedbenih propisa

Članak 38.

Ministar nadležan za poslove pravosuđa donijet će pravilnike iz članka 9. stavka 9., članka 10. stavka 7., članka 12. stavka 4., članka 14. stavka 8., članka 18. stavka 3. i članka 26. stavka 4. ovoga Zakona u roku od 30 dana od dana stupanja na snagu ovoga Zakona.

Donošenje Etičkog kodeksa medijatora

Članak 39.

Ministar nadležan za poslove pravosuđa donijet će Etički kodeks medijatora iz članka 11. ovoga Zakona u roku od tri mjeseca od dana stupanja na snagu ovoga Zakona.

Rad Nacionalnog centra za medijaciju

Članak 40.

(1) Centar za mirno rješavanje sporova osnovan na temelju Zakona o mirnom rješavanju sporova („Narodne novine“, broj 67/23.) nastavlja s radom kao Nacionalni centar za medijaciju.

(2) Ministarstvo će u roku od 30 dana od dana stupanja na snagu ovoga Zakona izmijeniti rješenje o osnivanju Centra za mirno rješavanje sporova radi usklađivanja s ovim Zakonom.

Prestanak važenja Zakona

Članak 41.

Stupanjem na snagu ovoga Zakona prestaje važiti Zakon o mirnom rješavanju sporova („Narodne novine“, broj 67/23.).

Stupanje na snagu

Članak 42.

Ovaj Zakon stupa na snagu osmoga dana od dana objave u „Narodnim novinama“.

O B R A Z L O Ž E N J E

Uz članak 1.

Članak 1. propisuje područje primjene zakona. Zakonski okvir medijacije u Republici Hrvatskoj uspostavljen je prije više od dvadeset godina sa svrhom da medijacija i u normativnom smislu postane dio pravnog sustava i da se i na taj način građane, poslovne subjekte i ostale potakne na njezinu češću primjenu prilikom rješavanja sporova. Donošenjem ZMRS-a 2023. godine područje primjene tog Zakona se proširilo s obzirom na to da je ZMRS uređivao mirno rješavanje sporova u građanskim, trgovačkim, radnim, obiteljskim, upravnim i drugim sporovima o pravima kojima stranke mogu slobodno raspolagati. Mirno rješavanje sporova je definirano kao svaki izvansudski ili sudski postupak kojim stranke nastoje sporazumno riješiti spor, uključujući medijaciju i strukturirane pregovore. Takvo propisivanje smatralo se značajnom novinom te se temeljilo na očekivanjima da će postići pozitivne rezultate ne samo za primjenu medijacije, već i za primjenu ostalih načina mirnog rješavanja sporova, a u konačnici pozitivne rezultate i za pravosudni sustav u cjelini. Naime, namjera je bila da se normativnim uređenjem i ostalih načina mirnog rješavanja sporova pozicioniranjem u propis zajedno s medijacijom, uz jačanje kapaciteta u institucionalnom smislu osnivanjem Centra, uspostavi jasan i funkcionalna okvir za primjenu propisa. Očekivani rezultat bio je veći broj sporova riješenih mirnim putem te smanjenje opterećenja sudova prekobrojnima predmetima, posljedično stvaranje pozitivnog društvenog okruženja te jačanje povjerenja u pravosudni sustav, a koji rezultat nije ostvaren. ZMRS je od strane stručne i nestručne javnosti ocijenjen kao nedorečen i nejasan. Stoga se ovim zakonom naglasak ponovno stavlja na medijaciju. Područje primjene zakona propisuje se na način da se omogući primjena medijacije u što širem krugu sporova o pravima kojima stranke mogu slobodno raspolagati. Međutim, s obzirom na to da se primjena medijacije propisuje i u posebnim propisima, propisuje se odgovarajuća primjena odredaba ovoga zakona. Navedenim propisivanjem proširit će se koristi normativnih rješenja i na medijacije koje su uređene posebnim zakonima. Također, naglašava se primjena zakona i na prekogranične sporove u smislu Direktive 2008/52/EC Europskog parlamenta i Vijeća od 21. svibnja 2008. o nekim aspektima mirenja u građanskim i trgovačkim predmetima (u daljnjem tekstu: Direktiva), kao i na prekogranične sporove u kojima sudjeluju stranke iz drugih država izvan Europske unije.

Uz članak 2.

Ovim se člankom nacionalno zakonodavstvo usklađuje s pravnim aktima Europske unije.

Uz članak 3.

Svrha zakona je potaknuti češću primjenu medijacije kao mirnog načina rješavanja sporova kako bi se, između ostalog, pozitivno utjecalo na smanjenje priljeva predmeta na sudove, ali i na rješavanje već postojećih sudskih predmeta. U tom smislu, medijacija se može provoditi prije ili tijekom sudskog postupka, ali i u stadiju provedbe odluke nadležnog tijela o sporu, a nakon što ona postane pravomoćna i ovršna.

Uz članak 4.

Predmetnom odredbom definiraju se pojmovi te se određuje njihovo značenje u smislu ovoga zakona. Izrazi koji se koriste u ovom zakonu, a imaju rodno značenje koriste neutralno i odnose se jednako na muški i ženski rod.

Uz članak 5.

Načela tumačenja odredaba ovoga zakona uređuju se polazeći od načela savjesnosti i poštenja i međunarodno prihvaćenih standarda medijacije izraženih u aktima Europske unije,

Ujedinjenih naroda i Vijeća Europe, kao što su Direktiva, UNCITRAL-ov Model zakon o međunarodnom trgovačkom mirenju i preporuke Vijeća Europe o medijaciji u građanskim i trgovačkim sporovima. Nadalje, utvrđuju se načela u skladu s kojima će se rješavati pitanja koja nisu uređena ovim zakonom, a koja načela odražavaju bit i prirodu medijacije koja je uvijek dobrovoljna, pretpostavlja suradnju stranaka u iznalaženju zajedničkog rješenja spora, povjerljivost postupka i nepristranost medijatora.

Uz članak 6.

Ovim se člankom uređuje osnivanje Nacionalnog centra, njegovo sjedište, akt kojim se osniva, tijelo koje ga osniva te da se sredstva za financiranje djelatnosti Nacionalnog centra osiguravaju u državnom proračunu.

Uz članak 7.

S obzirom na to da će prema odredbama zakona Nacionalni centar provoditi informativni sastanak o medijaciji i medijaciju neovisno o tome može li informativni sastanak o medijaciji i medijaciju u primjerenom roku i uz manje troškove provesti druga institucija za medijaciju, načelo supsidijarnosti više se ne uređuje.

Uz članak 8.

Ovim se člankom uređuju djelatnosti Nacionalnog centra s novinom da ovim uređenjem Nacionalni centar može provoditi informativni sastanak o medijaciji i medijaciju ne samo u iznimnim slučajevima kao do sada. Pored navedenog, uređuje se da Nacionalni centar djelatnosti davanja i opoziva suglasnosti institucijama za medijaciju, odlučivanja o upisu i brisanju medijatora iz Registra medijatora i vođenja Registra medijatora te Registra institucija za medijaciju te izdavanja potvrda iz navedenih Registra obavlja kao javnu ovlast, dok ostale djelatnosti obavlja kao javnu službu.

Uz članak 9.

Predmetnim člankom uređuje se da su institucije za medijaciju institucije koje su zakonom ovlaštene ili koje su dobile suglasnost Nacionalnog centra za provođenje obuke za medijatora i/ili za provođenje obuke za trenera i/ili za provođenje medijacije. Nadalje, uređuju se uvjeti koji moraju biti ispunjeni kako bi Nacionalni centar izdao predmetnu suglasnost. Nadalje, uređuje se mogućnost opoziva suglasnosti. Nacionalni centar o davanju i opozivu suglasnosti odlučuje rješenjem protiv kojeg se može izjaviti žalba ministarstvu nadležnom za poslove pravosuđa. Kao novina se uređuje da institucije za medijaciju dostavljaju Nacionalnom centru plan provođenja obuke za medijatora i trenera. Svrha dostavljanja Nacionalnom centru plana provođenja obuke za medijatora i trenera je da se Nacionalnom centru omogući da djeluje u cilju ostvarenja svrhe zakona informiranjem. Pored navedenog, uređuje se da institucije za medijaciju vode upisnik izdanih potvrda o provedenoj obuci i evidenciju polaznika obuke, kao i da Nacionalni centar vodi javni upisnik u koji se upisuju institucije za medijaciju – Registar institucija za medijaciju. Također se uređuje da je Registar javan i da s vodi u elektroničkom obliku, kao i da Nacionalni centar izdaje potvrdu iz Registra koja ima svojstvo javne isprave. Pored navedenog, uređuje se brisanje iz Registra institucija za medijaciju onih institucija za medijaciju kojima je opozvana suglasnost Nacionalnog centra. Institucije za medijaciju dužne su dostavljati Nacionalnom centru informacije o medijacijama te njihovom trajanju i ishodu. Zaključno, uređuje se donošenje pravilnika kojim će se propisati način upisa u Registar institucija za medijaciju, tehničke uvjete za provođenje obuke i medijacije, način provođenja obuke, vođenje evidencije o polaznicima, sadržaj plana provođenja obuke za medijatora i trenera i dostavu informacija od strane institucija za medijaciju.

Uz članak 10.

Ovim člankom uređuje se stjecanje i gubitak svojstva medijatora upisom odnosno brisanjem iz Registra medijatora koji vodi Nacionalni centar. Iznimno, u sporovima iz članka 34. ovoga zakona svojstvo medijatora ima i svaka osoba koja je stekla to svojstvo na temelju propisa u državi članici Europske unije. Uređuju se uvjeti za upis u Registar medijatora i stjecanje svojstva medijatora te se uređuje da će se medijator brisati iz Registra medijatora ili na osobni zahtjev ili po službenoj dužnosti. Uređuju se razlozi brisanja po službenoj dužnosti. Nacionalni centar o upisu i brisanju iz Registra medijatora odlučuje rješenjem protiv kojeg se može izjaviti žalba ministarstvu nadležnom za poslove pravosuđa. Uređuje se obveza medijatora da se redovno stručno usavršavaju. Način upisa i brisanja iz Registra medijatora, njegova vođenja i obvezu usavršavanja medijatora propisat će pravilnikom ministar nadležan za poslove pravosuđa.

Uz članak 11.

Ovim člankom uređuje se sadržaj i donošenje Etičkog kodeksa medijatora. Etički kodeks medijatora objavljuje se na mrežnoj stranici Ministarstva i Nacionalnog centra. Također, uređuje se tko može inicirati izmjene i dopuna Etičkog kodeksa medijatora.

Uz članak 12.

Predmet uređenja ovoga članka je postupak u slučaju povrede Etičkog kodeksa medijatora.

Uz članak 13.

Ovim se člankom uređuje dužnost stranaka da, kad god je to moguće, prije pokretanja sudskog postupka pokušaju spor riješiti mirnim putem. Radi se o odredbi čija je intencija potaknuti stranke na mirno rješavanje sporova u stadiju prije pokretanja sudskog postupka, neovisno o vrsti spora i načinu mirnog rješenja spora. Navedeno proizlazi iz daljnjeg uređenja prema kojem je rješavanje spora mirnim putem svaki izvansudski postupak ili aktivnost stranaka kojom stranke nastoje sporazumno riješiti spor. U slučaju da stranke ne pokušaju spor riješiti mirnim putem, ne snose sankciju. U svrhu poticanja stranaka na češću primjenu medijacije propisuje se oslobođenje od plaćanja sudske pristojbe na tužbu kojom se pokreće parnični postupak u slučaju da je stranka koja tužbu podnosi protivnoj stranci prije podnošenja tužbe podnijela prijedlog za provođenje medijacije. Navedeno znači da se oslobođenje od plaćanja sudske pristojbe na tužbu ne može ostvariti i podnošenjem prijedloga za pokretanje informativnog sastanka o medijaciji već se mora raditi barem o podnošenju prijedloga za pokretanje medijacije. Također, u slučaju da stranka povuče podneseni prijedlog prije nego što se protivna stranka o istome očitovala ili se na prijedlog oglašila, smatra se da nije ostvarila pravo na oslobođenje od plaćanja sudske pristojbe na tužbu samim time što je prijedlog i podnijela.

Uz članak 14.

Za određenu vrstu sporova propisuje se poseban režim tako da se propisuje dužnost pokušaja mirnog rješenja spora prije pokretanja parničnog postupka, međutim, u ovom slučaju to mora biti pokušaj rješavanja spora upravo medijacijom. Tako se uređuje da su prije pokretanja parničnog postupka koji proizlazi iz nasljeđivanja i parničnog postupka radi naknade štete u sporovima male vrijednosti stranke dužne pokušati riješiti spor medijacijom. Iznimno, takva dužnost za stranke ne postoji prije pokretanja parničnog postupka iz radnog odnosa i iz osiguranja. Ovakvo propisivanje naslanja se na dužnost pokušaja mirnog rješenja spora iz članka 13. ovoga zakona, međutim, s dodatnim uređenjem za određenu vrstu sporova prema kojem su u navedenoj vrsti sporova stranke dužne pokušati riješiti spor medijacijom kao mirnim načinom rješenja spora, i to prije pokretanja parničnog postupka. U ovom slučaju, propisuje se troškovna sankcija u slučaju neispunjenja te dužnosti. Cilj i svrha takvog uređenja je potaknuti

stranke na češću primjenu medijacije u stadiju prije pokretanja parničnog postupka u onim sporovima koji se prema svojoj prirodi smatraju odgovarajućim za rješavanje u medijaciji. Primjerice, sporovi koji proizlaze iz nasljeđivanja su sporovi obilježeni trajnošću odnosa između stranaka u sporu te upućenosti jednih na druge, a što i jesu važna obilježja koja ukazuju na „medijabilnost“ nekog spora. Nadalje, uređuju se slučajevi u kojima ne postoji dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom. Svrha propisivanja izuzetaka je zaštititi stranke od negativnih posljedica neispunjenja propisane dužnosti u slučajevima kada postoji opravdan razlog za neispunjenje, kada se smatra da je takva dužnost previše otegotna za stranke ili kada bi takva dužnost mogla dovesti u pitanje pravo stranaka na pristup sudu. Primjerice, dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom ne postoji u slučajevima u kojima je stranka u sporu Republika Hrvatska. Ovi slučajevi isključeni su iz razloga koji su, kao procesna pretpostavka za podnošenje tužbe, predviđeni odredbom članka 186.a Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08., 96/08. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 123/08. - ispravak, 57/11., 148/11. – pročišćeni tekst, 25/13., 89/14. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23.). U svrhu jasne primjene zakona, uređuje se kada se smatra da su stranke ispunile propisanu dužnost. Naime, za ispunjenje te dužnosti dovoljno je da stranke pristupe na informativni sastanak o medijaciji i na njemu aktivno sudjeluju, bez dužnosti da se provede i sama medijacija. Naravno, s obzirom da se strankama nameće određena dužnost, informativni sastanak o medijaciji nudi se kao odgovarajući, ali ne i jedini način ispunjenja te dužnosti, jer u slučaju da je između stranaka već bezuspješno okončana medijacija, jasno je da stranke nisu dužne pokretati niti se odazvati na poziv radi sudjelovanja na informativnom sastanku o medijaciji. Također, stranka ima mogućnost da se, međutim, isključivo u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom kako je ovim člankom uređeno, obrati Nacionalnom centru radi pribavljanja adrese protivne stranke. Nacionalni centar će podatke o adresi pribaviti iz evidencije Ministarstva unutarnjih poslova. Radi pravne sigurnosti stranaka, propisuje se da će Nacionalni centar strankama na propisanom obrascu izdati potvrdu o ispunjenju dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka uređene ovim člankom Zakona. Naime, članak 14. predstavlja novi način uređenja dužnosti pokušaja mirnog rješavanja spora prije pokretanja sudskih postupaka koji je u ZMRS-u propisan tada kao novina u članku 9. i 10. ZMRS-a. U odnosu na rješenje iz ZMRS-a, ovim se zakonom sada dodatno uređuju vrste sporova za koje se takva dužnost propisuje, način ispunjenja te dužnosti te posljedice neopravdanog neispunjenja dužnosti. Takva dužnost sada mora biti ispunjena prije pokretanja parničnog postupka, ispunjava se aktivnim sudjelovanjem na informativnom sastanku o medijaciji koji provodi isključivo Nacionalni centar za medijaciju, odnosno, smatra se da je dužnost ispunjena i u slučaju bezuspješno okončane medijacije. Ispunjenje dužnosti nije procesna pretpostavka te stranka može pokrenuti parnični postupak, međutim, neispunjenjem se izlaže troškovnoj sankciji neovisno o ishodu sudskog postupka. Dakle, čak i u slučaju uspjeha u sporu, neovisno o tome radi li se o tužitelju ili tuženiku, stranka koja nije ispunila dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom gubi pravo na trošak postupka.

Uz članak 15.

Dodatno se uređuje dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom u sporovima koji proizlaze iz nasljeđivanja. Ovaj članak zakona je rezultat specifičnosti provođenja ostavinskog postupka kao izvanparničnog postupka, koji može, u Zakonom o nasljeđivanju („Narodne novine“, broj 48/03., 163/03., 35/05., 127/13. 33/15. i 14/19.; u daljnjem tekstu: ZN) propisanim slučajevima, kao rezultat imati pokretanje parničnog postupka. Već iz naslova članka može se zaključiti da se člankom uređuje novina koja predstavlja dodatnu aktivnost stranaka u ostavinskom postupku koja je obvezujuća za stranke. Svrha te aktivnosti je pokušaj da se spriječi pokretanje parničnog

postupka upućivanjem na pokušaj rješenja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka. U slučaju da stranke ne pokušaju riješiti spor medijacijom, a nakon što eventualno dođe do pokretanja parnice, ona stranka koja nije ispunila tu dužnost izlaže se troškovnoj sankciji u tom parničnom postupku. Dakle, novi stadij ostavinskog postupka koji se ovim člankom uređuje smješten je u stadij izvanparničnog postupka, a prije pokretanja parnice. Tako je uređeno da će ostavinski sud, prije nego što prekine ostavinski postupak radi upućivanja u parnicu, rješenjem uputiti stranke da sukladno članku 14. zakona pokušaju spor riješiti medijacijom. Radi se isključivo o onim slučajevima kada sud sukladno ZN-a odluči zbog nastalog spora prekinuti ostavinski postupak i stranku čije pravo smatra manje vjerojatnim odluči uputiti na parnicu. Prema novom uređenju, sud takvu odluku neće donositi bez da prethodno stranke ne uputi da pokušaju spor riješiti medijacijom. Priroda rješavanja spora medijacijom traži volju svih stranaka u sporu da spor riješe mirnim putem, stoga u ovom slučaju sud upućuje stranke u sporu na rješavanje spora medijacijom, za razliku od upućivanja na parnicu na koju upućuje stranku čije pravo smatra manje vjerojatnim. S obzirom na to da neispunjenje ove dužnosti znači ujedno i nastupanje troškovne sankcije za onu stranku koja ne ispuni dužnost, jasno je da sankcija mora biti posljedica neispunjenja dužnosti stranaka na koju su obvezane zakonom i koje neispunjenje je nedvojbeno utvrđeno. Kako je namjera ovakvim uređenjem potaknuti sve stranke da sudjeluju u pokušaju rješavanja spora medijacijom, pa i propisivanjem troškovnih sankcija, i upućivanje na rješavanje spora medijacijom odnosi se na sve stranke u sporu. Međutim, sama inicijativa pokretanja ispunjenja te dužnosti je u ovom specifičnom slučaju sporova iz nasljeđivanja na stranci čije pravo sud smatra manje vjerojatnim. Navedeno proizlazi iz uređenja da će ostavinski sud, u rješenju kojim stranke čija su prava sporna upućuje na pokušaj rješenja spora medijacijom, odrediti rok koji ne može biti dulji od petnaest dana, u kojem je stranka čije pravo smatra manje vjerojatnim dužna Nacionalnom centru podnijeti zahtjev za održavanje informativnog sastanka o medijaciji te o podnošenju obavijestiti ostavinski sud. S obzirom na to da je za neispunjenje dužnosti rješavanja spora medijacijom za stranke propisana troškovna sankcija, što se smatra ozbiljnom posljedicom za prava stranaka u eventualnom parničnom postupku, uređuje se da će ostavinski sud u rješenju kojim upućuje stranke na rješavanje spora medijacijom stranke upozoriti na posljedice neispunjenja u vidu gubitka prava na daljnje troškove postupka. Na taj način otklanja se mogući prigovor stranaka da nisu bile upoznate s takvom posljedicom neispunjenja.

Uz članak 16.

Stranka je na informativnom sastanku o medijaciji dužna ukratko obavijestiti protivnu stranku o svojim zahtjevima i prigovorima te je dužna saslušati medijatora koji će strankama objasniti prednosti rješavanja spora medijacijom. Ovime se jasno određuje sadržaj informativnog sastanka o medijaciji. Za razliku od ranijeg uređenja, stranke po novom uređenju na informativnom sastanku nisu dužne protivnu stranku obavijestiti o činjenicama na kojima temelje svoje zahtjeve i prigovore, a medijator neće pomoći strankama da odrede sporna i nesporna pitanja. Međutim, u slučaju da je to volja stranaka, i navedeno je moguće i dozvoljeno. Na taj način pokušava se otkloniti mogući otpor stranaka da sudjeluju na informativnom sastanku o medijaciji iz straha da bi se time dovele u slabiju poziciju u eventualnom budućem sudskom postupku te ih dodatno potaknuti na sudjelovanje, a da se istovremeno ostvari i sama svrha sastanka. Svrha informativnog sastanka prije svega je navesti stranke da se sastanu i na informativnoj razini i uz prisutnost medijatora iznesu svoje zahtjeve i prigovore te saslušaju medijatora čiji zadatak će biti pokušati ih uvjeriti da razmotre rješavanje spora medijacijom. Informativni sastanak o medijaciji ni u kojem slučaju nije sastanak na kojem se od stranaka očekuju aktivnosti koje su predviđene u sudskom postupku, primjerice iznošenje činjenica, predlaganje dokaza, a niti je medijacija. To je prije svega sastanak u kojem središnju ulogu ima medijator koji će stranke informirati i primjenjujući medijatorske vještine pokušati ih navesti

da razmotre rješavanje spora medijacijom. Minimum koji se očekuje od stranaka je iznošenje zahtjeva i prigovora, a nakon što su i saslušale medijatora, svrha sastanka je ostvarena. Nakon toga, sastanak je dovršen te ovisno o volji stranaka, može se pokrenuti medijacija. U slučaju da stranke i nakon što su informirane ipak ne žele pokušati spor riješiti medijacijom, na raspolaganju im stoji sudski postupak koji bi uvijek trebao biti posljednji izbor u rješavanju spora. Međutim, uvijek dostupan i osiguran strankama. Upravo ovakvim uređenjem namjera je informativni sastanak o medijaciji osnažiti kao sredstvo kojim će se istovremeno ostvarivati svrha zakona, ali i poticati i razvijati svijest o drugim načinima rješavanja sporova koji po svojoj prirodi znače neposredan kontakt stranaka, njihovu komunikaciju i međusobno razumijevanje. Radi se o poruci koja se zakonom želi poslati svima da mogu pokušati spor riješiti zajednički, da u tome imaju podršku i sustava, a da im je, u slučaju da ne uspiju, uvijek osiguran i dostupan sud. Nadalje, uređuje se tko je ovlašten provoditi informativni sastanak o medijaciji. Pritom, posebno uređenje postoji u odnosu na informativni sastanak o medijaciji koji se provodi u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom iz članka 14. stavka 1. zakona. Dakle, informativni sastanak o medijaciji može provoditi Nacionalni centar, institucija za medijaciju ili medijator, osim informativnog sastanka o medijaciji koji se provodi u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka iz članka 14. stavka 1. zakona koji provodi isključivo Nacionalni centar. Iz navedenog je jasno da se informativni sastanak o medijaciji može provoditi za sve sporove i u svim stadijima, prije ili tijekom parničnog postupka, s izuzetkom za određenu vrstu sporova iz članka 14. stavka 1. zakona kada je informativni sastanak o medijaciji koji se provodi isključivo pred Nacionalnim centrom jedan od načina ispunjenja dužnosti pokušaja mirnog rješavanja spora medijacijom. Opravdanost navedenog uređenja u vezi je s okolnošću da se radi o dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom za određenu vrstu sporova u kojem slučaju je propisan stroži režim upravo radi negativnih posljedica kod neispunjenja dužnosti u vidu troškovnih sankcija. Naime, strankama se nameće obveza, ali im se osigurava i sigurno okruženje u kojem za obvezu saznaju i u mogućnosti su je ispuniti. Ispunjenje im je u potpunosti omogućeno te ovisi isključivo o njihovoj dobroj namjeri i volji da pristupe sastanku i saslušaju medijatora. Ovaj minimum ne smatra se otegotnim za stranke, a koristi su višestruke, kako za njih same, tako i za pravosudni sustav i društvo uopće. Također, uređuje se i postupanje Nacionalnog centra kada zaprimi zahtjev za pokretanje informativnog sastanka o medijaciji koji zahtjev stranka podnosi u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom propisane člankom 14. Između ostalog, uređuje se i sadržaj dopisa kojim Nacionalni centar poziva stranke da pristupe informativnom sastanku o medijaciji te se ukazuje na važnost upozorenja stranke koja se dopisom poziva na posljedice neispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom u vidu troškovnih sankcija. Dužnost je stranaka, kad god je to moguće, osobno pristupiti informativnom sastanku o medijaciji, a u slučaju spriječenosti osobnog pristupanja stranke će o razlozima spriječenosti obavijestiti medijatora. Navedeno uređenje ni na koji način ne utječe na pravo stranka na zastupanje putem punomoćnika i na informativnom sastanku o medijaciji, međutim, svakako poziva stranke osobno pristupiti kako bi bilo moguće u najvećoj mjeri ostvariti koristi koje sastanak strankama pruža. U tom smislu, i od stranaka i od punomoćnika očekuje se suradnja i volja da razmotre riješiti spor mirnim putem. S obzirom na to da je informativni sastanak o medijaciji uvod u moguću medijaciju kroz informiranje u kojem medijator, pored stranaka i njihove volje da razmatraju i slušaju, ima ključnu ulogu u navođenju stranaka da pokrenu medijaciju te da će medijator na tom sastanku već primjenjivati medijatorske vještine, a da će se stranke nalaziti u okruženju u kojem njihov spor postaje otvorena tema sagledavanja, radi čega je nužno zajamčiti sigurno okruženje strankama u smislu, prije svega, povjerljivosti sastanka i nepristranosti medijatora, uređuje se da se na informativni sastanak o medijaciji na odgovarajući način primjenjuju odredbe zakona kojima se uređuju

obveze medijatora, način provođenja medijacije, sastanci medijatora i stranaka, povjerljivost, dopuštenost dokaza, nespojivost funkcije medijatora i medijacija u prekograničnim sporovima.

Uz članak 17.

Predmet uređenja ovoga članka je pokretanje informativnog sastanka o medijaciji. Informativni sastanak o medijaciji pokreće se podnošenjem zahtjeva Nacionalnom centru, instituciji za medijaciju ili medijatoru. Nadalje, uređuje se način podnošenja zahtjeva, kao i da ako je zahtjev upućen putem pošte preporučenom poštanskom pošiljkom s povratnicom, dan predaje pošti smatra se danom podnošenja zahtjeva.

Uz članak 18.

Ovim se člankom uređuje dovršetak informativnog sastanka o medijaciji. S obzirom na to da je u članku 31. stavku 2. zakona uređeno da zastara ne teče za vrijeme trajanja informativnog sastanka o medijaciji te je stavku 3. istog članka uređeno da ako je posebnim propisom određen rok za podnošenje tužbe, taj rok ne teče dok traje informativni sastanak o medijaciji, dakle, da se uz navedeno vežu određene pravne posljedice za stranke u sporu, smatra se neophodnim jasno i nedvojbeno utvrditi pokretanje (članak 17. zakona) i dovršetak informativnog sastanka o medijaciji (članak 18. zakona), odnosno, strankama dati jasan zakonski okvir prema kojem su u mogućnosti utvrditi razdoblje trajanja informativnog sastanka o medijaciji. Naime, svrha ovoga zakona je potaknuti stranke na češću primjenu medijacije u rješavanju sporova prije pokretanja parničnog postupka, a u kojem trenutku je pitanje nastupanja zastare za pokretanje parničnog postupka od velike važnosti za stranke i radi čega je i unesena odredba o zastari koja strankama pruža zaštitu od mogućnosti da zbog trajanja informativnog sastanka o medijaciji nastupe za njih štetne posljedice. Nacionalni centar, institucija za medijaciju iz članka 9. zakona i medijator strankama će na propisanom obrascu izdati potvrdu o načinu dovršetka informativnog sastanka o medijaciji. Nadalje, propisuje se da se navedeno ne odnosi na informativni sastanak o medijaciji koji provodi Nacionalni centar radi ispunjenja dužnosti iz članka 14. zakona, a s obzirom na to da će u tom slučaju Nacionalni centar izdavati, također na propisanom obrascu, potvrdu o ispunjenju te dužnosti. Ministar nadležan za poslove pravosuđa pravilnikom će propisati sadržaj i oblik obrasca.

Uz članak 19.

S obzirom na to da je svrha zakona, između ostalog, izbjegavanje nepotrebnog pokretanja sudskih postupaka, ovim se zakonom potiče primjena medijacije prije pokretanja sudskog postupka. Međutim, provođenje medijacije moguće je neovisno o tome vodi li se o predmetu spora sudski, arbitražni ili drugi postupak i takav postupak ne predstavlja procesnu zapreku za provođenje medijacije. Riješiti spor medijacijom u što ranijoj fazi i prije pokretanja sudskog postupka je ideal kojem se teži, međutim, ni na koji način ne isključuje primjenu medijacije i kada je sudski, arbitražni ili drugi postupak pokrenut.

Uz članak 20.

Početak medijacije, odnosno, kada se smatra da je medijacija počinje, važno je urediti s obzirom na to da je u članku 31. stavku 2. zakona propisano da zastara ne teče za vrijeme trajanja medijacije te da je u stavku 3. istog članka propisano da ako je posebnim propisom određen rok za podnošenje tužbe, taj rok ne teče dok traje medijacija. Stoga se uređuje mogućnost stranaka da unaprijed sklope sporazum kojim se obvezuju da će sve ili neke buduće sporove rješavati medijacijom, dakle, da sklope sporazum o medijaciji. Radi se o mogućnosti, a ne o nužnosti sklapanja sporazuma o medijaciji kako bi se medijacija mogla pokrenuti. Nadalje, uređuje se trenutak kada se medijacija smatra pokrenutom, dakle, trenutak kada je medijacija započela, a to je prihvrat prijedloga za provođenje medijacije, osim ako je za sporove u kojima postoji

obveza pokretanja medijacije propisano ili ugovoreno drugačije. Također se uređuje da se sporazum o medijaciji smatra sklopljenim i kad jedna stranka drugoj stranci podnese prijedlog za provođenje medijacije koji sadrži sastojke iz stavka 1. ovoga članka, a druga stranka u roku od 15 dana od dana kada je primila prijedlog, ili u drugom roku naznačenom u prijedlogu, prihvati rješavanje spora medijacijom. U slučaju da se druga stranka o prijedlogu za provođenje medijacije ne izjasni u propisanom roku, smatrat će se da je prijedlog za medijaciju odbijen. Iz svega navedenog ukazuje se na to da se inicijativa za početak medijacije može nalaziti ili u unaprijed sklopljenom sporazumu stranaka kojim se stranke dobrovoljno obvezuju na rješavanje sporova medijacijom ili u inicijativi jedne stranke prema drugoj u vidu prijedloga za provođenje medijacije, a koji prijedlog druga stranka prihvata ili ne prihvata. U slučaju prihvatanja prijedloga, sporazum o medijaciji se smatra sklopljenim. Također, u vezi s pitanjem forme prijedloga za provođenje medijacije i prihvatanja prijedloga, s obzirom na neformalnu prirodu medijacije pisana forma nije uvjet, međutim, svakako se preporuča.

Uz članak 21.

Imenovanje medijatora uređuje se polazeći od slobodne volje stranaka. Tako je uređeno da se imenovanje medijatora obavlja prema pravilima o kojima su se stranke sporazumjele. Također, i broj medijatora stranke sporazumno određuju, kao i osobu medijatora. Međutim, ako se stranke ne mogu sporazumjeti o broju ili osobi odnosno osobama medijatora, mogu zatražiti da medijatora imenuje Nacionalni centar, institucija za medijaciju ili neka treća osoba. Jedina iznimka od pravila da se imenovanje medijatora obavlja prema pravilima o kojima su se stranke sporazumjele je slučaj kada informativni sastanak o medijaciji ili medijaciju provodi Nacionalni centar. U tom slučaju, stranke nemaju mogućnost sporazumjeti se o pravilima prema kojima će se imenovati medijator, dakle, ne mogu se sporazumijevati ni o broju niti o osobi medijatora.

Uz članak 22.

Ovim se člankom uređuje dužnost medijatora postupati stručno i nepristrano te u skladu s Etičkim kodeksom medijatora. Osoba kojoj se ponudi imenovanje za medijatora dužna je obavijestiti o svim okolnostima koje dovode u sumnju njezinu nepristranost, kao i da je nakon imenovanja medijator dužan obavijestiti stranke o takvim okolnostima čim za njih sazna, ako to već ranije nije učinio. Radi se o odredbi zakona koja, za razliku od većine drugih odredaba zakona, nije dispozitivne već prisilne naravi. S obzirom na to da je u slučajevima kada informativni sastanak o medijaciji ili medijaciju provodi Nacionalni centar zakonom isključena mogućnost da se stranke sporazumijevaju o pravilima za imenovanje medijatora, važno je napomenuti da je ova odredba, neovisno o tome, obvezujuća i za medijatore koje imenuje Nacionalni centar.

Uz članak 23.

Medijacija se provodi na način o kojem su se stranke sporazumjele, čime se naglašava autonomnost i dispozitivnost. Medijator će prilikom provođenja medijacije imati pravičan i jednak odnos prema strankama. Između ostalog, time se, u slučaju da dođe do sklapanja nagodbe, osigurava sadržaj te nagodbe i njezino izvršenje, a koji u suprotnom mogu biti ugroženi eventualnim kasnijim pobijanjem sklopljene nagodbe zbog mana volje stranaka.

Uz članak 24.

Sastanci se mogu održavati i na daljinu, a što je od izuzetne važnosti za rješavanje pitanja prostorne dostupnosti medijacije na cijelom području Republike Hrvatske. Medijator se u provođenju medijacije može sastajati sa svakom od stranaka odvojeno. Također, ako se stranke nisu drugačije sporazumjele, medijator može informacije i podatke koje je primio od jedne stranke prenijeti drugoj stranci samo uz njezin pristanak. Na taj način, omogućuje se i

medijatoru i strankama u sigurnom okruženju iskoristiti sve prednosti medijacije, a u svrhu iznalaženja rješenja spora kojim će biti zadovoljne obje stranke.

Uz članak 25.

Ovim se člankom uređuje mogućnost medijatora sudjelovati u sastavljanju nagodbe i predlagati njezin sadržaj. Iz navedenog proizlazi kako zakon predviđa facilitacijsku medijaciju u kojoj medijator provodi postupak medijacije primjenjujući medijatorske vještine koje će pomoći strankama da same pokušaju doći do rješenja spora. Medijator ne daje strankama pravne savjete o predmetu spora niti strankama predlaže rješenje spora, ali upravlja postupkom medijacije. Međutim, kada stranke uz pomoć medijatora dođu do rješenja spora, medijator može sudjelovati u sastavljanju nagodbe i može strankama predlagati sadržaj nagodbe uz zadanu pretpostavku da je to volja stranka. Sadržaj nagodbe medijator predlaže prema rješenju koje su same stranke predložile i dogovorile.

Uz članak 26.

Ovim se člankom uređuje dovršetak medijacije, a s obzirom na to da trenutak dovršetka medijacije može utjecati na eventualne zastarne i prekluzivne rokove. Kako bi se otklonile moguće zlouporabe i štetne posljedice za stranke, čime ih se unaprijed odvraća od primjene medijacije, bilo je potrebno jasno propisati ne samo početak već i dovršetak medijacije. Dovršetak medijacije uređuje se na način da medijacija može biti dovršena bezuspješno, dakle, bez sklapanja nagodbe, ili jednostranim odustajanjem stranke – ako je jedna stranka uputila drugim strankama i medijatoru pisanu izjavu o odustajanju od medijacije, osim ako u medijaciji nakon odustajanja jedne stranke sudjeluju dvije ili više stranka koje su voljne medijaciju nastaviti, ili odustajanjem svih stranaka – ako su stranke uputile medijatoru pisanu izjavu o dovršetku medijacije, ili odlukom medijatora da se medijacija obustavlja, ili ako se nagodba ne sklopi u roku za dovršetak medijacije koji su stranke odredile svojim sporazumom, a ako rok nije određen, u roku od 60 dana od dana početka medijacije, odnosno, da medijacija može biti uspješno dovršena sklapanjem nagodbe koju potpisuju stranke i medijator. Također, uređuje se dužnost medijatora da Nacionalni centar obavijesti o trajanju i načinu dovršetka medijacije, a kako bi Nacionalni centar bio u mogućnosti ispunjavati svoju ulogu u sustavnom prikupljanju podataka o medijacijama, objavljivanju informacija o medijacijama, medijatorima i institucijama za medijaciju. Nadalje, uređuje se obveza medijatora da strankama na propisanom obrascu izda potvrdu o načinu dovršetka medijacije. Ministar nadležan za poslove pravosuđa pravilnikom će propisati sadržaj i oblik predmetnog obrasca. Navedeno je posebno važno u slučajevima kada su predmetom medijacije sporovi iz članka 14. stavka 1. zakona u odnosu na koje postoji dužnost pokušaja rješavanja medijacijom prije pokretanja parničnog postupka.

Uz članak 27.

Nagodba sklopljena u medijaciji obvezujuća je za stranke koje su je sklopile te da su stranke dužne pravodobno izvršiti obveze koje su nagodbom preuzele. Medijacijska nagodba je ovršna isprava pod uvjetom da je u njoj utvrđena obveza na činidbu o kojoj se stranke mogu nagoditi i da sadrži klauzulu ovršnosti, odnosno, izjavu obveznika o neposrednom dopuštenju ovrhe. Nadalje, uređuje se da klauzulom ovršnosti obveznik izričito pristaje da se na temelju nagodbe, radi ostvarenja dužne činidbe, nakon dospelosti obveze, može neposredno provesti ovrha, kao i da klauzula ovršnosti može biti sadržana i u posebnoj ispravi. Također se uređuje kada će se ovrha nagodbe koja je ovršna isprava odbiti, kao i da se stranke mogu sporazumjeti i da se nagodba sastavi u obliku javnobilježničkog akta, sudske nagodbe ili arbitražnog pravorijeka na temelju nagodbe. Sve navedeno u ovom članku ukazuje kako strankama na raspolaganju stoji više mogućnosti kada je u pitanju oblik i učinak nagodbe. Kada se, primjerice, nagodba sastavi u obliku javnobilježničkog akta, radi se o tome da stranke pred javnim bilježnikom zaključuju

javnobilježničku nagodbu. Ona je ovršna ako je istom utvrđena obveza na činidbu i ako sadrži izjavu jedne ili obje stranke da pristaje da se neposredno na temelju nagodbe može prisilno provesti izvršenje nakon dospelosti obveze. Kada se nagodba sastavlja u obliku sudske nagodbe, navedeno znači da će nagodbi sklopljenoj u medijaciji na zahtjev stranaka koje su je sklopile sud dati snagu sudske nagodbe. S obzirom na to da sudska nagodba ima učinak pravomoćne presude, u slučaju da se njome nalaže izvršenje činidbe, ona se može i neposredno prisilno provesti kao ovršna isprava. Za sklapanje sudske nagodbe nije potrebno pokretanje parničnog postupka jer stranke mogu zahtijevati sklapanje sudske nagodbe bez pokretanja parničnog postupka. Stranke se mogu sporazumjeti i da se nagodba sastavi u obliku arbitražnog pravorijeka na temelju nagodbe. Naime, Zakonom o arbitraži („Narodne novine“, broj 88/01.) propisana je mogućnost donošenja pravorijeka na temelju nagodbe. Takav arbitražni pravorijek ima prema strankama učinak pravomoćne sudske presude te je ovršna isprava.

Uz članak 28.

Povjerljivost je temeljno načelo medijacije. I ovdje do izražaja dolazi autonomija stranaka, a s obzirom na to da je ovim člankom uređeno da je medijator dužan u odnosu na treće osobe čuvati povjerljivim sve informacije i podatke za koje sazna tijekom medijacije, osim ako se stranke nisu drukčije sporazumjele. Iznimka je situacija ako se radi o obvezi poštivanja prisilnih propisa ili ako je to nužno radi provedbe ili ovrhe sklopljene nagodbe. Nadalje, uređuje se odgovornost medijatora za štetu koju je prouzročio povredom obveze povjerljivosti. Analogno se propisuje obveza povjerljivosti medijacije osim za medijatora i za stranke te druge osobe koje su u medijaciji sudjelovale u bilo kojem svojstvu. Povjerljivost medijacije je jedna od značajki medijacije koja medijaciju čini različitom od sudskog postupka te koja je svakako poticaj strankama da razmotre rješavanje spora medijacijom.

Uz članak 29.

Ovim se člankom uređuje zabrana korištenja određenih vrsta dokaza koje se odnose na medijaciju ili proizlaze iz medijacije u mogućem kasnijem sudskom, arbitražnom ili drugom postupku. Učinak takvog uređenja je višestruk s obzirom na to da se, s jedne strane, na taj način stvara pozitivno okruženje medijacije u kojem će stranke moći aktivno i konstruktivno djelovati na putu prema mogućem sporazumnom rješenju spora, a da su pritom sigurne da takva njihova aktivnost u slučaju da ipak dođe do postupka jer spor nisu uspjele riješiti mirnim putem neće biti štetna za njihovu poziciju u tom postupku. S druge strane, ovim se člankom uređuju dokazi koji se ne mogu i dokazi koji se mogu koristiti u kasnijim postupcima kako stranke ne bi došle u opasnost da zbog korištenja dokaza u medijaciji taj dokaz ne mogu koristiti u kasnijem postupku. S obzirom na to da je jedan od razloga neprihvatanja medijacije, između ostalog, strah stranaka da će se u medijaciji, u slučaju da ista bude neuspješna, iznošenjem svojih prijedloga, stavova i dokaza izložiti štetnim posljedicama za kasniji postupak, ovim se člankom pruža zaštita strankama od mogućnosti da njihovo sudjelovanje u medijaciji postane oružje protiv njih samih u kasnijem postupku. Tako se uređuju zabrane korištenja dokaza koji se odnosi na činjenicu da je jedna od stranaka predlagala ili prihvatila medijaciju, s iznimkom za slučaj kada u postupku dokazuje ispunjenje dužnosti iz članka 14. zakona. Također, kao dokaz se ne mogu koristiti izjave o činjenicama i prijedlozima koje su stranke iznosile u medijaciji te se kao dokaz ne može koristiti niti eventualno priznanje zahtjeva ili činjenica, ako takva očitovanja nisu sastavni dio nagodbe. Kao dokazi se ne mogu koristiti isprave koje su pripremljene isključivo za potrebe medijacije, osim ako je zakonom propisano da je njihovo iznošenje nužno radi provedbe ili ovrhe sklopljene nagodbe. Osim navedenog, zabranjeno je dokazivati spremnost stranaka da tijekom medijacije prihvate prijedloge iznesene u medijaciji te je zabranjeno dokazivati druge iznesene prijedloge u medijaciji. Nadalje se uređuje zabrana korištenja dokaza svjedočenjem na način da se uređuje da medijatori i osobe koje sudjeluju u

medijaciji u bilo kojem svojstvu ne mogu biti prisiljene svjedočiti u arbitražnom, sudskom ili bilo kojem drugom postupku vezano za informacije i podatke koji proizlaze iz medijacije ili su s njom povezani. Zabrana svjedočenja ne postoji ako su se stranke drugačije sporazumjele. Iz ovih stavaka jasno proizlazi da je pitanje zabrane korištenja dokaza u kasnijem postupku uređeno s naglaskom na iznošenje u postupku informacija koje su stranke saznale u medijaciji kao nedopuštenih u kasnijem postupku, a ne s naglaskom na vrstu dokaznog sredstva kojom stranke tu informaciju namjeravaju iznijeti u postupku. Dakle, svrha je da se nedopuštena informacija ne prenese u kasniji postupak, neovisno o dokaznom sredstvu kojim se to namjerava učiniti. U svrhu osiguranja zabrane korištenja dokaza u kasnijem postupku, uređuje se da će se u sudskom, arbitražnom ili drugom postupku dokazi iz stavka 1. odbaciti kao nedopušteni. Također, propisuju se iznimke kada se dokazi ipak u postupku pred arbitražom, sudom ili drugim državnim tijelom mogu upotrijebiti u dokazne svrhe. To su slučajevi kada se takvi dokazi ipak mogu upotrijebiti kada je u pitanju zaštita javnog poretka Republike Hrvatske ili ako je to potrebno za provedbu ili ovrhu nagodbe. Osobe koje postupe suprotno zabranama korištenja dokaza iz stavaka 1. i 2. su odgovorne za štetu koju time prouzroče. Radi sveobuhvatne pravne zaštite, uređuje se da se odredbe stavaka 1. do 4. primjenjuju bez obzira na to je li arbitražni, sudski ili drugi postupak povezan sa sporom glede kojeg se vodila ili se vodi medijacija. Svi dokazi osim onih iz stavka 1., a koji su inače dopušteni u arbitražnom, sudskom ili drugom postupku neće biti nedopušteni samo zato jer su bili upotrijebljeni u medijaciji. Time se potiču stranke na aktivno i otvoreno sudjelovanje u medijaciji koje je nužno kako bi medijacija postigla svoj smisao i svrhu. Komunikacija stranaka u vezi s pitanjima spora je u tom smislu najvažnija, a ona nije moguća ako stranke djeluju opterećene strahom od mogućih procesnih posljedica koje mogu nastupiti u kasnijem postupku.

Uz članak 30.

Predmet uređenja ovoga članka je nespojivost funkcije medijatora s funkcijom suca ili arbitra u sporu koji je bio ili jest predmet medijacije, ili u nekom drugom sporu koji je proizašao iz toga pravnog odnosa ili je povezan s njim. Takva nespojivost ne postoji u slučaju ako su se stranke drugačije sporazumjele, dakle, radi se o odredbi dispozitivne naravi. Kao iznimka od navedenog, uređeno je da stranke mogu ovlastiti medijatora da kao arbitar donese pravorijek na temelju nagodbe. Naime, mogući su slučajevi kada stranke u medijaciji sklope nagodbu kojoj zatim žele dati snažniji učinak kroz arbitražni pravorijek na temelju nagodbe.

Uz članak 31.

Stranke koje su izabrale medijaciju radi pokušaja mirnog rješenja spora ne gube zbog toga mogućnost pokretanja sudskog, arbitražnog ili drugog postupka zbog proteka zastarnog ili prekluzivnog roka. Također, zastarni i prekluzivni rokovi ne teku ni za vrijeme trajanja informativnog sastanka o medijaciji niti za vrijeme trajanja medijacije.

Uz članak 32.

Ovim se člankom uređuje odnos medijacije i drugih postupaka o istom predmetu spora u slučaju ako su se stranke sporazumjele o provođenju medijacije i izrijekom se obvezale da tijekom točno određenog razdoblja ili do nastupanja određenog uvjeta neće pokretati ili nastavljati sudske, arbitražne ili druge postupke. Radi se o sporazumu koji prema uređenju u ovom članku ima za stranke obvezujući učinak. Posljedica te obvezatnosti za stranke je da će sud, arbitri ili druga tijela kod kojih se pokrene postupak o istom predmetu spora na zahtjev druge stranke odbaciti tužbu ili drugi podnesak kojim se postupak pokreće ili nastavlja.

Uz članak 33.

U slučaju da se stranke nisu drugačije sporazumjele, svaka stranka snosi svoje troškove, a troškove informativnog sastanka o medijaciji i medijacije stranke snose na jednake dijelove, odnosno u skladu s posebnim zakonom ili pravilima institucija za medijaciju. Troškovi informativnog sastanka o medijaciji i medijacije koja nije dovršena sklapanjem nagodbe ulaze u parnične troškove. Nadalje, propisuje se novina u vidu troškovne sankcije u slučaju neispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom iz članka 14. zakona, a kojom se osigurava da stranke takvu dužnost i ispune. Troškovna sankcija, s obzirom na to da je podrška strankama u ispunjenju dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom i normativno i institucionalno osigurana u najvećoj mjeri te ovisi isključivo o njihovoj dobroj volji na koju ih zakon poziva, smatra se optimalnim rješenjem za postizanje svrhe kojoj je namijenjena, a koja u konačnici ima pozitivne učinke kako na stranke i tako i uopće na pravosudni sustav.

Uz članak 34.

Ovim se člankom uređuje da se odredbe zakona primjenjuju se i u prekograničnim sporovima u građanskim i trgovačkim predmetima, a što je u skladu s Direktivom.

Uz članak 35.

Predmet uređenja ovoga članka je priznanje i ovrha u Republici Hrvatskoj nagodbe postignute medijacijom izvan Republike Hrvatske, što je u skladu s Direktivom.

Uz članak 36.

Ministarstvo obavlja upravni nadzor nad poslovima povjerenima ovim zakonom.

Uz članak 37.

Ovim se člankom u okviru dijela zakona kojim se uređuju prijelazne i završne odredbe propisuje režim za informativne sastanke o medijaciji i medijaciju pokrenute prije stupanja na snagu zakona.

Uz članak 38.

Ovim se člankom uređuje rok u kojem će ministar nadležan za poslove pravosuđa donijeti provedbene propise.

Uz članak 39.

Ovim se člankom uređuje rok u kojem će ministar nadležan za poslove pravosuđa donijeti Etički kodeks medijatora.

Uz članak 40.

Ovim se člankom uređuje da će Centar za mirno rješavanje sporova osnovan temeljem Zakona o mirnom rješavanju sporova („Narodne novine“, broj 67/23.) nastaviti s radom kao Nacionalni centar za medijaciju te se propisuje rok u kojem će Ministarstvo izmijeniti rješenje o osnivanju Centra za mirno rješavanje sporova radi usklađivanja s ovim Zakonom.

Uz članak 41.

Ovim se člankom uređuje da stupanjem na snagu ovoga zakona prestaje važiti Zakon o mirnom rješavanju sporova („Narodne novine“, broj 67/23.).

Uz članak 42.

Ovim se člankom uređuje stupanje na snagu zakona.

Prilozi:

- Iskaz o procjeni učinaka propisa
- Izvješće o provedenom savjetovanju sa zainteresiranom javnošću
- Izjava o usklađenosti prijedloga propisa s pravnom stečevinom Europske unije, s tablicama usporednih prikaza

PRILOG 4.:**OBRAZAC ISKAZA O PROCJENI UČINAKA PROPISA**

1.	OPĆE INFORMACIJE		
1.1.	Stručni nositelj:	Ministarstvo pravosuđa, uprave i digitalne transformacije	
1.2.	Naziv propisa:	Zakon o medijaciji	
1.3.	Program rada Vlade Republike Hrvatske, akt strateškog planiranja ili reformska mjera:	Ne	Naziv akta: Opis mjere:
1.4.	Plan usklađivanja zakonodavstva Republike Hrvatske s pravnom stečevinom Europske unije	Da	Naziv pravne stečevine: - Direktiva 2008/52/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 21. svibnja 2008. o nekim aspektima medijacije u građanskim i trgovačkim stvarima (SL L 136/3) - Direktiva 2014/54/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o mjerama za lakše ostvarivanje prava zajamčenih radnicima u kontekstu slobode kretanja radnika (SL L 128/8) - Direktiva (EU) 2019/1937 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2019. o zaštiti osoba koje prijavljuju povrede prava Unije (SL L 305/17).
2.	UTVRĐIVANJE PROBLEMA		
2.1.	Medijacija je način rješavanja sporova sporazumijevanjem stranaka uz pomoć treće neutralne osobe koji u Republici Hrvatskoj ima razvijen zakonodavni i institucionalni okvir, a koji je tijekom vremena mijenjan kako bi se unaprijedio te pratio europske standarde. Koristi medijacije su višestruke, kako za stranke koje u medijaciji do rješenja spora dolaze brže i jeftinije, tako i za pravosudni sustav koji smanjenjem priljeva predmeta na sudove postaje efikasniji i funkcionalniji. Međutim, unatoč kontinuiranom radu na unaprijeđenju medijacije, primjena medijacije u praksi, posebice izvansudske medijacije, još uvijek nije postigla očekivane rezultate, radi čega se pristupa donošenju novog zakona. Razlog nedovoljne iskorištenosti medijacije u rješavanju sporova mirnim putem pronalazi se u još uvijek nedovoljnoj informiranosti stranka i dionika pravosudnog sustava (sudaca, odvjetnika i ostalih dionika) o prednostima medijacije, ali i u nedovoljno jasnom zakonskom okviru medijacije. Nakon što je donošenjem Zakona o mirnom rješavanju sporova („Narodne novine“, broj 67/23.; dalje: ZMRS) prošireno područje primjene zakona koje je, osim medijacije (ranije mirenja), novim uređenjem obuhvatilo mirno rješavanje sporova u smislu svakog izvanskudskog ili sudskog postupka kojim stranke nastoje sporazumno riješiti spor, uključujući medijaciju i strukturirane pregovore, dvije godine primjene ZMRS-a pokazale su kako stranke nisu u dovoljnoj mjeri prepoznale prednosti novog uređenja mirnih načina		

	rješavanja sporova te da je njihovo korištenje u rješavanju sporova još uvijek zanemarivo u odnosu na obraćanje stranaka redovnim sudovima kako bi riješile spor. Širenje područje primjene zakona nije doprinijelo češćoj primjeni mirnih načina rješavanja sporova, primjena ZMRS-a u praksi je nejasna, dok je prepoznatljivost medijacije kao glavnog načina rješavanja sporova mirnim putem koji ZMRS uređuje smanjena.
2.2.	Izvor podataka:
	Ministarstvo pravosuđa, uprave i digitalne transformacije Centar za mirno rješavanje sporova
3.	UTVRĐIVANJE POSEBNOG CILJA
3.1.	Opis posebnog cilja
	Cilj zakona je smanjiti priljev predmeta na sudove poticanjem češće primjene medijacije u rješavanju sporova u stadiju prije pokretanja sudskog postupka kao i smanjiti broj već postojećih predmeta na sudovima. Navedeni cilj namjerava se ostvariti uređenjem medijacije na način da se zadrže postojeća dobra rješenja, a koja rješenja se dodatno osnažuju detaljnijim uređenjem instituta za koja se utvrdilo da su svrhoviti, međutim, i nedovoljno iskorišteni. U tom smislu, novo uređenje dužnosti pokušaja mirnog rješenja spora prije pokretanja sudskih postupaka i informativnog sastanka o medijaciji kao jednog od načina ispunjenja te dužnosti, između ostalog, i propisivanjem troškovne sankcije u slučaju njezina neispunjenja u odnosu na određene vrste sporova. glavne su novine zakona. Također, kao poticajna mjera radi češće primjene medijacije u rješavanju sporova, propisuje se oslobođenje od plaćanja sudske pristojbe na tužbu u svim parničnim postupcima, pod uvjetom da je stranka prije pokretanja parničnog postupka podnijela protivnoj strani prijedlog za provođenje medijacije. S obzirom na to da se novim zakonom za stranke propisuje određena obveza koja je u slučaju neispunjenja praćena negativnom posljedicom troškovne sankcije, radi uspostavljanja ravnoteže između obveze i stvarnih mogućnosti stranaka da tu obvezu i ispune, zakonom se također osnažuje uloga i značaj Centra za mirno rješavanje sporova koji nastavlja s radom kao Nacionalni centar za medijaciju i čija je uloga strankama osigurati sigurno pravno okruženje i dostupnost alata za ispunjenje propisane obveze. Oснаženjem uloge Centra, sada Nacionalnog centra za medijaciju, rad na unaprjeđenju medijacije usmjeren je posebno na poticanje primjene izvansudske medijacije prije pokretanja sudskog postupka. U odnosu na uređenje dužnosti pokušaja mirnog rješenja spora prije pokretanja sudskog postupka, novim zakonom se propisuje da će, kad god je to moguće, stranke prije pokretanja sudskog postupka pokušati riješiti spor mirnim putem, pri čemu im na raspolaganju stoje svi izvansudski alati rješavanja spora mirnim putem (informativni sastanak o medijaciji, medijacija, pregovori i ostalo).

	U slučaju da stranke ne postupe u skladu s navedenim i pokrenu sudski postupak, a da prethodno nisu pokušale spor riješiti mirnim putem, ne snose sankcije što spor nisu pokušale riješiti mirnim putem. Međutim, za određene vrste sporova propisuje se poseban režim tako što se propisuje dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka, ali u ovom slučaju propisuje se i troškovna sankcija za onu stranku koja tu dužnost ne ispuni. Naime, prije pokretanja parničnog postupka koji proizlazi iz nasljeđivanja i parničnog postupka radi naknade štete u sporovima male vrijednosti stranke su dužne pokušati riješiti spor medijacijom. Takva dužnost ne postoji prije pokretanja parničnog postupka radi naknade štete u sporovima iz radnog odnosa i iz osiguranja. Uređenjem informativnog sastanka o medijaciji na način da je sastanak dostupno, funkcionalno i za stranke pravno sigurno sredstvo ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja određenih vrsta sporova medijacijom potaknut će se češća primjena medijacije u praksi.
3.2.	Opis svrhe propisa
	Poticanjem primjene medijacije, posebice izvansudske medijacije prije pokretanja sudskih postupaka, smanjit će se priljev novih predmeta na sudove kao i smanjiti broj već postojećih predmeta na sudovima. Rasterećenjem sudova brojem predmeta postići će se efikasniji i kvalitetniji rad sudaca prilikom provođenja sudskih postupaka. Širi učinak novog zakona ostvarit će se i postizanjem većeg povjerenja građana i poslovnih subjekata u pravosuđe i stvaranjem pozitivne društvene klime davanjem na značaju temama kao što su međusobna komunikacija i razumijevanje te izbjegavanje nepotrebnog pokretanja sporova kad god je to moguće.
3.3.	Razmotrena druga moguća normativna i nenormativna rješenja
	Zakon ima ulogu krovnog zakona koji uređuje medijaciju i obuhvaća široko područje primjene. Također, zakon se na odgovarajući način primjenjuje i u medijaciji uređenoj posebnim zakonom na pitanja koja nisu drugačije uređena. S obzirom na navedeno, zakon se smatra najoptimalnijim normativnim rješenjem za postizanje posebnog cilja. U odnosu na nenormativna rješenja, informiranje adresata zakona od posebne je važnosti i za ostvarenje svrhe i cilja zakona. Upravo nedovoljna informiranost stranaka i ostalih dionika pravosudnog sustava (sudaca, odvjetnika i ostalih) jedan je od razloga slabe primjene medijacije u rješavanju sporova. Normativnim intervencijama u dužnost pokušaja mirnog rješenja spora prije pokretanja sudskog postupka i u institut informativnog sastanka o medijaciji utječe se upravo na utvrđeni problem nedovoljne informiranosti o mogućnostima medijacije. Posebno značajnim pokazala se dosadašnja primjena nenormativnih rješenja kroz provedbu projekata u okviru kojih su se provodile kampanje informiranja i podizanja svijesti. Takva rješenja adresati su prihvatili i pozitivno ocijenili te podržali i potaknuli njihov nastavak. Na području sudske medijacije značajni rezultati ostvareni su u razdoblju od 2006. do 2008. godine provedbom projekta sudu pridružene medijacije kroz pilot programe kojima je bilo obuhvaćeno više sudova u Republici Hrvatskoj. Nakon toga, uslijedilo je donošenje Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku 2008. godine kojim je sudska

	medijacija postala predmetom uređenja u okviru odredaba kojima se uređuje provođenje parničnog postupka. Projektni rad na unaprjeđenju sudske medijacije nastavljen je i u novije vrijeme provedbom projekta „Unaprjeđenje sustava sudskog mirenja“, koji se provodio u razdoblju od 2020. do 2024. godine u okviru Norveškog financijskog mehanizma 2014. – 2021. kroz program „Pravosuđe i unutarnji poslovi“. Projekt je uspješno proveden te je svoj nastavak dobio u bilateralnoj aktivnosti „Medijacija i besplatna pravna pomoć: Mogućnosti sinergije“ 2024. i 2025. godine, pri čemu se rad na unaprjeđenju medijacije proširio i na sustav besplatne pravne pomoći. Bilateralna aktivnost bila je usmjerena na izvansudsku medijaciju i na analizu mogućnosti njezine češće primjene u praksi, slijedom čega se upravo u tom dijelu vide daljnje mogućnosti u poduzimanju nenormativnih aktivnosti kroz pripremu i provedbu budućih projekata.	
3.4.	Izvor podataka:	
	Ministarstvo pravosuđa, uprave i digitalne transformacije Centar za mirno rješavanje sporova	
4.	UTVRĐIVANJE UČINAKA I ADRESATA	
4.1.	Posebni cilj: Cilj zakona je smanjiti priljev predmeta na sudove poticanjem češće primjene medijacije u rješavanju sporova u stadiju prije pokretanja sudskog postupka kao i smanjiti broj već postojećih predmeta na sudovima.	
4.1.1.	Učinci na gospodarstvo:	Adresati:
	Poticanjem češće primjene medijacije osigurat će se konkurentnost gospodarstva i pozitivno investicijsko okruženje.	Građani i poslovni subjekti.
4.1.2.	Učinci na održivi razvoj:	Adresati:
	Nisu utvrđeni učinci iz članka 11. Uredbe.	Nisu utvrđeni adresati iz članka 14. Uredbe.
4.1.3.	Učinci na socijalnu skrb:	Adresati:
	Nisu utvrđeni učinci iz članka 12. Uredbe.	Nisu utvrđeni adresati iz članka 14. Uredbe.
4.1.4.	Učinci na zaštitu ljudskih prava:	Adresati:
	Zakon će imati pozitivne učinke na brzinu i sigurnost ostvarivanja pravne zaštite izvan i u okviru sudskog postupka.	Građani i poslovni subjekti.
4.1.5.	Učinci na druga područja:	Adresati:
	Zakon će imati pozitivne učinke na efikasnost i kvalitetu rada sudova, a posredno i pravosudnog sustava u cijelosti.	Građani, poslovni subjekti, sudski dužnosnici i sudski savjetnici.
5.	ANALIZA UTVRĐENIH UČINAKA I ADRESATA	
5.1.	Analiza učinaka i adresata u području gospodarstva:	
	Poticanjem češće primjene medijacije i osiguranjem njezine dostupnosti građanima i poslovnim subjektima osigurat će se brži i jeftiniji način rješavanja sporova. Navedeno će imati pozitivne učinke na kvalitetu pravne zaštite adresata, kao i na efikasnost rada sudova.	

	Brže i jeftinije rješavanje sporova će osigurati konkurentnost gospodarstva i pozitivno investicijsko okruženje.	
5.2.	Analiza učinaka i adresata u području održivog razvoja:	
	Nisu utvrđeni učinci ni adresati u području održivog razvoja.	
5.3.	Analiza učinaka i adresata u području socijalne skrbi:	
	Nisu utvrđeni učinci ni adresati u području socijalne skrbi.	
5.4.	Analiza učinaka i adresata u području zaštite ljudskih prava:	
	Medijacija građanima i poslovnim subjektima omogućuje brže i jeftinije ostvarivanje pravne zaštite prije i tijekom sudskog postupka. S druge strane, rješavanje sporova prije pokretanja sudskih postupaka smanjuje priljev predmeta na sudove i omogućuje efikasniji i kvalitetniji rad pravosudnog aparata. Sve navedeno pozitivno će utjecati na ostvarenje prava na pristup sudu.	
5.5.	Analiza učinaka i adresata u drugim područjima:	
	Smanjenjem priljeva predmeta na sudove osigurat će se efikasniji i kvalitetniji rad sudova i jačanje povjerenja građana i poslovnih subjekata u pravosudni sustav.	
5.6.	Izvor podataka:	
	Ministarstvo pravosuđa, uprave i digitalne transformacije	
6.	SAVJETOVANJE I KONZULTACIJE	
6.1.	Savjetovanje: Za Nacrt prijedloga zakona provedeno je javno savjetovanje njegovom objavom na središnjem državnom internetskom portalu za savjetovanje s javnošću. Javno savjetovanje trajalo je od 30.7.2025. do 29.8.2025. Tijekom savjetovanja zaprimljen je 81 komentar. Za Obrazac iskaza o procjeni učinaka propisa provedeno je javno savjetovanje njegovom objavom na središnjem državnom internetskom portalu za savjetovanje s javnošću u trajanju od 30.7.2025. do 29.8.2025. Na predmetni Obrazac nisu zaprimljeni komentari. Izvješća o provedenom savjetovanju objavljena su na portalu.	
6.2.	Konzultacije: Obrazac iskaza dostavlja se na mišljenje nadležnim tijelima i Uredu za zakonodavstvo.	
7.	ZAKLJUČAK	
7.1.	Pozitivni učinci: Predloženim zakonom smanjit će se priljev novih predmeta na sudove kao i smanjiti broj već postojećih predmeta na sudovima, a rasterećenjem sudova prevelikim brojem predmeta postići će se efikasniji i kvalitetniji rad sudaca prilikom provođenja sudskih postupaka.	Negativni učinci: Ne očekuju se negativni učinci zakona.
7.2.	Zaključak o učincima koji će proisteći iz provedbe: Novi zakon rezultirat će pozitivnim učincima, smanjit će priljev predmeta na sudove te utjecati na rast povjerenja građana i ostalih dionika društva u pravosudni sustav i njegovo funkcioniranje u širem smislu.	
8.	PRILOZI	
8.1.	Dokumenti u prilogu:	
	Nema priloga.	
9.	OVJERA ČELNIKA STRUČNOG NOSITELJA	
	Potpis: Damir Habijan, ministar Datum: 12. rujna 2025.	

OBRAZAC IZVJEŠĆA O PROVEDENOM SAVJETOVANJU SA ZAINTERESIRANOM JAVNOŠĆU	
Naslov dokumenta	Izvešće o provedenom savjetovanju sa zainteresiranom javnošću o Nacrtu prijedloga zakona o medijaciji
Stvaratelj dokumenta, tijelo koje provodi savjetovanje	Ministarstvo pravosuđa, uprave i digitalne transformacije
Svrha dokumenta	Izvešće o provedenom savjetovanju sa zainteresiranom javnošću o Nacrtu prijedloga zakona o medijaciji
Datum dokumenta	12. rujna 2025.
Verzija dokumenta	Prva verzija dokumenta
Vrsta dokumenta	Izvešće
Naziv nacrt zakona, drugog propisa ili akta	Nacrt prijedloga zakona o medijaciji
Jedinstvena oznaka iz Plana donošenja zakona, drugih propisa i akata objavljenog na internetskim stranicama Vlade	Broj 83. u Planu zakonodavnih aktivnosti Vlade Republike Hrvatske za 2025. godinu
Naziv tijela nadležnog za izradu nacrt	Ministarstvo pravosuđa, uprave i digitalne transformacije
Koji su predstavnici zainteresirane javnosti bili uključeni u postupak izrade odnosno u rad stručne radne skupine za izradu nacrt?	Radna skupina za izradu Nacrta prijedloga zakona o medijaciji sastojala se od predstavnika Općinskog građanskog suda u Zagrebu, Općinskog suda u Novom Zagrebu, Trgovačkog suda u Zagrebu, Državnog odvjetništva Republike Hrvatske, Hrvatske odvjetničke komore, Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, Pravnog fakulteta Sveučilišta u Rijeci, Centra za mirno rješavanje sporova, Hrvatske udruge za medijaciju, Hrvatske udruge poslodavaca, Matice hrvatskih sindikata, Nezavisnih hrvatskih sindikata te Saveza samostalnih sindikata Hrvatske.
Je li nacrt bio objavljen na internetskim stranicama ili na drugi odgovarajući način?	Da. Nacrt prijedloga zakona o medijaciji objavljen je na mrežnim stranicama eSavjetovanja 30. srpnja 2025. Savjetovanje je trajalo do 29. kolovoza 2025. (30 dana)
Ako jest, kada je nacrt objavljen, na kojoj internetskoj stranici i koliko je vremena ostavljeno za savjetovanje?	
Ako nije, zašto?	
Koji su predstavnici zainteresirane javnosti dostavili svoja očitovanja?	Dostupno u dokumentu Analiza dostavljenih primjedbi.

ANALIZA DOSTAVLJENIH PRIMJEDBI	Dostupno u dokumentu Analiza dostavljenih primjedbi.
Primjedbe koje su prihvaćene Primjedbe koje nisu prihvaćene i obrazloženje razloga za neprihvatanje	
Troškovi provedenog savjetovanja	Provedeno savjetovanje nije prouzročilo troškove.

Izvešće o provedenom savjetovanju - Savjetovanje s javnošću o Nacrtu prijedloga zakona o medijaciji

Redni broj	Korisnik	Isječak	Komentar	Status odgovora	Odgovor
1	AUTONOMNA ŽENSKA KUĆA ZAGREB - ŽENE PROTIV NASILJA NAD ŽENAMA	NACRT PRIJEDLOGA ZAKONA O MEDIJACIJI	Iako nacrt prijedloga Zakona o medijaciji predviđa medijaciju i u obiteljskim sporovima, nema jasne i nedvosmislene odredbe koja isključuje obavezu medijacije u slučajevima kada stranka izjavljuje da je preživjela rodno uvjetovano nasilje ili da je sporu prethodilo nasilje u obitelji. Naime, u čl. 13. nacrta propisano je da će stranke kad god je to moguće, pokušati medijacijom riješiti spor. Izraz "kad god je to moguće" vrlo je širok i može u praksi izazvati probleme u tumačenju, osobito uzevši u obzir i odredbe Obiteljskog zakona koje propisuju određene posljedice u slučaju odbijanja suradnje za mirno rješenje spora i medijaciju. Predlažemo stoga da se doda stavak koji propisuje da je medijacija isključena u obiteljskim sporovima u kojima je prisutno rodno uvjetovano i drugo obiteljsko nasilje, te da se na taj način adekvatno implementira Konvencija VE o sprječavanju i borbi protiv nasilja nad ženama i nasilja u obitelji. Problematika nasilja spominje se samo jednom u čl. 14. kod sporova kod kojih postoji dužnost medijacije, na način da se ta dužnost isključuje kada zbog nasilja nije razumno očekivati pristup mirnom rješenju spora. Budući člankom 14. nisu obuhvaćeni obiteljski sporovi, predlažemo doradu čl. 13. na način kako navodimo u ovom e-savjetovanju.	Nije prihvaćen	Člankom 13. Nacrta prijedloga zakona propisan je pokušaj mirnog rješavanja spora tako što je u stavku 1. propisano da će stranke, kad god je to moguće, prije pokretanja sudskog postupka pokušati spor riješiti mirnim putem, dok je u stavku 2. propisano da je rješavanje spora mirnim putem svaki izvansudski postupak ili aktivnost stranaka kojom stranke nastoje sporazumno riješiti spor. Radi se o odredbi čija je intencija potaknuti stranke na mirno rješavanje sporova u stadiju prije pokretanja sudskog postupka, neovisno o vrsti spora i načinu mirnog rješenja spora. U slučaju da stranke ne pokušaju riješiti spor mirnim putem, ne snose sankcije. Dakle, navedenim člankom nije propisana obveza rješavanja spora ni medijacijom niti bilo kojim drugim načinom mirnog rješenja spora već isključivo inicijativa strankama da pokušaju spor riješiti mirnim putem prije pokretanja sudskog postupka. Upravo zato što člankom 13. Nacrta prijedloga zakona nije propisana obveza za stranke, prijedlog dopune članka 13. ne smatra se svrsishodnim. S druge strane, u članku 14. stavku 3. isključenje dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom u slučaju kad zbog nasilja nije razumno očekivati da će stranke ispunjenjem te dužnosti postići sporazumno rješenje spora smatra se nužnim upravo jer se radi o situaciji kada zakon strankama propisuje određenu dužnost čije neispunjenje ima negativne posljedice za stranku koja dužnost nije ispunila, u konkretnom slučaju, sankciju u vidu gubitka prava na trošak. U tim situacijama kada se stranku obvezuje, odredba članka 14. stavka 3. alineje 3. ima svrhu zaštite stranaka koje trpe nasilje.
2	DRAGANA	NACRT PRIJEDLOGA	Poštovani članovi Radne	Primljeno na znanje	Nacrt prijedloga zakona

KOROV	ZAKONA O MEDIJACIJI	skupine, kolege koji su sudjelovali u izradi Nacrta prijedloga zakona, ponajprije zahvaljujem na izradi Nacrta prijedloga, uloženom trudu, radu na poticanju medijacije i inicijativi stručnog predlagatelja. Pomaci jesu učinjeni, međutim mišljenja sam da su se propustila određena rješenja, a kojima bi se upravo i ostvarila svrha Zakona, kako ju definira sam predlagatelj, a koja se očituje i u intenciji donošenja samoga Zakona. Napori koje ulaže stručni predlagatelj vidljivi su i u ozbiljnim organizacijskim pomacima u pogledu Nacionalnog centra za medijaciju. Međutim, temeljem teksta Zakona zaključuje se da je Nacionalni centar preuzeo toliki opseg posla, koji bi mogao dovesti da isti doživi sudbinu sudova. Upravo je medijacija jedan od ključnih idejnih rješenja kojima bi se pomoglo rasteretiti sudove, na način da se mirno riješe nastale situacije, moguće da se nastavi i suradnja između stranaka, a time se izbjegne nepotrebno pokretanje sudskoga postupka. Nema bolje reklame za medijaciju od uspješne medijacije i nema boljih promotora medijacije od zadovoljnih stranaka! Stoga apeliram razmisliti o prijedlogu većeg uključivanja institucija za medijaciju i medijatora u informativne sastanke te ne ograničavati informativne sastanke na određene vrste sporova. Posebno je potrebno naglasiti pitanje radnih sporova, s obzirom na njihov socioekonomski značaj. Naime, vremensko ograničenje trajanja sudskih postupaka de facto se pretvorio u instruktivni rok, što je razumljivo zbog opterećenosti sudova. Radni odnos nije klasičan ugovorni odnos, trajne je naravi i uključuje brojne obveze, ne samo između ugovornih strana. Često dolazi do komplikacija prilikom provedbe presude, na koju se već dugo čega. Zakonskim odredbama dan naglasak i radnim sporovima, razvijala bi se i poslovna kultura mirnog rješavanja (notencijalnih)	rezultat je prethodno izvršene analize postojećih organizacijskih kapaciteta Centra za mirno rješavanje sporova za obavljanje poslova iz djelokruga njegovog rada uzimajući u obzir svrhu i cilj Nacrta prijedloga zakona da se potakne češća primjena medijacije u rješavanju sporova. Istovremeno, dodatno uređenje djelokruga rada Centra za mirno rješavanje sporova koji sada nastavlja s radom kao Nacionalni centar za medijaciju te propisivanje novina koje za građane predstavljaju obvezu, prati i aktivan rad na svim organizacijskim pitanjima budućeg rada Nacionalnog centra kako bi on uspješno ostvario svoju zakonom propisanu ulogu. Pri odabiru vrste sporova koje su obuhvaćene dužnošću pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka posebno se vodilo računa da se dužnost propiše upravo za one vrste sporova koje se po svojoj prirodi smatraju odgovarajućima za rješavanje medijacijom, istovremeno uzimajući u obzir i postojeće organizacijske kapacitete kojima sustav raspolaže. U vezi s radnim sporovima, Nacrtom prijedloga zakona uređuje se medijacija i u radnim sporovima, međutim, s obzirom na posebno uređenje mirnog rješavanja radnih sporova temeljem odredbi Zakona o radu, radni sporovi nisu obuhvaćeni člankom 14. Nacrta prijedloga zakona koji uređuje dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka.
-------	---------------------	---	---

			sporova, pri čemu već postoje dobri primjeri takvog poslovanja, a što će posljedično opet imati rasterećenje sudova.		
3	MIRO OPAČAK	NACRT PRIJEDLOGA ZAKONA O MEDIJACIJI	Predlažem da se u Nacrt prijedloga Zakona o medijaciji uvrsti posebna odredba kojom se osigurava jednak pristup postupcima medijacije za gluhe i nagluhe osobe. U praksi to znači: • osiguravanje tumača za hrvatski znakovni jezik u svim fazama postupka medijacije, • korištenje tehnoloških rješenja (npr. titliranje uživo, video-pozivi sa znakovnim prevoditeljem), • obveza medijatora da imaju osnovnu edukaciju o komunikacijskim potrebama gluhih i nagluhih stranaka, • pravo gluhih i nagluhih osoba da same odaberu način komunikacije koji im najviše odgovara. Time bi se zajamčila jednakost stranaka u postupku, spriječila diskriminacija te omogućilo da i gluhe i nagluhe osobe ostvare svoje pravo na djelotvornu i pravednu medijaciju.	Nije prihvaćen	Nacionalni centar u okviru djelokruga provodi, samostalno ili u suradnji s drugim medijatorima, informativni sastanak o medijaciji i medijaciju. Informativni sastanak o medijaciji i medijaciju Nacionalni centar provodi besplatno. Pri tom, u slučaju da se radi provođenja informativnog sastanka o medijaciji ili medijacije Nacionalnom centru obrate gluhe ili nagluhe osobe bit će im bez obveze snošenja troškova osiguran tumač za hrvatski znakovni jezik. U tom smislu, jednakost stranaka pred Nacionalnim centrom ni na koji način neće biti dovedena u pitanje.
4	IVANA MINTAS KOS	NACRT PRIJEDLOGA ZAKONA O MEDIJACIJI	Opći komentar na Nacrt prijedloga Zakona o medijaciji Iako je od donošenja Zakona o mirnom rješavanju sporova prošlo tek nešto više od dvije godine, novi prijedlog Zakona o medijaciji propušta istinski razviti medijaciju i od nje stvoriti korisnu i unosnu gospodarsku granu te važan segment pravne prakse. Umjesto da otvara prostor za profesionalne medijatore koji izvan državnih institucija aktivno rade i razvijaju ovu djelatnost, prijedlog zakona ide u smjeru povećanja broja državnih službenika ili barem očuvanja postojećih pozicija u javnim tijelima. Na taj način, medijacija se ponovno ne prepoznaje kao tržišna usluga koja može generirati posao, zapošljavanje i održivi razvoj cijele grane stručnjaka, već se administrativno veže uz državu. Ako zakonodavac već nije propisao obvezno sudjelovanje stranaka u sastanku s medijatorom prije podnošenja tužbe u sporovima o pravima kojima stranke slobodno raspolazu, tada bi barem institut	Nije prihvaćen	Predloženo rješenje prema kojem će informativne sastanke o medijaciji koji se provode u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. provoditi isključivo Nacionalni centar za medijaciju proizašlo je iz potrebe da se građanima u najvećoj mogućoj mjeri osiguraju uvjeti za ispunjenje propisane dužnosti. Namjera da se novinama potakne češća primjena medijacije u rješavanju sporova ni na koji način, a prije svega objektivnom nedostupnošću ispunjenja te dužnosti, ne smije dovesti do neravnoteže između propisane dužnosti i mogućnosti njezina ispunjenja. Također, i iz samog djelokruga Nacionalnog centra za medijaciju proizlazi kako on provodi, samostalno ili u suradnji s drugim medijatorima, informativni sastanak o medijaciji i medijaciju. Dakle, Nacionalni centar za medijaciju u okviru svog djelokruga ima mogućnost organizirati

		informativnih sastanaka, kao i sami postupci medijacije kojima stranke po prijedlogu novog Zakona o medijaciji moraju pristupiti, trebao biti uređen na način da se stranke mogu obratiti ne samo budućem Nacionalnom centru, već i bilo kojem certificiranom medijatoru upisanom u Registar medijatora te postojećim institucijama za medijaciju. Takvo rješenje imalo bi višestruku korist: strankama bi osiguralo slobodu izbora i veću dostupnost, profesionalnim medijatorima otvorilo bi prostor za rad i razvoj, a državi omogućilo rasterećenje sudova i stvaranje tržišta koje samostalno živi i generira dodanu vrijednost. U suprotnom, medijacija riskira ostati i dalje još jedno formalno rješenje „na papiru“, umjesto da postane ono što bi trebala biti – učinkovit, dostupan i održiv način rješavanja sporova, na dobrobit i građana i gospodarstva. Ivana Mintas Kos, dipl.iur. certificirana medijatorica, Medias Centar za medijaciju, pregovaranje i komunikaciju	informativne sastanke o medijaciji radi ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. i u suradnji s drugim medijatorima. Ovakav pristup ne bi trebalo promatrati kao stvaranje neravnoteže između Nacionalnog centra za medijaciju, institucija za medijaciju i medijatora već kao smjer u kojem će do sad skromna praksa rješavanja sporova medijacijom dati konkretne rezultate i za građane i za pravosudni sustav. Nacionalni centar za medijaciju predviđen je kao mjesto na kojem će se graditi konstruktivni odnosi i poticati zajedničko djelovanje svih medijatora, neovisno o institucionalnom okviru u kojem oni djeluju.
--	--	--	---

5	SRĐAN ŠIMAC	NACRT PRIJEDLOGA ZAKONA O MEDIJACIJI, OCJENA STANJA I OSNOVNA PITANJA KOJA TREBA UREDITI ZAKONOM TE POSLJEDICE DONOŠENJA ZAKONA	Prijedlog je definitivno korak naprijed za medijaciju. Međutim, ovakav prijedlog čini nam se ne iskoristava pun potencijal koje informativni sastanci o medijaciji mogu donijeti za medijaciju i u sustav rješavanja sporova. Nakon široke rasprave na Radnoj skupini i iskazanu namjeru da se medijacijska usluga nudi ravnopravno neovisno je li riječ o državnoj ili privatnoj medijacijskoj instituciji ili privatnim medijatorima, apeliramo da se razmotre određene promjene u tom pogledu u prijedlogu. Jedna od svrha ovog zakona je osigurati uravnoteženi odnos između medijacije i sudskog postupka (čl. 3.). Predlažemo da se ovim zakonom u što većoj mjeri osigura i uravnoteženi odnos između Nacionalnog centra za medijaciju i institucija za medijaciju i medijatora. Pozdravljamo osnivanje Nacionalnog centra za medijaciju i njegove ovlasti. Predlaže se da se ovim Zakonom na jednak ili sličan način podrže i institucije za medijaciju i medijatori u odnosu na informativne sastanke o medijaciji.	Nije prihvaćen	Predloženo rješenje prema kojem će informativne sastanke o medijaciji koji se provode u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. provoditi isključivo Nacionalni centar za medijaciju proizašlo je iz potrebe da se građanima u najvećoj mogućoj mjeri osiguraju uvjeti za ispunjenje propisane dužnosti. Namjera da se novinama potakne češća primjena medijacije u rješavanju sporova ni na koji način, a prije svega objektivnom nedostupnošću ispunjenja te dužnosti, ne smije dovesti do neravnoteže između propisane dužnosti i mogućnosti njezina ispunjenja. Također, i iz samog djelokruga Nacionalnog centra za medijaciju proizlazi kako on provodi, samostalno ili u suradnji s drugim medijatorima, informativni sastanak o medijaciji i medijaciju. Dakle, Nacionalni centar za medijaciju u okviru svog djelokruga ima mogućnost organizirati informativne sastanke o medijaciji radi ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. i u suradnji s drugim medijatorima. Ovakav pristup ne bi trebalo promatrati kao stvaranje neravnoteže između Nacionalnog centra za medijaciju, institucija za medijaciju i medijatora već kao smjer u kojem će se do sad skromna praksa rješavanja sporova medijacijom te dati konkretne rezultate i za građane i za pravosudni sustav. Nacionalni centar za medijaciju predviđen je kao mjesto na kojem će se graditi konstruktivni odnosi i poticati zajedničko djelovanje svih medijatora, neovisno o institucionalnom okviru u kojem oni djeluju.
---	-------------	---	--	----------------	--

6	ZORICA TUŠEK	NACRT PRIJEDLOGA ZAKONA O MEDIJACIJI, OCJENA STANJA I OSNOVNA PITANJA KOJA TREBA UREDITI ZAKONOM TE POSLJEDICE DONOŠENJA ZAKONA	Već 35 godina ne mogu ostvariti svoje pravo na nasljedstvo zbog loših zakona i inertnosti sudstva. Nismo svi financijski u mogućnosti ostvariti to pravo privatnim tužbama	Primljeno na znanje	Medijacija kao način rješavanja sporova mirnim putem je mogućnost koja strankama stoji na raspolaganju u rješavanju, između ostalog, i višegodišnjih sudskih sporova.
7	SANJA MAJIĆ	OCJENA STANJA I OSNOVNA PITANJA KOJA TREBA UREDITI ZAKONOM TE POSLJEDICE DONOŠENJA ZAKONA, Osnovna pitanja koja se trebaju urediti zakonom	Kao pravnik i medijator s dugogodišnjim iskustvom predlažem da se pri sudovima (posebno općinskim) osnuju posebni odjeli za mirno rješavanje sporova - s naglaskom na medijaciju - koji bi također strankama trebali biti kriterij za smanjenje parničnih troškova. U RH je trenutno registrirano cca 1000 osoba koje su više manje stekle edukaciju za obavljanje funkcije medijatora, a poseban kapital su pravnici sa brojnim edukacijama iz ovog područja. Treba ih angažirati bilo kao stalne zaposlenike, bilo kao vanjske suradnike, čime bi se značajno rasteretili parnični odjeli. Također - informativni sastanak o medijaciji treba biti sastavni dio parničnog postupka, a činjenica da je stranka prihvatila medijaciju mora dokazno dostupna (što sada nije slučaj prema postojećem Zakonu o mirnom rješavanju sporova N.N. 67/23 - čl. 22., st. (1)..	Nije prihvaćen	Nacrtom prijedloga zakona propisano je da je medijacija svaki postupak, bez obzira provodi li se u sudu, instituciji za medijaciju ili izvan njih, u kojem stranke nastoje sporazumno riješiti spor uz pomoć jednog ili više medijatora koji strankama pomažu postići nagodbu, bez ovlasti da im nametnu obvezujuće rješenje. Medijacija je za stranke već i prema važećem zakonodavnom i institucionalnom okviru dostupna ne samo kao izvansudska već i kao sudska medijacija, s tim da se Nacrtom prijedloga zakona naglasak stavlja na jačanje izvansudske medijacije i rješavanje sporova medijacijom prije pokretanja parničnog postupka. Sudovi su za provođenje medijacije dostupni strankama u situacijama kada je sudski postupak već u tijeku, i to i u prvostupanjskom i u drugostupanjskom stadiju postupka. Medijaciju na sudovima provode suci medijatori te je medijacija na sudu za stranke besplatna. Također, informativni sastanak o medijaciji dostupan je strankama i u okviru važećih odredaba Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 123/08., 57/11., 148/11. – pročišćeni tekst, 25/13. i 98/14. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23.; dalje: ZPP). Tako je člankom 186.d stavkom 1. ZPP-a propisano da sud može, uvažavajući sve okolnosti, posebno interes stranaka i trećih osoba vezanih uz stranke te trajnost njihovih odnosa i upućenost jednih na druge, na ročištu ili izvan ročišta rješenjem uputiti stranke da u roku od 15 dana sudjeluju na informativnom

				sastanku o medijaciji ili da pokrenu medijaciju. Pored navedenog, kada je u pitanju informiranje stranaka o mogućnostima medijacije, ZPP u članku 288.a stavku 1. propisuje da će sud tijekom pripremnog ročišta upoznati stranke s mogućnostima da spor riješe sudskom nagodbom ili u medijaciji i obrazložiti im te mogućnosti. Nadalje, člankom 29. Nacrta prijedloga zakona – Dopuštenost dokaza, uređuje se i zabrana korištenja određenih vrsta dokaza koje se odnose na medijaciju ili proizlaze iz medijacije u mogućem kasnijem sudskom, arbitražnom ili drugom postupku. Na taj način osigurava se usklađenost Nacrta prijedloga zakona s odredbama propisa Europske unije te se osigurava tajnost medijacije, što je jedno od njezinih glavnih obilježja. Time se stvara pozitivno okruženje medijacije u kojem će stranke imati mogućnost pozitivno i konstruktivno djelovati na putu prema mogućem sporazumnom rješenju spora, a da su pri tom sigurne da takva njihova aktivnost u slučaju da ipak dođe do postupka jer spor nisu uspjele riješiti mirnim putem neće biti štetna za njihovu poziciju u tom postupku.
--	--	--	--	---

8	DALIBOR ŠEMPER	OCJENA STANJA I OSNOVNA PITANJA KOJA TREBA UREDITI ZAKONOM TE POSLJEDICE DONOŠENJA ZAKONA, Osnovna pitanja koja se trebaju urediti zakonom	Ministarstvo bi trebalo pokrenuti medijsku kampanju radi promocije medijacije po uzoru na već ranije provedene za neke druge pravne institute ili javne politike što im je dalo potrebnu vidljivost i povećalo informiranost građana.	Primljeno na znanje	Zakon kao normativni okvir medijacije važan je za njezino uređenje i primjenu u praksi, međutim, nenormativna rješenja, prije svega informiranje građana, od posebne su važnosti za ostvarenje svrhe i cilja zakona. Upravo nedovoljna informiranost građana i dionika pravosudnog sustava jedan je od razloga slabe primjene medijacije u rješavanju sporova. Normativnim intervencijama u dužnost pokušaja mirnog rješenja spora prije pokretanja sudskog postupka i u institut informativnog sastanka o medijaciji utječe se na utvrđeni problem nedovoljne informiranosti o mogućnostima medijacije. Posebno značajnim pokazala se dosadašnja primjena nenormativnih rješenja kroz provedbu projekata u okviru kojih su se provodile kampanje informiranja i podizanja svijesti. Takva rješenja građani i šira stručna javnost su prihvatili i pozitivno ocijenili te podržali i potaknuli njihov nastavak. Primjerima dobre prakse u tom smislu u novijem razdoblju ističu se provedba projekta „Unaprjeđenje sustava sudskog mirenja“ koji se provodio u razdoblju od 2020. do 2024. godine u okviru Norveškog financijskog mehanizma 2014. – 2021. kroz program „Pravosuđe i unutarnji poslovi“, zatim njegov nastavak u bilateralnoj aktivnosti „Medijacija i besplatna pravna pomoć: Mogućnosti sinergije“ 2024. i 2025. godine kada se rad na unaprjeđenju medijacije proširio i na sustav besplatne pravne pomoći. U okviru projektnih aktivnosti provodila se i medijska kampanja informiranja građana. Također, kao rezultat provedenih projektnih aktivnosti nastavljen je rad na promociji medijacije i besplatne pravne pomoći. Naime, 2025. godine u svrhu informiranja šire stručne javnosti održana je radionica „Sustav besplatne pravne pomoći – aktualnosti“ na kojoj je tema radionice bila i medijacija te su u radionici u značajnom broju sudjelovali i medijatori.
---	----------------	--	---	---------------------	--

9	SONJA MAJETIĆ PAVLINIĆ	Svrha zakona, Članak 3.	Smatram da stavak 4 - dio koji govori o objavljivanju informacija o medijacijama putem sredstava javnog priopćavanja i medija narušava načelo povjerljivosti propisano Zakonom. Trebalo bi ostaviti samo objavljivanje informacija o institucijama za medijaciju imedijatorima.	Nije prihvaćen	Objavljivanje informacija o medijacijama putem sredstava javnog priopćavanja, a kako je to propisano člankom 3. stavkom 4. Nacrta prijedloga zakona odnosi se primjerice na objavljivanje statističkih podataka o medijacijama i informativnim sastancima o medijaciji, a ni u kojem slučaju se ne odnosi na objavljivanje informacija kojima bi se narušavalo jedno od osnovnih načela medijacija, a to je načelo povjerljivosti.
10	DRAGANA KOROV	Svrha zakona, Članak 3.	"Izričaj se u općim aktima mora ograničiti na ono što je normativno. U općem bi aktu trebale biti norme i ništa više povrh normi. Sve ostalo trebalo bi biti izbačeno ili svedeno na najmanju mjeru. [...] Iznimka može biti sadržana samo u jednome članku u početnome dijelu akta kojim se proklamira predmet uređenja." (Milotić, Peranić, Nomotehnika, izrada općih akata s praktičnim primjerima, str.39.) Predlaže se stavak 4. brisati kao nepotreban. S obzirom na članak 11. stavak 1. Jedinstveno- nomotehničkih pravila, sadržaj stavka 4. je neprimjeren zakonskome tekstu. Primjerice, da se zakonom potiče edukacija medijatora, vidljivo je iz čl. 10. Prijedloga zakona.	Nije prihvaćen	Nacrt prijedloga zakona pripremljen je sukladno važećim metodološko-nomotehničkim pravilima za izradu akata koje donosi Hrvatski sabor. Također, tijekom provođenja zakonodavne procedure Nacrt prijedloga zakona podliježe kontroli je li isti sastavljen u skladu s navedenim pravilima te se isti po potrebi doraduje.
11	DRAGANA KOROV	Svrha zakona, Članak 3.	Predlaže se izmjena "Medijacija se može provoditi prije i tijekom sudskog postupka.", u stavku 2. Navedeno bi ispravnije bilo postaviti kumulativno, nego alternativno. Naime, ako se želi postići svrha zakona u dijelu koji se odnosi na jačanje svijesti o medijaciji, kao i osiguravanje uravnoteženog odnosa između medijacije i sudskog postupka, mora se moći dopustiti da nepostignuta nagodba prije pokretanja spora sudskim putem ne bude zapreka za mirno rješavanje spora tijekom sudskog postupka. Navedeno je u skladu s obrazloženjem uz članak 3.	Nije prihvaćen	Medijacija se može provoditi radi rješavanja spora prije pokretanja sudskog postupka, ali i kad je sudski postupak već u tijeku. Rješavanje spora medijacijom prije pokretanja sudskog postupka ne isključuje mogućnost da se medijacija ponovno provodi u vezi s istim sporom kada taj spor eventualno postane predmetom rješavanja u sudskom postupku.

12	DRAGANA KOROV	Svrha zakona, Članak 3.	Predlaže se brisati "izbjegavanje pokretanja sudskih postupaka" u stavku 1. Iako jeste svrha izbjegavanje pokretanja nepotrebnih sudskih postupaka, ovakva formulacija može navesti na zaključak da je svrha zakona povreda prava na pristup sudu. Naime, ako jeste jedan od ciljeva rasterećenja pravosuđa u smislu rješavanja sporova prije i mimo pokretanja sudskog postupka, kada je to moguće, što za posljedicu ima i jačanje samog pravosuđa: ubrzavanja rješavanja sudskih postupaka, što ponovno za posljedicu ima jačanje transparentnosti i profesionalnosti sudovanja, nepotrebno je na ovaj način opterećivati zakonski tekst, posebno uzimajući u obzir da je medijacija moguća i tijekom sudskoga postupka. Medijacija je jedan od načina rješavanja spora, ona je pored sudskog postupka, ne umjesto sudskog postupka; ona ga ne zamjenjuje niti mu se suprotstavlja. Ta svrha proizlazi iz slijedećih odredaba. Podredno, predlaže se izmijeniti u "izbjegavanje pokretanja nepotrebnih sudskih postupaka".	Nije prihvaćen	Smatra se da je Nacrtom prijedloga zakona jasno i nedvojbeno iskazana namjera da se medijacija osnaži normativno i u njezinoj primjeni u praksi, pri tom ne dovodeći u pitanje mogućnost stranaka da spor iznesu na rješavanje i pred redovni sud u okviru parničnog postupka.
13	DRAGANA KOROV	Definicije, Članak 4.	U stavku 1. točki a, predlaže se brisati riječ "svaki". Medijacija jeste neformalni postupak, nastoji se postići nagodba i riješiti spor, ali ipak ima svoja određena pravila, a medijator bi, uz formalne uvjete koji su uvjet, trebao razvijati i određene vještine kako bi stranke uspješno ostvarile «postavljeni cilj», a to je, primarno, rješenje spora.	Prihvaćen	Prijedlog je prihvaćen.

14	DRAGANA KOROV	Načela tumačenja zakona, Članak 5.	Predlaže se brisati članak 5. Nejasno je tko je adresat ove pravne norme. Tumačenje zakona bilo je u nadležnosti Hrvatskoga sabora. Vjerodostojno tumačenje zakona, u nadležnosti Hrvatskoga sabora, sukladno čl. 208.-210. Poslovnika Hrvatskoga sabora je institut uklonjen iz hrvatskoga pravnoga sustava 2023. godine. (Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-I-4957/2015 od 11. srpnja 2023. i dva izdvojena podupiruća mišljenja sudaca, Narodne novine, broj 86/2023). Također je sama norma nejasna - na što se točno odnosi "pitanja koja nisu uređena ovim Zakonom". Ono što nije uređeno ovim Zakonom je sve, osim pitanja koja jesu uređena Zakonom (onaj skup koji ostaje kada se isključe pitanja koja jesu uređena Zakonom). Podredno, zamijeniti predloženi članak 5. odredbom u kojoj se navode načela medijacije, koja se primjenjuju u samom postupku, te po potrebi daljnje odredbe u kojima se načela definiraju (naslov: Načela medijacije).	Nije prihvaćen	Jedinstvenim metodološko-nomotehničkim pravilima za izradu akata koje donosi Hrvatski sabor propisano je da se u uvodnom dijelu propisa mogu utvrditi ciljevi, svrha i načela kojima se izražavaju osnovne vrednote i pravila u određenom području društvenih odnosa koji se propisom uređuju, a od važnosti su za cjelinu propisa i osnova za interpretaciju.
15	SANJA MAJIĆ	Djelatnosti i poslovi Nacionalnog centra, Članak 8.	Osnovna logika nameće pitanje provođenja samog postupka medijacije - pa bi bilo logično da se medijacija kao takva i institucionalizira -s obzirom da je već treći put normativno regulirana. Kao pravnik i dugogodišnji medijator - predlažem da nacionalni centar i provodi medijaciju , a sve putem profiliranih kriterija za medijatore - radno iskustvo i obrazovanje, te barem tri stečena certifikata o edukacijama.	Nije prihvaćen	Članom 8. stavkom 1. podstavkom 8. Nacrta prijedloga zakona propisano je da Nacionalni centar provodi, samostalno ili u suradnji s drugim medijatorima, informativni sastanak o medijaciji i medijaciju.

16	SANJA MAJIĆ	INSTITUCIJE ZA MEDIJACIJU I MEDIJATORI, Medijatori	Mislim da je ovaj članak potrebno nadopuniti (i kasnije pravilnički razraditi) odredbama o radnom i finacijskom statusu i vrednovanju medijatora pojedinaca. Organiziranje pravnog subjekta kojim bi medijator trebao legalno naplatiti svoj trud, rad i znanje (institucija, udruga, trgovačko društvo) podrazumijeva troškove, organizaciju, ulaganje vlastitih sredstava u promidžbu i poslovni prostor što u konačnici ne rezultira isplativošću zbog nedovoljne popularnosti koncepta medijacije kao takve. Bilo bi dobro da MPU bude subjekt naplate troškova i postupka medijacije, a institucijama i medijatorima pojedincima isplaćuje po ugovorima o djelu - barem pravičan honorar.	Nije prihvaćen	Nacrtom prijedloga zakona u članku 10. propisuju se uvjeti za stjecanje i gubitak svojstva medijatora, vođenje Registra medijatora, upis u Registar medijatora, razlozi brisanja te dužnost stručnog usavršavanja medijatora. Navedena pitanja detaljnije će se urediti pravilnikom. Međutim, pitanje finacijskog statusa medijatora u vezi s obavljanjem poslova medijacije nije predmet uređenja Nacrta prijedloga zakona.
17	HRVATSKA ODVJETNIČKA KOMORA	Medijatori, Članak 10.	Prema mišljenju Hrvatske odvjetničke komore bilo bi svrhovito razmotriti propisivanje dodatnih uvjeta za stjecanje svojstva medijatora osim trenutno propisane završene obuke za medijatora u trajanju od najmanje 40 sati, primjerice određenu stručnu spremu. Pri tom nije nužno da se radi o osobama koje su završile pravni fakultet, ali je svakako potrebno da se radi o osobama koje imaju odgovarajuću razinu stručnih kvalifikacija, osobito imajući u vidu specifičnosti pojedinih vrsta sporova. Osim toga, a imajući u vidu da je odredbom članka 28. stavka 2. Nacrta propisano da medijator odgovara za štetu koju je prouzročio povredom obveze čuvanja povjerljivosti podataka, Hrvatska odvjetnička komora smatra da je potrebno razmotriti i uvođenje obveze osiguranja od odgovornosti za sve medijatore i to ne samo od odgovornosti radi povrede obveze čuvanja povjerljivosti već za cjelokupan rad medijatora.	Djelomično prihvaćen	Prijedlog se prihvaća u dijelu koji se odnosi na propisivanje dodatnih uvjeta za stjecanje svojstva medijatora. Kao dodatni uvjeti propisuju se da osoba medijator mora imati visoku stručnu spremu te da protiv nje nije pokrenuta istraga odnosno da se protiv nje ne vodi kazneni postupak zbog kaznenog djela koje se goni po službenoj dužnosti.

18	LUKA JURKOVIĆ	Medijatori, Članak 10.	U odnosu na brisanje zbog neispunjenja dužnosti ustručavanja odredba je nedorađena. Što se smatra usavršavanjem, tko može provoditi usavršavanja, postoji li fond sati ili neki kvalitativan kriterij, kako se dokazuje ispunjenje obaveze, do kojeg datuma u godini i na koji način se gleda je li obaveza ispunjena itd. Također, ako će ovo usavršavanje biti obaveza, Centar mora omogućiti svima dostupne radionice za usavršavanje, a institucijama za medijaciju omogućiti da se njihove dodatne, naplatne edukacije priznaju kao usavršavanje.	Primljeno na znanje	Način ispunjenja dužnosti usavršavanja medijatora propisat će se pravilnikom.
19	HRVATSKA OBRTNIČKA KOMORA	Medijatori, Članak 10.	Osvrt: Pozitivno je što zakon predviđa obuku medijatora, no odredba o obvezi trajnog usavršavanja nije dovoljno određena. U sadašnjem tekstu nije jasno koliki je minimalan opseg usavršavanja (broj sati godišnje), tko ga organizira i po kojim kriterijima se priznaje. Takva nedorečenost može stvoriti neizvjesnost za medijatore. Prijedlog izmjene: Predlažemo ili: jasno propisati minimalan broj sati i oblik usavršavanja i institucije koje provode usavršavanje, ili odustati od odredbe o trajnom usavršavanju i ostaviti prostor institucijama za medijaciju da same provode stručna usavršavanja bez obveze za medijatore. Na taj se način postiže potrebna pravna sigurnost za sve buduće medijatore te stvara jasan i predvidljiv okvir koji će doprinijeti razvoju i stabilnosti sustava medijacije.	Nije prihvaćen	Način ispunjenja dužnosti usavršavanja medijatora propisat će se pravilnikom.
20	DANIJELA STIJELJA	Medijatori, Članak 10.	U provedbenom pravilniku definirati minimalne uvjete (npr. broj sati u određenom razdoblju, vrste edukacija), predvidjeti da država/Nacionalni centar osiguraju barem dio edukacija besplatno i online, kako bi medijator mogao ispuniti ovu obvezu bez nametnutih troškova. Istaknuti da se medijator ne briše iz Registra ako nije bilo dostupnih edukacija.	Primljeno na znanje	Način ispunjenja dužnosti usavršavanja medijatora propisat će se pravilnikom.

21	DANIJELA STIJELJA	Etičko vijeće i postupak povodom povrede Etičkog kodeksa medijatora, Članak 12.	Nije definirano na koliko se bira i kako se bira predstavnik iz institucija za medijaciju. Važno radi ravnopravnosti svih institucija. Prijedlog: U pravilniku ili u zakonu navesti da se članovi biraju na određeno vrijeme (npr. 4 godine) i da se predstavnik institucija bira javnim pozivom ili rotacijom među registriranim institucijama, kako bi svi imali jednake prilike.	Djelomično prihvaćen	Stavak 4. dorađen je na način da propisuje da će ministar nadležan za poslove pravosuđa propisati pravilnikom izbor predsjednika i članova Etičkog vijeća i postupak po povredi Etičkog kodeksa.
22	IVAN ANTIĆ	Pokušaj mirnog rješavanja spora, Članak 13.	Iz obrazloženja prijedloga zakona slijedi kako je Zakon o mirnom rješavanju sporova ocijenjen nedorečen i nejasan te da se naglasak ponovno stavlja na medijaciju. Stoga se predlaže u tekstu zakona umjesto „mirno rješavanje spora“ koristi „medijacija“. Predlaže se izmjena članka 13. tako da isti glasi: „Pokušaj medijacije Članak 13. Prije pokretanja sudskog postupka stranke će pokušati spor riješiti medijacijom“.	Nije prihvaćen	U članku 13. Nacrta prijedloga zakona propisuje se intencija da se stranke potakne na mirno rješavanje sporova u stadiju prije pokretanja sudskog postupka, neovisno o vrsti spora i načinu mirnog rješenja spora. Odredbom se nastoji poslati afirmativna i poticajna poruka svima o koristima rješavanja sporova prije pokretanja sudskog postupka mirnim putem.

23	LUKA JURKOVIĆ	Pokušaj mirnog rješavanja spora, Članak 13.	U odnosu na obavezu medijaciju iz čl. 14. st. 1. propisani su i benefit i penalizacija. Benefit je propisan čl. 14. st. 7. kao oslobođenje plaćanja sudske pristojbe na tužbu (zašto ne i na presudu?) Penalizacija je propisana čl. 33. st. 3. – Stranka koja nije ispunila obvezu, gubi pravo zahtijevati naknadu daljnjih troškova sudskog postupka bez obzira na ishod postupka. No ovim člankom nije propisan niti benefit, niti penalizacija toga ako stranke doista pokušaju mirno riješiti spor. Ne bi li trebalo svakog takvog tužitelja osloboditi sudske pristojbe na tužbu (pa i presudu) kako bi se motiviralo mirno rješanje spora? U protivnom je ova odredba isključivo lijepa želja čijim brisanjem se ne bi ništa izgubilo u zakonu.	Djelomično prihvaćen	Člankom 14. stavkom 1. Nacrta prijedloga zakona ne propisuje se obvezna medijacija već dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka za izričito propisane vrste sporova. Kada se smatra da su stranke ispunile navedenu dužnost propisano je u članku 14. stavku 4. iz kojeg jasno proizlazi upravo to da stranke nisu dužne sudjelovati i u samoj medijaciji. Ovdje u punom smislu do izražaja dolazi informativni sastanak o medijaciji koji je svojevrsni alat strankama za ispunjenje dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom, a da na medijaciju u konačnici i ne pristanu jer na taj način ne žele riješiti spor. Također, s obzirom na to da je članak 13. poticajna odredba kojom se stranke nastoji motivirati na mirno rješavanje sporova, bez navođenja konkretno da li medijacijom ili na drugi način dostupan u okviru pravosudnog sustava, oslobođenje od plaćanja sudske pristojbe na tužbu iz objektivnih razloga nije moguće propisati za sve načine mirnog rješavanja spora. Međutim, prijedlog se djelomično prihvaća na način da se oslobođenje od plaćanja sudske pristojbe na tužbu sada propisuje za sve parnične postupke. Uvjet je da je stranka prije pokretanja parničnog postupka podnijela protivnoj strani prijedlog za provođenje medijacije. Navedeno sada znači da se oslobođenje od plaćanja sudske pristojbe na tužbu ne može ostvariti i podnošenjem prijedloga za pokretanje informativnog sastanka o medijaciji već se mora raditi barem o podnošenju prijedloga za pokretanje medijacije. U odnosu na opseg oslobođenja od plaćanja sudskih pristojbi, oslobođenje od plaćanja sudskih pristojbi na tužbu ocijenjeno je kao optimalno s obzirom na svrhu i cilj naplate sudskih pristojbi.
24	SANJA MAJIĆ	Pokušaj mirnog rješavanja spora, Članak 13.	Stranke su dužne prije pokretanja sudskog spora pokušati riješiti spor mirnim putem " - Čl. 13., t. 3	Nije prihvaćen	Prijedlog nije u skladu s intencijom članka 13. Nacrta prijedloga zakona da se stranke bez upućivanja na sankcije potakne na mirno rješavanje sporova.

25	SANJA MAJIĆ	Pokušaj mirnog rješavanja spora, Članak 13.	Izraz " kad god je to moguće " vrlo je apstraktan i zapravo otvara pravnu prazninu, te cijelu aktivnost medijacije razblažuje, čime se otvara mogućnost da ništa od racija zakona ne oživi. Određena količina nedvojbene regulacije usmjerit će zakon ka njegovom živom slovu, pa predlažem da čl. 13. t. 1 glasi : " Stranke su dužne prije pokretanja sudskog spora pokušati riješiti spor mirnim putem "	Nije prihvaćen	Prijedlog nije u skladu s intencijom članka 13. Nacrta prijedloga zakona da se stranke bez upućivanja na sankcije potakne na mirno rješavanje sporova.
26	DRAGANA KOROV	MIRNO RJEŠAVANJE SPORA PRIJE POKRETANJA SUDSKOG POSTUPKA, Dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka	Predlaže se razmisliti u članak 14. uvesti i radne sporove. Naime, Zakon o radu materiju uređuje na slijedeći način: Sudska zaštita prava iz radnog odnosa Članak 133. (1) Radnik koji smatra da mu je poslodavac povrijedio neko pravo iz radnog odnosa može u roku od petnaest dana od dostave odluke kojom je povrijeđeno njegovo pravo, odnosno od saznanja za povredu prava zahtijevati od poslodavca ostvarenje toga prava. (2) Ako poslodavac u roku od petnaest dana od dostave zahtjeva radnika iz stavka 1. ovoga članka ne udovolji tom zahtjevu, radnik može u daljnjem roku od petnaest dana zahtijevati zaštitu povrijeđenog prava pred nadležnim sudom. (3) Zaštitu povrijeđenog prava pred nadležnim sudom ne može zahtijevati radnik koji prethodno poslodavcu nije podnio zahtjev iz stavka 1. ovoga članka, osim u slučaju zahtjeva radnika za naknadom štete ili drugog novčanog potraživanja iz radnog odnosa. (4) Ako je zakonom, drugim propisom, kolektivnim ugovorom ili pravilnikom o radu predviđen postupak mirnoga rješavanja nastalog spora, rok od petnaest dana za podnošenje tužbe sudu teče od dana okončanja toga postupka. --> Zakonodavac je Zakonom o radu uveo jedan od načina mirnog rješavanja spora, kroz institut zahtjeva za mirno rješavanje spora. Sukladno stavku 4. članka 133., ako je zakonom uređen, odnosno predviđen postupak mirnoga rješavanja nastalog spora, takav postupak je još jedan korak koji zaustavlja obraćanje sudu te daje priliku stranama mirno riješiti nastali spor, nakon obraćanja radnika poslodavcu	Nije prihvaćen	Pri odabiru vrste sporova koje su obuhvaćene dužnošću pokušaja rješavanja spora medijacijom posebno se vodilo računa da se dužnost propiše upravo za one vrste sporova koje se po svojoj prirodi smatraju odgovarajućima za rješavanje medijacijom, istovremeno uzimajući u obzir i postojeće organizacijske kapacitete kojima sustav raspolaže. U odnosu na radne sporove, s obzirom na posebno uređenje mirnog rješavanja radnih sporova temeljem odredbi Zakona o radu, radni sporovi nisu obuhvaćeni člankom 14. Nacrta prijedloga zakona, iako se radi o sporovima koji se smatraju pogodnima za rješavanje medijacijom.

		zahtjevom za mirno rješavanje sporova. Uzimajući u obzir posebnu narav radnoga odnosa, koji je trajnije naravi, njegov socijalno-ekonomski značaj, predlaže se odredbama Zakona o medijaciji urediti postupak koji svoju osnovu ima u članku 133. stavku 4. Zakona o radu, čime bi se još jednom pokušao mirno riješiti nastali spor, odnosno pokušalo približiti stavove, interese i potrebe stranaka. Sve navedeno, posebno uzimajući u obzir: - da je rok iz Zakona o parničnom postupku o okončanju postupka pred prvostupanjskim sudom de facto instruktivni rok - da bi se time potaknulo uređenje materije mirnoga rješavanja sporova i kolektivnim ugovorima (ne odnosi se na mirenje u kolektivnim radnim sporovima), ali i drugim aktima kojima se uređuju radni odnosi. 2) Zakonodavac je člankom 133. stavkom 3., u odnosu na naknade štete i druga materijalna potraživanja dopustio izravno obraćanje sudu i pokretanje sudske postupka, dakle bez obveze prethodnog obraćanja poslodavcu. Svrha je takvoga ograničenja ne ograničiti radnika rokom u odnosu na novčano potraživanje, ne staviti ga u neravnopravni položaj u odnosu na vjerovnika iz Zakona o obveznim odnosima (u ovom slučaju je kao i svaki vjerovnik ograničen eventualnim prigovorom zastare). Stoga bi zakonodavno uređenje u Zakonu o medijaciji, na način da se prije obraćanja sudu uvede obveza pokušaja mirnog rješavanja spora radi naknade štete i potraživanja iz radnih odnosa (ne samo načelno kako je navedeno u članku 13.), a posebno uzimajući u obzir socioekonomski značaj radnih odnosa. Navedeno bi bilo u skladu sa Zakonom o radu (Zakon o medijaciji bi bio u odnosu na ZOR poseban prema općem), a potaknulo bi se rješavanje spora i bez pokretanja parničnog postupka, kad god je to moguće.	
--	--	--	--

27	IVAN ANTIĆ	Dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka , Članak 14.	Direktiva 2008/52/EZ primarno se odnosi na prekogranične građanske i trgovačke sporove, ali dopušta i širu primjenu. U RH se već od prvih verzija zakona ova Direktiva transponirala na način da uređuje primjenu medijacije i na unutarnje (nacionalne) sporove. Ako u RH imamo situaciju da se čl. 8. Direktive implemmentirao na način da se zakonom propisuje utjecaj medijacije (osim na rokove zastare) i na prekluzivne rokove, imajući u vidu odredbe o učinku medijacije na rokove za podnošenje tužbe (čl. 31. st.3.), ne vidi se smisao članka 14. st.3. alineja 1. („- u kojima je posebnim propisom određen rok za podnošenje tužbe“). Iz takvog pristupa može slijediti nesigurnost o primjeni Zakona o medijaciji kad je u pitanju utjecaj medijacije na rokove za podnošenje tužbe. U nedostatku službenog prijevoda ove Direktive na hrvatski jezik (prilikom prve implementacije Direktive u domaće zakonodavstvo nije bilo naznake da se radi o službenom prijevodu), može se i ovom prilikom razmisliti da se pročita službeni prijevod Direktive na njemačkom jeziku koji u čl. 8. ne spominje prekluziju u bilo kojem smislu („čl. 8. Auswirkung der Mediation auf Verjährungsfristen“) te iz cijelog zakona ukloniti sve odredbe koje spominju prekluzivne rokove i/ili rokove za podnošenje tužbe. Njemačko pravo imalo je najjači i najtrajniji utjecaj na hrvatsko građansko i građansko-procesno pravo prije ulaska u EU, kako iz povijesnih, tako i iz pravno-sistemski i stručnih razloga. Ako pak postoji sigurnost o primjeni Zakona o medijaciji kad je u pitanju utjecaj medijacije na rokove za podnošenje tužbe, imajući u vidu da bi se prema ovom prijedlogu obvezni informativni sastanak o medijaciji vodio isključivo pred Nacionalnim centrom za medijaciju (za stranke pravno sigurno sredstvo ispunjenja dužnosti pokušaja medijacije), tada se predlaže brisati alineju 1.	Nije prihvaćen	Člankom 31. stavkom 1. Nacrta prijedloga zakona propisano je da stranke koje su izabrale medijaciju radi pokušaja mirnog rješenja spora ne gube zbog toga mogućnost pokretanja sudskog, arbitražnog ili drugog postupka zbog proteka zastarnog ili prekluzivnog roka. Nadalje, stavkom 3. istog članka Nacrta prijedloga zakona propisano je da ako je posebnim propisom određen rok za podnošenje tužbe, taj rok ne teče dok traje informativni sastanak o medijaciji i medijacija. Odredbom članka 14. stavka 3. alineje 1. propisuje se da za sporove koji su predmet uređenja tog članka, a u odnosu na koje je posebnim propisom određen rok za podnošenje tužbe, ne postoji dužnost pokušaja rješavanja tih sporova medijacijom prije pokretanja parničnog postupka. Dakle, u članku 14. takvi se sporovi isključuju od dužnosti koja je propisana predmetnim člankom. Međutim, ukoliko bi u tim sporovima došlo do informativnog sastanka o medijaciji ili do medijacije po načelu dobrovoljnosti stranaka, ali i u svim ostalim sporovima koji nisu obuhvaćeni dužnošću iz članka 14., primjenjuje se članak 31. u smislu da ako je posebnim propisom određen rok za podnošenje tužbe, taj rok ne teče dok traje informativni sastanak o medijaciji i medijacija.
----	------------	--	---	----------------	--

28	HRVATSKA ODVJETNIČKA KOMORA	Dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka , Članak 14.	Iako se u obrazloženju osnovnih pitanja koja se trebaju urediti predmetnim Zakonom navodi da se tim Zakonom za stranke propisuje dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka koja je u slučaju neispunjenja praćena negativnom posljedicom troškovne sankcije za stranke, kao i da je stranka dužna pristupiti informativnom sastanku o medijaciji jer se nepristupanje stranaka informativnom sastanku o medijaciji sankcionira, Hrvatska odvjetnička komora smatra da takva intencija zakonodavca nije dovoljno jasno formulirana odredbama predmetnog Nacrta Zakona, odnosno da te odredbe u svojoj ukupnosti i međusobnoj povezanosti ostavljaju prostor za različito tumačenje postoji li dužnost pokušaja mirnog rješavanja spora prije pokretanja parničnog postupka, a u konačnici i troškovna sankcija zbog neispunjenja te obveze, za obje stranke u sporu ili samo za jednu stranku. Naime, prema mišljenju Hrvatske odvjetničke komore odredbama predmetnog Nacrta nije nedvojbeno propisana obveza potencijalnog tuženika da sudjeluje na informativnom sastanku o medijaciji prije pokretanja parničnog postupka, a posljedično tome niti troškovna sankcija u slučaju neispunjenja te dužnosti. Stoga Hrvatska odvjetnička komora smatra nužnim, u cilju otklanjanja nejasnoća i potrebe za tumačenjem zakonskih odredbi, koja dovodi do neujednačenosti u primjeni zakona, da se zakonom jasno i nedvojbeno propiše koje su obveze potencijalnog tuženika prije pokretanja parničnog postupka, neispunjenje kojih za tuženika ima troškovnu sankciju u smislu članka 33. stavka 3. Nacrta. U odnosu na odredbu članka 14. stavka 1. Nacrta Hrvatska odvjetnička komora smatra da se intencija zakonodavca o intenzivnijoj primjeni mirnog rješavanja sporova među strankama može ostvariti i bez propisivanja obveze pokušaja mirnog rješavanja spora prije pokretanja parničnog postupka, slijedom čega se predlaže radi provedbe navedene intencije	Djelomično prihvaćen	Izradi Nacrta prijedloga zakona pristupilo se s ciljem da se u okviru funkcioniranja pravosudnog sustava čija svrha je omogućiti građanima i poslovnim subjektima rješavanje njihovih pravnih sporova osnaži medijacija kao način mirnog rješavanja sporova, i to poticanjem na njezinu češću primjenu prije pokretanja sudskih postupaka pred redovnim sudovima. Međutim, ističe se kako pri tom ni u kojem slučaju namjera nije ugroziti ili dovesti u pitanje pravnu sigurnost stranaka i njihov pristup sudu. Redovan sudski postupak ima svoju izuzetnu važnost i u praksi je vodeći alat u ostvarenju prava stranaka, što ipak ne bi trebalo biti preprekom da se strankama ponude i druge mogućnosti rješavanja sporova. Kako navedena prava stranaka ne bi bila dovedena u pitanje, rad na izradi Nacrta prijedloga zakona praćen je i uključuje analizu i razmatranja na koji način će novine koje se njime propisuju utjecati na pravnu sigurnost stranaka i u provođenju redovnih sudskih postupaka. Pitanja u vezi s uređenjem medijacije razmatraju se i uređuju prateći ujedno i uređenje sudskih postupaka, sve s ciljem da se u što većoj mjeri iskoriste pozitivni učinci rješavanja sporova mirnim putem, kako za stranke tako i za pravosudni sustav i njegovo funkcioniranje u cijelosti. U odnosu na komentar kako Nacrtom prijedloga zakona nije dovoljno jasno uređeno postoji li dužnost pokušaja mirnog rješavanja spora prije pokretanja parničnog postupka, a u konačnici i troškovna sankcija zbog neispunjenja te obveze, za obje stranke u sporu ili samo za jednu stranku, ističe se kako je Nacrtom prijedloga zakona propisano da se radi o pokušaju stranaka, a ne o pokušaju samo jedne stranke u sporu. Kako dužnost, tako i posljedice neispunjenja dužnosti, prate i jednu i drugu stranku u sporu. Stavak 4. formuliran je na način da se odnosi i primjenjiv je i na potencijalnog tužitelja i na tuženika. Po prirodi stvari, inicijativa za ispunjenje dužnosti bit će na strani
----	-----------------------------------	---	---	-------------------------	--

zakonodavca, razmotriti propisivanje obveze da sud nakon pokretanja parničnog postupka prije održavanja pripremnog ročišta ili na pripremnom ročištu, poduzme određene radnje u cilju pokušaja mirnog rješavanja spora među strankama umjesto propisivanja obveze pokušaja mirnog rješavanja spora prije pokretanja parničnog postupka.

Hrvatska odvjetnička komora smatra da je, u odnosu na sporove iz osiguranja, odredbom članka 14. stavka 2. Nacrta nedovoljno jasno propisano u kojim slučajevima ne postoji dužnost stranaka da prije pokretanja parničnog postupka pokušaju spor riješiti mirnim putem.

Naime iz trenutne formulacije navedene odredbe nejasno je jesu li od obveze pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka isključeni svi sporovi iz osiguranja, ili samo sporovi male vrijednosti radi naknade štete iz osiguranja.

Odredbom članka 14. stavka 3. alineje 3. Nacrta propisano je da dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom iz stavka 1. tog članka ne postoji kad zbog nasilja nije razumno očekivati da će stranke ispunjenjem te dužnosti postići sporazumno rješenje spora. Postavlja se pitanje na koji način će stranka prilikom pokretanja parničnog postupka dokazivati postojanje navedene okolnosti, hoće li sudovi biti u mogućnosti navedenu okolnost ujednačeno tumačiti prilikom ocjene je li stranka bila dužna pokušati riješiti spor mirnim putem prije pokretanja parničnog postupka ili ne, a o čemu ovisi eventualna troškovna sankcija za stranku propisana člankom 33. stavkom 3. Nacrta kao i obveza plaćanja ili oslobođenja od plaćanja sudske pristojbe na tužbu.

U odnosu na odredbu članka 14. stavka 3. alineje 5. Nacrta ističe se kako je odredbom članka 16. Nacrta propisano da informativni sastanak o medijaciji koji se provodi u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja mirnog rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka iz članka 14. stavka 1. Nacrta. provodi Nacionalni

potencijalnog tužitelja. Međutim, kako bi se u potpunosti postigla svrha i cilj Nacrta prijedloga zakona, a to je poticanje češće primjene medijacije u rješavanju sporova u stadiju prije pokretanja parničnog postupka, dužnost pokušati riješiti spor medijacijom obuhvaća i potencijalnog tuženika te je isti također izložen troškovnoj sankciji u slučaju neispunjenja dužnosti. Ovdje je bitno istaknuti da podnošenje zahtjeva Nacionalnom centru radi pokretanja informativnog sastanka o medijaciji nije jedini put prema ispunjenju dužnosti iz članka 14. Naime, moguća je situacija i da su stranke same dobrovoljno pristale sudjelovati u medijaciji prije pokretanja parničnog postupka, a da takva njihova odluka nije uslijedila kao rezultat informativnog sastanka o medijaciji, ali je na kraju takva medijacija bila bezuspješna. Dakle, i u tom slučaju smatra se da su stranke (tužitelj i tuženik) ispunile dužnost iz članka 14. Nacrta prijedloga zakona.

U odnosu na prijedlog da se radi provedbe intencije zakonodavca o intenzivnijoj primjeni mirnog rješavanja sporova razmotri propisivanje obveze da sud nakon pokretanja parničnog postupka, prije održavanja pripremnog ročišta ili na pripremnom ročištu, poduzme određene radnje u cilju pokušaja mirnog rješavanja spora među strankama umjesto propisivanja obveze pokušaja mirnog rješavanja spora prije pokretanja parničnog postupka, ističe se kako takav prijedlog nije u skladu sa svrhom i ciljem Nacrta prijedloga zakona da se rješavanje sporova mirnim putem, konkretno medijacijom, potakne upravo u stadiju prije pokretanja parničnog postupka. Navedena svrha i cilj Nacrta prijedloga zakona time ne isključuje niti umanjuje važnost i sada postojeće mogućnosti rješavanja spora medijacijom i u slučajevima kad je sudski postupak već u tijeku provođenjem sudske ili izvansudske medijacije. Zakon o parničnom postupku i sada u članku 288.a stavku 1.

centar kojem se stranka mora obratiti zahtjevom za pokretanje informativnog sastanka, a kako bi ispunila dužnost iz članka 14. stavka 1. Nacrta. Po zaprimanju zahtjeva Nacionalni centar dužan je pozvati stranke da pristupe informativnom sastanku o medijaciji.

Iz navedenog proizlazi da do slanja poziva za sudjelovanje na informativnom sastanku o medijaciji dolazi u onim slučajevima u kojima postoji obveza pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka, kada se stranka (tužitelj) obrati Nacionalnom centru radi ispunjenja te dužnosti i održavanja informativnog sastanka o medijaciji.

Stoga je prema mišljenju Hrvatske odvjetničke komore odredba članka 14. stavka 3. alineje 5. Nacrta, kojom je propisano da dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom iz stavka 1. tog članka ne postoji kad stranka nije uredno pozvana da pristupi informativnom sastanku o medijaciji, nelogična i proturječna odredbi članka 16. Nacrta.

Prema mišljenju Hrvatske odvjetničke komore logično bi bilo normativno rješenje sukladno kojem bi se smatralo da je tužitelj ispunio svoju obvezu pokušaja rješavanja spora mirnim putem prije pokretanja parničnog postupka ako se obratio Nacionalnom centru zahtjevom za pokretanje informativnog sastanka o medijaciji, ako je Nacionalni centar pozvao stranke da tom sastanku pristupe, a suprotnoj stranci nije obavljena uredna dostava tog poziva, pri čemu je nužno i detaljno urediti pravila dostave tog poziva.

Hrvatska odvjetnička komora predlaže da se u članku 14. stavku 4. propiše da je stranka ispunila dužnost iz stavka 1. tog članka ako je obavijestila drugu stranku o svojim zahtjevima i prigovorima te je pozvala suprotnu stranku na ispunjenje zahtjeva ili sudjelovanje u postupku mirnog rješavanja spora preporučenom poštanskom pošiljkom s povratnicom ili na drugi način kojim se potvrđuje primitak te obavijesti. a suprotna stranka

propisuje da će sud tijekom pripremnog ročišta upoznati stranke s mogućnostima da spor riješe sudskom nagodbom ili u medijaciji i obrazložiti im te mogućnosti.

U vezi s komentarom da je, u odnosu na sporove iz osiguranja, nedovoljno jasno propisano u kojim slučajevima ne postoji dužnost stranaka da prije pokretanja parničnog postupka pokušaju spor riješiti mirnim putem, navodeći da je iz trenutne formulacije nejasno jesu li od obveze pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka isključeni svi sporovi iz osiguranja, ili samo sporovi male vrijednosti radi naknade štete iz osiguranja, dorađuje se stavak 2. koji sada glasi: „Stavak 1. ovoga članka ne primjenjuje se prije pokretanja parničnog postupka iz radnog odnosa i iz osiguranja.“

Pitanje načina na koji će stranka prilikom pokretanja parničnog postupka dokazivati da nije bila dužna pokušati spor riješiti medijacijom kako je to propisano člankom 14. Nacrta prijedloga zakona jer zbog nasilja nije bilo razumno očekivati da će stranke ispunjenjem te dužnosti postići sporazumno rješenje spora je pitanje koje će biti predmetom razmatranja u okviru eventualno pokrenutog parničnog postupka, a kada će sud koji postupak provodi primjenom kriterija postavljenih u ovom članku ocjenjivati jesu li postojale okolnosti nasilja kako je to i propisano. Svakako se radi o opravdanom razlogu isključenja ispunjenja dužnosti iz članka 14. Nacrta prijedloga zakona.

Nadalje, mišljenje iz komentara da je odredba članka 14. stavka 3. alineje 5. Nacrta prijedloga zakona, a u kojoj je propisano da ne postoji dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom kad stranka nije uredno pozvana da pristupi informativnom sastanku o medijaciji, nelogična i proturječna odredbi članka 16. Nacrta prijedloga zakona kojom se, između ostalog, uređuje da će Nacionalni centar postupati po

odbila je takav prijedlog ili se nije očitovala u roku od 15 dana od dana primitka prijedloga.

Predmetna odredba, prema mišljenju Hrvatske odvjetničke komore, osigurala bi da se u vrlo kratkom roku može nesporno utvrditi kako među strankama nije moguće postići rješavanje spora mirnim putem. Naime, ukoliko suprotna strana odbije poziv na ispunjenje zahtjeva ili sudjelovanje u postupku mirnog rješavanja spora koji joj je uputila stranka koja namjerava pokrenuti sudski postupak ili se uopće ne očituje na taj poziv, izvjesno je da nema namjeru spor riješiti mirnim putem pa je bespredmetno provoditi informativni sastanak o medijaciji ili postupak medijacije koji traju znatno duže i iziskuju određene troškove.

U odnosu na odredbu članka 14. stavka 5. Nacrta Hrvatska odvjetnička komora smatra da je, u cilju sprječavanja zlouporaba i pribavljanja adrese protivne stranke u neke druge svrhe, a ne u svrhu pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka, Zakonom o medijaciji potrebno detaljno propisati što je sve potrebno priložiti zahtjevu kojim se od Nacionalnog centra traži pribava adrese protivne stranke, odnosno na koji način će stranke opravdati pravni interes za pribavu tog podatka.

podnesenom zahtjevu stranke radi ispunjenja dužnosti iz članka 14. pozvati stranke da pristupe informativnom sastanku o medijaciji, smatra se nedovoljno argumentirano. Naime, da li je stranka uredno pozvana da pristupi informativnom sastanku o medijaciji utvrđivat će Nacionalni centar tako što će utvrđivati je li stranci uredno dostavljen dopis koji joj je isti uputio putem pošte preporučenom poštanskom pošiljkom s povratnicom, a kojim dopisom se stranka poziva da pristupi informativnom sastanku o medijaciji.

Nadalje, prijedlog da se u stavku 4. propiše da je stranka ispunila dužnost iz stavka 1. ako je obavijestila drugu stranku o svojim zahtjevima i prigovorima te je pozvala suprotnu stranku na ispunjenje zahtjeva ili sudjelovanje u postupku mirnog rješavanja spora preporučenom poštanskom pošiljkom s povratnicom ili na drugi način kojim se potvrđuje primitak te obavijesti, a suprotna stranka odbila je takav prijedlog ili se nije očitovala u roku od 15 dana od dana primitka prijedloga, ne prihvaća se iz razloga što prijedlog nije u skladu sa svrhom propisivanja dužnosti pokušaja mirnog rješavanja spora medijacijom iz članka 14. Nacrta prijedloga zakona. Naime, člankom 14. uređuje se poseban režim za određenu vrstu sporova za koje se propisuje dužnost pokušaja mirnog rješavanja spora prije pokretanja parničnog postupka, međutim, u ovom slučaju to mora biti pokušaj rješavanja spora upravo medijacijom, dakle, uz sudjelovanje medijatora.

Zaključno, u odnosu na prijedlog da se u cilju sprječavanja zlouporaba i pribavljanja adrese protivne stranke u neke druge svrhe, a ne u svrhu pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka, Nacrtom prijedloga zakona detaljno propiše što je sve potrebno priložiti zahtjevu kojim se od Nacionalnog centra traži pribavljanje adrese protivne stranke, isti nije prihvaćen ier takvo

					propisivanje nije potrebno. Naime, stranka nije ta koja se izravno obraća Ministarstvu unutarnjih poslova već podatke o adresi pribavlja Nacionalni centar kojem je stranka podnošenjem zahtjeva za pokretanjem informativnog sastanka dokazala postojanje pravnog interesa za pribavljanje takvog podatka.
29	LUKA JURKOVIĆ	Dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka , Članak 14.	U odnosu na stavak 2. Zašto isključiti radne sporove kada su oni često izrazito medijabilni? Koji je razlog isključivanja sporove male vrijednosti? Uključivanjem sporova male vrijednosti bi se rasteretilo sudove mnogih bagatelnih sporova koji svojom vrijednošću i brojnošću nerazmjerno opterećuju sudske kapacitete.	Nije prihvaćen	Pri odabiru vrste sporova koje su obuhvaćene dužnošću pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka posebno se vodilo računa da se dužnost propiše upravo za one vrste sporova koje se po svojoj prirodi smatraju odgovarajućima za rješavanje medijacijom, istovremeno uzimajući u obzir i postojeće organizacijske kapacitete kojima sustav raspolaže. U odnosu na radne sporove, s obzirom na posebno uređenje mirnog rješavanja radnih sporova temeljem odredbi Zakona o radu, radni sporovi nisu obuhvaćeni člankom 14. Nacrta prijedloga zakona, iako se radi o sporovima koji se smatraju pogodnima za rješavanje medijacijom. Dakle, Nacrtom prijedloga zakona ne isključuje se medijacija u radnim sporovima već se, naprotiv, potiče mirno rješavanje u svim vrstama sporova.
30	LUKA JURKOVIĆ	Dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka , Članak 14.	Nastavno na komentar na čl. 13. -> zašto ne osloboditi također sudske pristojbe na presudu i zašto ne osloboditi svakog tužitelja koji pokuša riješiti spor medijacijom?	Djelomično prihvaćen	Prijedlog se djelomično prihvaća na način da se oslobođenje od plaćanja sudske pristojbe na tužbu sada propisuje za sve parnične postupke. Uvjet je da je stranka prije pokretanja parničnog postupka podnijela protivnoj strani prijedlog za provođenje medijacije. Navedeno sada znači da se oslobođenje od plaćanja sudske pristojbe na tužbu ne može ostvariti i podnošenjem prijedloga za pokretanje informativnog sastanka o medijaciji već se mora raditi barem o podnošenju prijedloga za pokretanje medijacije. U odnosu na opseg oslobođenja od plaćanja sudskih pristojbi, oslobođenje od plaćanja sudskih pristojbi na tužbu ocijenjeno je kao optimalno s obzirom na svrhu i cilj naplate sudskih pristojbi.

31	SRĐAN ŠIMAC	Dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka , Članak 14.	Čl. 14. st. 7. (7) Na tužbu kojom se pokreće parnični postupak iz stavka 1. ovoga članka, stranka koja tužbu podnosi, a koja je prije podnošenja tužbe pokušala spor riješiti medijacijom, oslobođena je plaćanja sudske pristojbe na tužbu. Predlažemo sve stranke koje prije podnošenja tužbe pokušaju spor riješiti medijacijom neovisno o vrsti spora, dovesti u jednakopravni položaj s ovima na koje se odnosi ovaj stavak i njih također osloboditi od plaćanja sudske pristojbe tužbe. Ovo bi mogao biti značajan „vjetar u leđa“ medijaciji. Ovako se nikoga ne obvezuje na medijaciju – a one stranke koji je ipak pokušaju medijaciju u bilo kojoj vrsti spora – stječu pravo na oslobođenje od pristojbe tužbe. Tako ih se stimulira da pokušaju medijaciju. Prijedlog nove odredbe čl. 14. st. 7. (7) Na tužbu kojom se pokreće parnični postupak iz stavka 1. ovoga članka, kao i na tužbu u drugim sporovima neovisno o njihovoj vrsti, stranka koja tužbu podnosi, a koja je prije podnošenja tužbe pokušala spor riješiti medijacijom, oslobođena je plaćanja sudske pristojbe na tužbu.	Djelomično prihvaćen	Prijedlog se djelomično prihvaća na način da se oslobođenje od plaćanja sudske pristojbe na tužbu sada propisuje za sve parnične postupke. Uvjet je da je stranka prije pokretanja parničnog postupka podnijela protivnoj strani prijedlog za provođenje medijacije. Navedeno sada znači da se oslobođenje od plaćanja sudske pristojbe na tužbu ne može ostvariti i podnošenjem prijedloga za pokretanje informativnog sastanka o medijaciji već se mora raditi barem o podnošenju prijedloga za pokretanje medijacije.
----	-------------	--	--	----------------------	--

32	SRĐAN ŠIMAC	Dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka , Članak 14.	(2) Stavak 1. ovog članka ne primjenjuje se prije pokretanja parničnog postupka radi naknade štete u sporovima male vrijednosti iz radnog odnosa i iz osiguranja. Predlaže se još jednom - ocijeniti može li se ova odredba brisati. Rijetko je gdje potrebna medijacija kao u radnim sporovima. I radnici poslodavci žude za efikasnim rješavanjem upravo tih sporova. Jednako tako medijaciju trebaju i stranke u sporovima radi naknade štete iz osiguranja – naravno ne u svim slučajevima – već samo u onima u kojima između osiguratelja i oštećenika nije došlo do dogovora oko mirnog rješenja izvan medijacije, jer u protivnom, tada osiguraniku ili oštećeniku preostaje samo sud. A cilj nam je unekoliko rasteretiti sudove. Pa se predlaže razmotriti promjenu u tom pogledu. Predlaže se da čl. st. 1. i 2. zamijeni novi čl. 14. st. 1. Prijedlog nove odredbe čl. 14. st. 1. (1) Prije pokretanja parničnog postupka koji proizlazi iz nasljeđivanja i parničnog postupka radi naknade štete u sporovima male vrijednosti bez obzira na vrstu spora stranke koje nisu uspjele samostalno dogovorno ga riješiti, dužne su pokušati riješiti spor medijacijom.	Nije prihvaćen	S obzirom na posebno uređenje mirnog rješavanja radnih sporova temeljem odredbi Zakona o radu, radni sporovi nisu obuhvaćeni člankom 14. Nacrta prijedloga zakona, iako se radi o sporovima koji se smatraju pogodnima za rješavanje medijacijom. U odnosu na sporove radi naknade štete u sporovima male vrijednosti iz osiguranja, radi postojećeg uređenja i prakse provođenja postupaka mirnog rješavanja sporova prije pokretanja parničnog postupka nije svrsishodno propisivati dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom kako to uređuje članak 14. Nacrta prijedloga zakona, a s obzirom na to da bi se stranke neopravdano opteretilo pretprocesnom aktivnošću koju već provode u okviru postojećeg uređenja.
----	-------------	---	---	----------------	--

33	SONJA MAJETIĆ PAVLINIĆ	Dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka , Članak 14.	Poseban stavak; Stranka koja je neuspješno pokušala riješiti spor medijacijom izvan Nacionalnog centra smatrat će se da je ispunila dužnost iz čl 14 ovog Zakona	Nije prihvaćen	Predloženo rješenje prema kojem će informativne sastanke o medijaciji koji se provode u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. provoditi isključivo Nacionalni centar za medijaciju proizašlo je iz potrebe da se građanima u najvećoj mogućoj mjeri osiguraju uvjeti za ispunjenje propisane dužnosti. Namjera da se novinama potakne češća primjena medijacije u rješavanju sporova ni na koji način, a prije svega objektivnom nedostupnošću ispunjenja te dužnosti, ne smije dovesti do neravnoteže između propisane dužnosti i mogućnosti njezina ispunjenja. Također, i iz samog djelokruga Nacionalnog centra za medijaciju proizlazi kako centar provodi, samostalno ili u suradnji s drugim medijatorima, informativni sastanak o medijaciji i medijaciju. Dakle, Nacionalni centar za medijaciju u okviru svog djelokruga ima mogućnost organizirati informativne sastanke o medijaciji radi ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. i u suradnji s drugim medijatorima.
34	DRAGANA KOROV	Dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka , Članak 14.	Stavak 4, podstavak 2. - Predlaže se navedenu situaciju urediti na način da se informativni sastanak održi još jednom; podredno, da se informativni sastanak održi još jednom ako stranka koja je pristupila informativnom sastanku na to pristane.	Nije prihvaćen	Predloženim propisivanjem smatra se kako bi se produžio postupak provođenja informativnog sastanka o medijaciji. Svakako nije namjera institut informativnog sastanka o medijaciji urediti na način da isti bude moguće sredstvo strankama kojim će odugovlačiti put prema ostvarenju prava.
35	DRAGANA KOROV	Dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka , Članak 14.	Predlaže se brisati "u sporovima male vrijednosti iz radnoga odnosa." Nije u skladu sa Zakonom o parničnom postupku, a niti Zakon o radu, opći propis kojim se uređuju radni odnosi ne poznaje ovakav termin. Predlaže se dodati spor iz radnoga odnosa u stavak 1.	Nije prihvaćen	S obzirom na posebno uređenje mirnog rješavanja radnih sporova temeljem odredbi Zakona o radu, radni sporovi nisu obuhvaćeni člankom 14. Nacrta prijedloga zakona, iako se radi o sporovima koji se smatraju pogodnima za rješavanje medijacijom.

36	SONJA MAJETIĆ PAVLINIĆ	Dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka , Članak 14.	(1) Prije pokretanja parničnog postupka koji proizlazi iz nasljeđivanja i parničnog postupka radi naknade štete stranke su dužne pokušati riješiti spor medijacijom. (2) Stavak 1. ovoga članka ne primjenjuje se prije pokretanja parničnog postupka radi naknade štete iz radnog odnosa i iz osiguranja.	Nije prihvaćen	Kao što i proizlazi iz stavka 1. Nacrta prijedloga zakona, dužnošću pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka namjera je obuhvatiti parnične postupke koji proizlaze iz nasljeđivanja i parnične postupke radi naknade štete u sporovima male vrijednosti, s time da su stavkom 2. od takve dužnosti isključeni parnični postupci iz radnog odnosa i iz osiguranja. Pri odabiru vrste sporova koje su obuhvaćene dužnošću pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka posebno se vodilo računa da se dužnost propiše upravo za one vrste sporova koje se po svojoj prirodi smatraju odgovarajućima za rješavanje medijacijom, istovremeno uzimajući u obzir i postojeće organizacijske kapacitete kojima sustav raspolaže.
37	SONJA MAJETIĆ PAVLINIĆ	Dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka , Članak 14.	(7) Na tužbu kojom se pokreće parnični postupak iz stavka 1. ovoga članka, stranka koja tužbu podnosi, a koja je prije podnošenja tužbe pokušala spor riješiti medijacijom NA NAČIN DA JE PRISTUPILA INFORMATIVNOM SASTANKU O MEDIJACIJI ILI SAMOJ MEDIJACIJI, oslobođena je plaćanja sudske pristojbe na tužbu.	Nije prihvaćen	Oslobođenje od plaćanja sudske pristojbe na tužbu sada se propisuje za sve parnične postupke. Uvjet je da je stranka prije pokretanja parničnog postupka podnijela protivnoj strani prijedlog za provođenje medijacije. Navedeno sada znači da se oslobođenje od plaćanja sudske pristojbe na tužbu ne može ostvariti i podnošenjem prijedloga za pokretanje informativnog sastanka o medijaciji već se mora raditi barem o podnošenju prijedloga za pokretanje medijacije.

38	SONJA MAJETIĆ PAVLINIĆ	Dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka , Članak 14.	TREBA IZBACITI OGRANIČENJE NA SPOROVE MALE VRIJEDNOSTI KOD SPOROVA O NAKNADI ŠTETE. Iako se kao osnovni cilj novog Zakona ističe proširivanje korištenja medijacija i mirnog rješavanja sporova, bojim se da će ovaj članak u svojoj primjeni smanjiti broj sporova u kojima su stranke dužne provesti prethodno informiranje o medijaciji. Naime Sada je propisana dužnost pristupiti informativnom sastanku o medijaciji ili pokušati riješiti spor mirnim putem za sve postupke radi naknade štete (osim izuzetih kategorija koje ostaju iste i u novom Zakonu) a u praksi taj broj predmeta smatram da je poprilično velik. Sada se ta obveza u toj vrsti sporova ograničava na sporove male vrijednosti a koji sporovi su oni čija je vrijednost predmeta spora do 1320 EUR,, odnosno 6630 EUR u trgovačkim sporovima, a što bitno smanjuje broj sporova u kojima će pokušaj medijacije biti nužan. Pohvalno je i treba ostati uvođenje obaveznog prethodnog pokušaja mirnog rješavanja spora ili informiranja o medijaciji kod sporova iz nasljeđivanja jer tu dobar informator može nagnati stranke da pristupe medijaciji i kasnije da se spor riješi u medijaciji. OSLOBOĐENJE OD PLAĆANJA SUDSKIH PRISTOJB I BI JASNO TREBALO OGRANIČITI NA ONU STRANKU KOJA JE PRISTUPILA INFORMATIVNOM SASTANKU O MEDIJACIJI, ODNOSNO MEDIJACIJI Iz stavka 4 proizlazi da bi sve stranke ispunile dužnost iz st 1 (pokušaj rješavanja spora medijacijom) pa čak i ako jedna od stranaka ne pristupi informativnom sastanku, a iz st 7 sve stranke koje su dužnost ispunile imaju pravo na oslobođenje od sudske pristojbe na tužbu. Ovdje je vrlo lako moguće zamisliti zloupotrebe gdje stranka dade zahtjev za pokretanje postupka, na informativnom razgovoru se ne pojavi i onda podnese tužbu bez plaćanja pristojbe.	Nije prihvaćen	Pri odabiru vrste sporova koje su obuhvaćene dužnošću pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka posebno se vodilo računa da se dužnost propiše upravo za one vrste sporova koje se po svojoj prirodi smatraju odgovarajućima za rješavanje medijacijom, istovremeno uzimajući u obzir i postojeće organizacijske kapacitete kojima sustav raspolaže. Oslobođenje od plaćanja sudske pristojbe na tužbu sada se propisuje za sve parnične postupke. Uvjet je da je stranka prije pokretanja parničnog postupka podnijela protivnoj strani prijedlog za provođenje medijacije. Navedeno sada znači da se oslobođenje od plaćanja sudske pristojbe na tužbu ne može ostvariti i podnošenjem prijedloga za pokretanje informativnog sastanka o medijaciji već se mora raditi prijedloga za pokretanje medijacije.
----	------------------------------	---	--	----------------	--

39	DALIBOR ŠEMPER	Dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka , Članak 14.	Iz obrazloženja članka nije jasno zašto se isključuje naknada štete iz radnih odnosa i osiguranja? I većina drugih sporova iz radnih odnosa je vrlo medijabilna i trebalo bi ih u budućnosti predvidjeti za obavezan pokušaj medijacije, ako se predlagatelj odlučio za postupno uvođenje ovog instituta, pogotovo uzimajući u obzir dugotrajnost radnih sporova. Također, nije jasno zašto se sada odustaje od primjene kod osiguranja, pogotovo s obzirom na notornu praksu objesnog parničenja pojedinih osiguravatelja, dok valjda svi kalkuliraju s troškom parnice u smanjenju odštetnog zahtjeva ili radi odgode isplate naknade štete. Vezano za stavak 3. podstavak 2., i inače je problem pravne kulture i vladavine prava što RH stalno pokušava potaknuti građane da čine ono što nije sama spremna učiniti. S obzirom na proklamirane ciljeve u obrazloženju Prijedloga zakona, zar nije RH prva koja se za njihovo ostvarenje treba zauzimati? A tek kad uzmemo u obzir koliko sporova generira sama RH odnosno tijela državne uprave, Ministarstvo bi imperativno trebalo krenuti s obveznom medijacijom kad je stranka RH.	Primljeno na znanje	S obzirom na posebno uređenje mirnog rješavanja radnih sporova temeljem odredbi Zakona o radu, radni sporovi nisu obuhvaćeni člankom 14. Nacrta prijedloga zakona, iako se radi o sporovima koji se smatraju pogodnima za rješavanje medijacijom. U odnosu na sporove radi naknade štete u sporovima male vrijednosti iz osiguranja, radi postojećeg uređenja i prakse provođenja postupaka mirnog rješavanja sporova prije pokretanja parničnog postupka iz osiguranja nije svrsishodno propisivati dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom kako to uređuje članak 14. Nacrta prijedloga zakona, a s obzirom na to da bi se stranke neopravdano opteretilo pretprocesnom aktivnošću koju već provode u okviru postojećeg uređenja. U odnosu na to da su od dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom iz stavka 1. isključeni sporovi u kojima je stranka u sporu Republika Hrvatska, razlog takvog propisivanja je što je mirno rješavanje sporova u tim sporovima već propisano člankom 186.a Zakona o parničnom postupku te bi se propisivanjem dužnosti iz članka 14. u odnosu i na te sporove suviše otegotno za stranke nametnula obveza da pokušaju spor riješiti mirnim putem. Postupak povodom zahtjeva za mirno rješenje spora kako je to uređeno člankom 186.a Zakona o parničnom postupku nije medijacija te bi na taj način, u slučaju da se predmetni sporovi ne isključe od dužnosti iz članka 14., stranke bile u obvezi na više različitih načina pokušati spor riješiti mirnim putem. Na taj način, mogle bi se pojaviti nejasnoće u tumačenju obveza i dovesti u pitanje njihovo uredno ispunjenje.
40	DANIJELA STIJELJA	Dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka , Članak 14.	Stavak 1: Nije definirano što znači "sporovi male vrijednosti" kod naknade štete. Obrazloženje: U Zakonu o parničnom postupku "spor male vrijednosti" ima definirane pragove, međutim, ovdje to nije navedeno, što stvara pravnu nesigurnost. Fiksni iznos može brzo zastarjeti zbog inflacije. Rješenje: Jasno navesti u	Djelomično prihvaćen	Sporovi male vrijednosti definirani su odredbama Zakona o parničnom postupku. Nacrtom prijedloga zakona u članku 14. je propisano da se radi o pokušaju stranaka, a ne o pokušaju samo jedne stranke u sporu. Stavak 4. je formuliran na način da se odnosi i na potencijalnog

		članku 14. što se smatra sporom male vrijednosti, ili povezati iznos s ekonomskim parametrom (npr. "spor male vrijednosti je spor do iznosa od X prosječnih/ minimalnih plaća u RH na dan podnošenja ") ili upućivanjem na ZPP. Stavak 4.: „Dužnost iz stavka 1. ovoga članka stranke će ispuniti“- obje stranke? Obrazloženje: Tekst članka 14. stavak 1. propisuje da "stranke su dužne pokušati riješiti spor". Dakle, obje stranke imaju dužnost, a stavak 4. predviđa da je dužnost stranaka (obje stranke) ispunjena i ako samo jedna stranka pristupi sastanku, a druga neopravdano odbije ili ne dođe. Sankcija za nepristupanje je u članku 33. st. 3. – gubitak prava na troškove (za onu stranku koja nije ispunila dužnost). Jasno razgraničiti obveze pokretanja i odazivanja. Trebalo eksplicitnije propisati sankcije za obje strane. Jasnije navesti u članku 14. i/ili 33. da se sankcija odnosi na svaku stranku koja ne ispuni svoju dužnost (pokretanje ili odazivanje). Stavak 5: Prema GDPR-u i Zakonu o provedbi GDPR-a, obrada i prosljeđivanje osobnih podataka trećim stranama mora imati jasnu pravnu osnovu i provoditi se u minimalnom potrebnom opsegu. Predloženo rješenje (Nacionalni centar pribavlja adresu iz evidencija MUP-a i prosljeđuje drugoj stranci) može biti dvojbeno s aspekta zaštite podataka jer se osobna adresa otkriva trećoj strani prije postojanja formalnog postupka. Prijedlog dopuna: Predvidjeti da u slučajevima kada stranka ne zna adresu protustranke, Nacionalni centar sam po službenoj dužnosti uputi poziv na pribavljenu adresu, bez otkrivanja adrese drugoj stranci, ili zakonom izričito urediti pravnu osnovu i zaštitne mjere za takvo prosljeđivanje obzirom da se ovdje radi o predfazi. Na taj način se adresa ne otkriva drugoj strani dok ne postoji formalna procesna osnova, ali protustranka ipak zaprima poziv.	tužitelja i na tuženika. Po prirodi stvari, inicijativa za ispunjenje dužnosti bit će na strani potencijalnog tužitelja. Međutim, kako bi se u potpunosti postigla svrha i cilj Nacrta prijedloga zakona, a to je poticanje češće primjene medijacije u rješavanju sporova u stadiju prije pokretanja parničnog postupka, dužnost pokušati riješiti spor medijacijom obuhvaća i potencijalnog tuženika te je isti također izložen troškovnoj sankciji u slučaju neispunjenja dužnosti. Međutim, prijedlog se djelomično prihvaća te se dodaje stavak 4. radi jasnoće u primjeni. Nadalje, u odnosu na komentar stavka 5., napominje se kako stranka nije ta koja se izravno obraća Ministarstvu unutarnjih poslova već podatke o adresi pribavlja Nacionalni centar kojem je stranka podnošenjem zahtjeva za pokretanjem informativnog sastanka dokazala postojanje pravnog interesa za pribavljanje takvog podatka. Pravo na dobivanje podatka o adresi uz dokaz postojanja pravnog interesa i sada je dostupan i pravno dopušten način na koji građani mogu doći do podatka o adresi osobe protiv koje namjeravaju pokrenuti sudski postupak.
--	--	--	--

41	HRVATSKA ODVJETNIČKA KOMORA	Upućivanje na pokušaj rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka koji proizlazi iz nasljeđivanja, Članak 15.	Hrvatska odvjetnička komora predlaže da se u odredbi članka 15. stavka 1. Nacrta brišu riječi « čija prava su sporna ». U odnosu na odredbu članka 15. stavka 2. Nacrta, kojom je propisano da će ostavinski sud rješenjem stranku čije pravo smatra manje vjerojatnim uputiti da Nacionalnom centru podnese zahtjev za održavanje informativnog sastanka o medijaciji i o tome obavijesti ostavinski sud, Hrvatska odvjetnička komora smatra da će sama činjenica što je već ostavinski sud pravo jedne stranke ocijenio manje vjerojatnim dovesti do nezainteresiranosti suprotne strane za sudjelovanje na informativnom sastanku o medijaciji, jer temeljem ocjene ostavinskog suda opravdano može očekivati uspjeh u parničnom postupku. U toj situaciji ukazuje se bespredmetnim provoditi pokušaj mirnog rješavanja spora prije pokretanja parničnog postupka jer nije za očekivati da će suprotna stranka, očekujući uspjeh u parnici, biti sklona spor riješiti mirnim putem. Osim toga, ističe se kako je odredbama Zakona o nasljeđivanju propisano da je protiv rješenja koje je kao povjerenik suda u ostavinskom postupku donio javni bilježnik dopušten prigovor u roku od osam dana od dana dostave rješenja strankama, koji prigovor se dostavlja javnom bilježniku koji ga je dužan bez odgode zajedno sa spisom dostaviti nadležnom općinskom sudu i o kojem odlučuje sudac pojedinac. Ulaganje pravnog lijeka protiv rješenja ostavinskog suda iz članka 15. stavka 2. Nacrta i odlučivanje o tom pravnom lijeku nedvojbeno će dovesti do produljenja vremena potrebnog za rješavanje spora i povećati troškove istog.	Djelomično prihvaćen	S obzirom na svrhu i smisao sadržaja stavka 1. prihvaća se prijedlog da se iz istog brišu riječi „čija prava su sporna“. U preostalom dijelu, prijedlog se smatra nedovoljno snažno argumentiranim u smislu opravdanosti zaključka da će sama činjenica što je već ostavinski sud pravo jedne stranke ocijenio manje vjerojatnim dovesti do nezainteresiranosti suprotne strane za sudjelovanje na informativnom sastanku o medijaciji, jer temeljem ocjene ostavinskog suda opravdano može očekivati uspjeh u parničnom postupku. Sporovi iz nasljeđivanja su u pravilu sporovi u kojima su stranke najbliži srodnici, životno upućeni jedni na druge te neraskidivo emocionalno povezani. U slučaju njihovih međusobnih konflikata, poticanje komunikacije između takvih stranaka uz pomoć treće nepristrane osobe zasigurno ima puno veći značaj i šanse za pronalaženje brzog i mirnog rješenja spora, a s obzirom na to da upravo zbog takve njihove povezanosti one u svojim odlukama, razmišljanjima i zauzimanju stavova nisu vođene isključivo kriterijima pravne ocjene njihova uspjeha u sporu. Također, i primjedba da će eventualno ulaganje pravnog lijeka protiv rješenja ostavinskog suda iz članka 15. stavka 2. i odlučivanje o tom pravnom lijeku nedvojbeno dovesti do produljenja vremena potrebnog za rješavanje spora i povećati troškove istog stavljena je kao argument podnositelja prijedloga protiv predloženog propisivanja dužnosti pokušaja rješavanja spora iz nasljeđivanja medijacijom bez da se prethodno u obzir uzmu svi mogući pozitivni učinci medijacije za stranke.
----	-----------------------------------	--	---	-------------------------	---

42	LUKA JURKOVIĆ	Upućivanje na pokušaj rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka koji proizlazi iz nasljeđivanja, Članak 15.	U čemu se manifestira neprikladnost institucija za medijaciju da bi se upućivalo isključivo Nacionalnom centru? Ovime se se od medijacije kao neformalnog, humanog postupka stvara birokratski proces pod nadzorom države, unatoč dovoljnom broju medijatora i institucija za medijaciju i njihovoj fleksibilnijoj strukturi i organizacijskim mogućnostima u odnosu na Nacionalni centar.	Primljeno na znanje	Predloženo rješenje prema kojem će informativne sastanke o medijaciji koji se provode u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. provoditi isključivo Nacionalni centar za medijaciju proizašlo je iz potrebe da se građanima u najvećoj mogućoj mjeri osiguraju uvjeti za ispunjenje propisane dužnosti. Namjera da se novinama potakne češća primjena medijacije u rješavanju sporova ni na koji način, a prije svega objektivnom nedostupnošću ispunjenja te dužnosti, ne smije dovesti do neravnoteže između propisane dužnosti i mogućnosti njezina ispunjenja. Također, i iz samog djelokruga Nacionalnog centra za medijaciju proizlazi kako on provodi, samostalno ili u suradnji s drugim medijatorima, informativni sastanak o medijaciji i medijaciju. Dakle, Nacionalni centar za medijaciju u okviru svog djelokruga ima mogućnost organizirati informativne sastanke o medijaciji radi ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. i u suradnji s drugim medijatorima.
----	---------------	--	--	---------------------	--

43	SRĐAN ŠIMAC	Upućivanje na pokušaj rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka koji proizlazi iz nasljeđivanja, Članak 15.	Čl. 15. st. 2. (2) U rješenju iz stavka 1. ovog članka ostavinski sud odredit će rok koji ne može biti dulji od petnaest dana, u kojem je stranka iz stavka 1. ovog članka čije pravo smatra manje vjerojatnim dužna Nacionalnom centru podnijeti zahtjev za održavanje informativnog sastanka o medijaciji te o podnošenju obavijestiti ostavinski sud. Vezivanje ove obveze isključivo uz Nacionalni centar, premda razumljivo, možda nije najbolje rješenje. Jednako tako – kako će stranke same odrediti čije je pravo manje vjerojatno? Većina stranaka u sporu (osim onih koje zloupotrebljavaju pravo i sud) misle da je njihovo pravo više vjerojatno. Čije je pravo manje ili više vjerojatno može odrediti samo sud, a ne stranke. Moguće je da će ovakav prijedlog unijeti zabunu među stranke u ostavinskim postupcima, pa se predlaže razmotriti izmijeniti ga. Prijedlog nove odredbe čl. 15. st. 2. (2) U rješenju iz stavka 1. ovog članka ostavinski sud odredit će rok koji ne može biti dulji od petnaest dana, u kojem su u sporovima iz stavka 1. ovoga članka jedna stranaka pojedinačno ili stranke zajedno dužne Nacionalnom centru, instituciji za medijaciju ili medijatoru podnijeti zahtjev za održavanje informativnog sastanka o medijaciji te o podnošenju obavijestiti ostavinski sud.	Nije prihvaćen	Predloženo rješenje prema kojem će informativne sastanke o medijaciji koji se provode u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. provoditi isključivo Nacionalni centar za medijaciju proizašlo je iz potrebe da se građanima u najvećoj mogućoj mjeri osiguraju uvjeti za ispunjenje propisane dužnosti. Namjera da se novinama potakne češća primjena medijacije u rješavanju sporova ni na koji način, a prije svega objektivnom nedostupnošću ispunjenja te dužnosti, ne smije dovesti do neravnoteže između propisane dužnosti i mogućnosti njezina ispunjenja. Također, i iz samog djelokruga Nacionalnog centra za medijaciju proizlazi kako on provodi, samostalno ili u suradnji s drugim medijatorima, informativni sastanak o medijaciji i medijaciju. Dakle, Nacionalni centar za medijaciju u okviru svog djelokruga ima mogućnost organizirati informativne sastanke o medijaciji radi ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. i u suradnji s drugim medijatorima. Nadalje, iz formulacije stavka 2. jasno proizlazi da je ostavinski sud taj koji će odrediti pravo koje stranke je manje vjerojatno. Prijedlog da zahtjev Nacionalnom centru podnosi jedna stranka pojedinačno ili stranke zajedno vrlo vjerojatno bi doveo do toga da zahtjev ne bi bio podnesen ni od jedne stranke.
----	-------------	---	--	----------------	--

44	DANIJELA STIJELJA	Upućivanje na pokušaj rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka koji proizlazi iz nasljeđivanja, Članak 15.	Sporno: Ostavinski sud određuje da zahtjev podnosi "stranka čije je pravo manje vjerojatno". Obrazloženje: Time sud implicitno etiketira stranku kao "slabiju" i stvara neravnopravan položaj, što nije u duhu medijacije. Prijedlog: Propisati da sve stranke podnose zahtjev Nacionalnom centru i imaju obvezu pristupiti informativnom sastanku na kojeg će biti pozvane. Na ovaj način niti jedna stranka nije stavljena u nepovoljniji položaj. Uskladiti i sankcije čl. 33 sa ovom izmjenom.	Nije prihvaćen	Kako bi se odredba u praksi i primjenjivala i postigla svoju svrhu, potrebno je da postoje jasni okviri za postupanje stranaka. U vezi s argumentacijom podnositelja komentara da se određivanjem stranke čije je pravo manje vjerojatno ista „etiketira“ kao „slabija“ ističe se kako je svrha propisivanja dužnosti pokušaja rješavanja sporova medijacijom u odnosu na sporove iz nasljeđivanja bila ta da su upravo sporovi iz nasljeđivanja sporovi koji se smatraju posebno odgovarajućima za medijaciju. Naime, radi se o sporovima u kojima su u pravilu stranke najbliži srodnici, životno upućeni jedni na druge te neraskidivo emocionalno povezani. U slučaju njihovih međusobnih konflikata, poticanje komunikacije između takvih stranaka uz pomoć treće nepristrane osobe zasigurno ima puno veći značaj i šanse za pronalaženje brzog i mirnog rješenja spora, a s obzirom na to da upravo zbog takve njihove povezanosti one u svojim odlukama, razmišljanjima i zauzimanju stavova nisu vođene isključivo kriterijima pravne ocjene njihova uspjeha u sporu.
----	-------------------	--	---	----------------	--

45	IVANA MINTAS KOS	Upućivanje na pokušaj rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka koji proizlazi iz nasljeđivanja, Članak 15.	Predlaže se dopuna slijedećeg stavka ovog članka 15: (2) U rješenju iz stavka 1. ovoga članka ostavinski sud odredit će rok koji ne može biti dulji od 15 dana, u kojem je stranka iz stavka 1. ovoga članka čije pravo smatra manje vjerojatnim dužna Nacionalnom centru, certificiranom medijatoru upisanom u Registar medijatora ili Instituciji za medijaciju podnijeti zahtjev za održavanje informativnog sastanka o medijaciji te o podnošenju obavijestiti ostavinski sud.	Nije prihvaćen	Predloženo rješenje prema kojem će informativne sastanke o medijaciji koji se provode u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. provoditi isključivo Nacionalni centar za medijaciju proizašlo je iz potrebe da se građanima u najvećoj mogućoj mjeri osiguraju uvjeti za ispunjenje propisane dužnosti. Namjera da se novinama potakne češća primjena medijacije u rješavanju sporova ni na koji način, a prije svega objektivnom nedostupnošću ispunjenja te dužnosti, ne smije dovesti do neravnoteže između propisane dužnosti i mogućnosti njezina ispunjenja. Također, i iz samog djelokruga Nacionalnog centra za medijaciju proizlazi kako on provodi, samostalno ili u suradnji s drugim medijatorima, informativni sastanak o medijaciji i medijaciju. Dakle, Nacionalni centar za medijaciju u okviru svog djelokruga ima mogućnost organizirati informativne sastanke o medijaciji radi ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. i u suradnji s drugim medijatorima.
----	---------------------	--	---	----------------	---

46	STIPE ŠOLA	Upućivanje na pokušaj rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka koji proizlazi iz nasljeđivanja, Članak 15.	Predlaže se dopuna slijedećeg stavka ovog članka 15: (2) U rješenju iz stavka 1. ovoga članka ostavinski sud odredit će rok koji ne može biti dulji od 15 dana, u kojem je stranka iz stavka 1. ovoga članka čije pravo smatra manje vjerojatnim dužna Nacionalnom centru ili Instituciji za medijaciju podnijeti zahtjev za održavanje informativnog sastanka o medijaciji te o podnošenju obavijestiti ostavinski sud.	Nije prihvaćen	Predloženo rješenje prema kojem će informativne sastanke o medijaciji koji se provode u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. provoditi isključivo Nacionalni centar za medijaciju proizašlo je iz potrebe da se građanima u najvećoj mogućoj mjeri osiguraju uvjeti za ispunjenje propisane dužnosti. Namjera da se novinama potakne češća primjena medijacije u rješavanju sporova ni na koji način, a prije svega objektivnom nedostupnošću ispunjenja te dužnosti, ne smije dovesti do neravnoteže između propisane dužnosti i mogućnosti njezina ispunjenja. Također, i iz samog djelokruga Nacionalnog centra za medijaciju proizlazi kako on provodi, samostalno ili u suradnji s drugim medijatorima, informativni sastanak o medijaciji i medijaciju. Dakle, Nacionalni centar za medijaciju u okviru svog djelokruga ima mogućnost organizirati informativne sastanke o medijaciji radi ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. i u suradnji s drugim medijatorima.
47	HRVATSKA ODVJETNIČKA KOMORA	Informativni sastanak o medijaciji, Članak 16.	Propisivanje provođenja informativnog sastanka o medijaciji koji se provodi u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka iz članka 14. stavka 1. Zakona isključivo pred Nacionalnim centrom, koji prema sadašnjem normativnom okviru (pod nazivom Centar za mirno rješavanje sporova) ima sjedište u Zagrebu te podružnice u Osijeku, Rijeci i Splitu, prema mišljenju Hrvatske odvjetničke komore nužno će dovesti do povećanja troškova postupka, a što je upravo suprotno osnovnoj intenciji zakonodavca. Neovisno o činjenici što se, sukladno članku 16. stavku 6. Nacrta, informativni sastanak može održati i na daljinu, uz korištenje odgovarajućih audiovizualnih uređaja i	Nije prihvaćen	Predloženo rješenje prema kojem će informativne sastanke o medijaciji koji se provode u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. provoditi isključivo Nacionalni centar za medijaciju proizašlo je iz potrebe da se građanima u najvećoj mogućoj mjeri osiguraju uvjeti za ispunjenje propisane dužnosti. Namjera da se novinama potakne češća primjena medijacije u rješavanju sporova ni na koji način, a prije svega objektivnom nedostupnošću ispunjenja te dužnosti, ne smije dovesti do neravnoteže između propisane dužnosti i mogućnosti njezina ispunjenja. Također, i iz samog djelokruga Nacionalnog centra za

tehnološke platforme za komunikaciju na daljinu, a imajući u vidu činjenicu da sve osobe koje će potencijano biti u situaciji da su dužne pristupiti informativnom sastanku o medijaciji, nemaju tehnička znanja niti opremu za sudjelovanje na tom sastanku na daljinu, Hrvatska odvjetnička komora smatra da je potrebno proširiti broj institucija za medijaciju koje bi provodile informativni sastanak o medijaciji u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom, kako bi na jednak način te institucije bile dostupne svim potencijalnim strankama te kako bi se spriječilo povećanje troškova postuka.

U odnosu na odredbu članka 16. stavka 3. Nacrta ističe se da nije realno za očekivati da će Nacionalni centar biti u mogućnosti u svakom pojedinom slučaju, u propisanom roku od osam dana od dana zaprimanja zahtjeva za pokretanje informativnog sastanka o medijaciji koji se provodi u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka, pozvati stranke da pristupe informativnom sastanku o medijaciji, a u kojem slučaju se postavlja pitanje kakav utjecaj takvo (ne)postupanje Nacionalnog centra ima na prava i obveze stranaka.

Stoga se predlaže Zakonom o medijaciji propisati da se smatra da je stranka ispunila dužnost iz članka 14. stavka 1. Zakona ako Nacionalni centar u roku iz članka 16. stavka 3. Zakona ne pozove stranke da pristupe informativnom sastanku o medijaciji.

Nadalje, Hrvatska odvjetnička komora smatra potrebnim detaljnije urediti pravila dostave poziva za sudjelovanje na informativnom sastanku, odnosno odrediti prema pravilima kojeg postupka će se strankama obavljati dostava tog poziva, kao i drugih pismena predviđenih Zakonom, a kako bi se izbjegle nejasnoće u primjeni.

Iz odredbe članka 16. stavka 5. Nacrta nije jasno može li informativnom sastanku o medijaciji pristupiti samo punomoćnik stranke ili je nužno da tom sastanku. sa ili bez

medijaciju proizlazi kako on provodi, samostalno ili u suradnji s drugim medijatorima, informativni sastanak o medijaciji i medijaciju. Dakle, Nacionalni centar za medijaciju u okviru svog djelokruga ima mogućnost organizirati informativne sastanke o medijaciji radi ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. i u suradnji s drugim medijatorima. Također, u slučaju da stranke ne pristanu na održavanje informativnog sastanka na daljinu, medijatori koji će biti zaposleni u Nacionalnom centru, i to u središnjici i u njegovim podružnicama, doći će u mjesto sjedišta suda ili stalne službe suda kojoj stranka pripada prema svojem prebivalištu, a gdje će biti osiguran prostor za provođenje informativnog sastanka o medijaciji. S obzirom na to da je informativni sastanak o medijaciji koji provodi Nacionalni centar za stranke besplatan, neosnovana je tvrdnja podnositelja primjedbe da će provođenje informativnog sastanka o medijaciji nužno dovesti do povećanja troškova postupka. Dostava poziva strankama da pristupe informativnom sastanku o medijaciji propisana je stavkom 3. Primjedba u vezi s odvjetničkim zastupanjem stranaka na informativnom sastanku o medijaciji je neutemeljena. Naime, stavkom 5. je jasno propisano da je stranka dužna, kad god je to moguće, osobno, bez ili uz prisustvo punomoćnika, pristupiti informativnom sastanku o medijaciji, a u slučaju spriječenosti osobnog pristupanja informativnom sastanku o medijaciji stranka će o razlozima spriječenosti obavijestiti medijatora. Iz navedene odredbe jasna je intencija da se stranke potakne da se osobno odazovu i sudjeluju na informativnom sastanku o medijaciji. Međutim, mogućnost sudjelovanja punomoćnika ni na koji način nije dovedena u pitanje jer je jasno da on uvijek može biti nrisutan sa strankom na

			punomoćnika, uvijek nazoči stranka osobno. Ukoliko je intencija zakonske odredbe da informativnom sastanku ne može pristupiti samo punomoćnik stranke, bez prisustva same stranke, Hrvatska odvjetnička komora takvu odredbu smatra neprihvatljivom. Naime, prema mišljenju Hrvatske odvjetničke komore ne postoji racionalan razlog koji bi opravdao normativno rješenje prema kojem na informativnom sastanku o medijaciji u ime stranke ne može sudjelovati samo njen punomoćnik, osobito ukoliko se radi o odvjetniku koji je s obzirom na svoja stručna znanja svakako u mogućnosti na adekvatan način u ime stranke zastupati njezine interese na tom sastanku. Posebno se problematičnim ukazuje inzistiranje na osobnom pristupanju stranke informativnom sastanku o medijaciji ukoliko se radi o pravnoj osobi, a pravne osobe su često jedna od stranaka u postupcima naknade štete, pa i naknade štete u sporovima male vrijednosti. Osim navedenog, potrebnim se ukazuje propisati i tko je ovlašten pristupiti informativnom sastanku o medijaciji u ime pravne osobe, kako bi smatralo da je stranka tom sastanku pristupila osobno.		informativnom sastanku o medijaciji. Pitanje pristupanja informativnom sastanku o medijaciji kada su stranke pravne osobe također se smatra da nije neodgovarajuće normirano, a s obzirom na postojeći izričaj « kad god je to moguće » koji opravdava situacije u kojima stranka neće osobno pristupiti već će za nju pristupiti punomoćnik. Tko će u ime pravne osobe pristupiti informativnom sastanku o medijaciji nije potrebno urediti Nacrtom prijedloga zakona, a s obzirom na to da navedeno proizlazi i iz već postojećeg uređenja zastupanja pravne osobe.
48	SRĐAN ŠIMAC	Informativni sastanak o medijaciji, Članak 16.	U čl. 16. st. 2. se navodi da informativni sastanak o medijaciji provode Nacionalni centar, institucija za medijaciju ili medijator: (2) Informativni sastanak o medijaciji provodi Nacionalni centar, institucija za medijaciju iz čl. 9. ovoga Zakona ili medijator, osim informativnog sastanka o medijaciji koji se provodi u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanje parničnog postupka iz članka 14. st. 1. ovoga Zakona, koji provodi Nacionalni centar. Međutim, iz sadržaja prijedloga Zakona, u odnosu na institucije za medijaciju i medijatore nije uveden ni jedan oblik obveznog prisustvovanja stranaka informativnom sastanku o medijaciji. U skladu sa sadržajem uvoda ovog prijedloga predlažemo to	Nije prihvaćen	Predloženo rješenje prema kojem će informativne sastanke o medijaciji koji se provode u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. provoditi isključivo Nacionalni centar za medijaciju proizašlo je iz potrebe da se građanima u najvećoj mogućoj mjeri osiguraju uvjeti za ispunjenje propisane dužnosti. Namjera da se novinama potakne češća primjena medijacije u rješavanju sporova ni na koji način, a prije svega objektivnom nedostupnošću ispunjenja te dužnosti, ne smije dovesti do neravnoteže između propisane dužnosti i mogućnosti njezina ispunjenja. Također, i iz samog djelokruga Nacionalnog centra za medijaciju proizlazi kako on

izmijeniti. Prijedlozi nove odredbe Čl. 16. st. 2. Opcija a) (2) Informativni sastanak o medijaciji provodi Nacionalni centar, institucija za medijaciju iz čl. 9. ovoga Zakona ili medijator. Brisati: osim informativnog sastanka o medijaciji koji se provodi u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka iz članka 14. st. 1. ovoga Zakona, koji provodi Nacionalni centar. Ako ovaj prijedlog proširenja na institucije za medijaciju i medijatore, nije prihvatljiv, predložimo svakako razmotriti usvajanje slijedećeg prijedloga. Opcija b) Za slučaj neprihvatljivosti predložene Opcije a), a radi otklanjana diskrepancije u ovom pogledu između Nacionalnog centra, institucija za medijaciju i medijatora - predložimo i drugu mogućnost - relaksirati odredbe čl. 16. i dodati u njega novu odredbu – novi st. 3.: (3) U drugim sporovima osim onih iz čl. 14. st. 1. ovoga Zakona, jedna stranka ili sve stranke zajedno, u sporu prije pokretanja parničnog postupka mogu predložiti održavanje informativnog sastanka o medijaciji Nacionalnom centru, instituciji za medijaciju ili medijatoru. Riječ „mogu“ predstavljala bi samo mogućnost koju stranke nisu obvezne iskoristiti. Time bi se izrijeком omogućilo održavanje informativnog sastanka o medijaciji za stranke koje to doista žele - bilo po inicijativi samo jedne od njih bilo svih njih zajedno – i uz sve posljedice neprihvatanja takvog prijedloga. Kada stranka ili stranke tako izaberu, osiguralo bi im se pravo na mirno rješenje spora u skladu s odredbom čl. 3. Ustava RH i ono bi tako postalo također temeljno ljudsko pravo, jednako kao i pravo na pristup sudovima. To bi bio veliki iskorak za pravni sustav i sustav rješavanja	provodi, samostalno ili u suradnji s drugim medijatorima, informativni sastanak o medijaciji i medijaciju. Dakle, Nacionalni centar za medijaciju u okviru svog djelokruga ima mogućnost organizirati informativne sastanke o medijaciji radi ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. i u suradnji s drugim medijatorima. Ovakav pristup ne bi trebalo promatrati kao stvaranje neravnoteže između Nacionalnog centra za medijaciju, institucija za medijaciju i medijatora već kao smjer u kojem će se do sad skromna praksa rješavanja sporova medijacijom te dati konkretne rezultate i za građane i za pravosudni sustav. Nacionalni centar za medijaciju predviđen je kao mjesto na kojem će se graditi konstruktivni odnosi i poticati zajedničko djelovanje svih medijatora, neovisno o institucionalnom okviru u kojem oni djeluju. Nadalje, tko je ovlašten provoditi informativni sastanak o medijaciji i u kojim slučajevima smatra se da je dovoljno jasno propisano.
--	---

		sporova s više ponuđenih komplementarnih mogućnosti. Uz opciju b) Nacionalni centar bi zadržao isključivo pravo da informativne sastanke u medijaciji najmanje u predložene u dvije vrste spora (ostavine i naknade štete male vrijednosti). A on i institucije za medijaciju i medijatori ili samo institucije za medijaciju i medijatori ako je to prihvatljivije, dobili bi samo zakonsku mogućnost da im se u sporovima druge vrste obrate stranke s prijedlogom za informativni sastanak o medijaciji. Ovako bi se stranaka u sporovima izrijekom dala mogućnost da institucijama za medijaciju i medijatorima na tržištu, da predlože kod njih održavanje informativnog sastanka o medijaciji. Tako bi se unekoliko ujednačile mogućnosti osigurane Nacionalnom centru i institucijama za medijaciju i medijatorima. Medijatori i posebno institucije za medijaciju predstavljaju sigurno okruženje za stranke u dobivanju informacija o medijaciji odnosno o mogućnostima mirnog rješenja spora. One to već rade. A uvođenje te mogućnosti izrijekom u Zakon, dodatno bi osnažili izgleda za nove medijacije. Sadašnje odredbe čl. 16. st. 3., 4., 5. i 6., postale bi stavci 4., 5., 6. i 7.	
--	--	---	--

49	HRVATSKA OBRTNIČKA KOMORA	Informativni sastanak o medijaciji, Članak 16.	Osvrt: Nacrt Zakona predviđa da se obvezni informativni sastanci u nasljednim sporovima i u sporovima radi naknade štete male vrijednosti provode isključivo pred Nacionalnim centrom za medijaciju. Smatramo da je takvo rješenje preusko postavljeno i da se time ne koriste postojeći resursi i infrastruktura drugih zakonom priznatih institucija za medijaciju, među kojima je i Hrvatska obrtnička komora. Postoji razvijena mreža područnih obrtničkih komora, iskustvo u radu s obrtnicima te prostori i stručni ljudi koji bi mogli provoditi obvezne informativne sastanke jednako kvalitetno i dostupnije strankama u manjim sredinama. Prijedlog izmjene: Predlažemo da se u članku 16. izričito dopusti da obvezne informativne sastanke o medijaciji u nasljednim sporovima i sporovima radi naknade štete male vrijednosti mogu provoditi i institucije određene posebnim propisima, uključujući Hrvatsku obrtničku komoru. Na taj način Nacionalni centar ostaje krovno tijelo za koordinaciju i nadzor, dok se istovremeno osigurava šira dostupnost, manji troškovi i veća učinkovitost u provođenju obveznih informativnih sastanaka za građane i obrtnike diljem Hrvatske.	Nije prihvaćen	Predloženo rješenje prema kojem će informativne sastanke o medijaciji koji se provode u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. provoditi isključivo Nacionalni centar za medijaciju proizašlo je iz potrebe da se građanima u najvećoj mogućoj mjeri osiguraju uvjeti za ispunjenje propisane dužnosti. Namjera da se novinama potakne češća primjena medijacije u rješavanju sporova ni na koji način, a prije svega objektivnom nedostupnošću ispunjenja te dužnosti, ne smije dovesti do neravnoteže između propisane dužnosti i mogućnosti njezina ispunjenja. Također, i iz samog djelokruga Nacionalnog centra za medijaciju proizlazi kako on provodi, samostalno ili u suradnji s drugim medijatorima, informativni sastanak o medijaciji i medijaciju. Dakle, Nacionalni centar za medijaciju u okviru svog djelokruga ima mogućnost organizirati informativne sastanke o medijaciji radi ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. i u suradnji s drugim medijatorima.
50	SONJA MAJETIĆ PAVLINIĆ	Informativni sastanak o medijaciji, Članak 16.	Poseban stavak; Stranka koja je neuspješno pokušala riješiti spor medijacijom izvan Nacionalnog centra smatrat će se da je ispunila dužnost iz čl 14 ovog Zakona	Nije prihvaćen	U članku 14. stavku 4. alineji 4. jasno je propisano da su dužnost iz članka 14. stavka 1. Nacrta prijedloga zakona stranke ispunile i ako je između njih bezuspješno okončana medijacija. Nadalje, člankom 16. je propisano da je radi ispunjenja dužnosti iz članka 14. Nacionalni centar taj koji isključivo provodi informativni sastanak o medijaciji, ali se ta isključivost ne odnosi i na provođenje medijacije u svrhu ispunjenja dužnosti iz članka 14., koju mogu provoditi i institucije za medijaciju i samostalni medijatori.

51	SONJA MAJETIĆ PAVLINIĆ	Informativni sastanak o medijaciji, Članak 16.	Ograničavanje mjesta na kojem se može ispuniti dužnost iz čl 14 samo na Nacionalni centar dovest će do bitnog usporavanja postupka pa i efikasnosti samog cilja Zakona. Pretpostavljam da oni nemaju sustav za provedbu te dužnosti (ili bar ne još organiziran). bilo bi puno efikasnije kada bi se dužnost mogla ispuniti i obraćanjem drugim Institucijama za medijaciju pa i medijatorima pojedincima koji bi onda imali iste dužnosti iz ovog članka kao i Nacionalni centar. Također se otvara pitanje što je sa onim strankama koje su nezavisno od odredbi ovog Zakona željele spor riješiti mirnim putem i pokrenule ili čak i neuspješno prošle medijaciju kod izučenih medijatora bez obzira da li u instituciji ili medijatora pojedinca - prema odredbama ovog Zakona to im se ne računa a to jednostavno nije u redu. Po meni bi trebalo dodati poseban stavak u ovom članku ili čl 14 o tome	Nije prihvaćen	Predloženo rješenje prema kojem će informativne sastanke o medijaciji koji se provode u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. provoditi isključivo Nacionalni centar za medijaciju proizašlo je iz potrebe da se građanima u najvećoj mogućoj mjeri osiguraju uvjeti za ispunjenje propisane dužnosti. Namjera da se novinama potakne češća primjena medijacije u rješavanju sporova ni na koji način, a prije svega objektivnom nedostupnošću ispunjenja te dužnosti, ne smije dovesti do neravnoteže između propisane dužnosti i mogućnosti njezina ispunjenja. Također, i iz samog djelokruga Nacionalnog centra za medijaciju proizlazi kako on provodi, samostalno ili u suradnji s drugim medijatorima, informativni sastanak o medijaciji i medijaciju. Dakle, Nacionalni centar za medijaciju u okviru svog djelokruga ima mogućnost organizirati informativne sastanke o medijaciji radi ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. i u suradnji s drugim medijatorima. Također, u članku 14. stavku 4. alineji 4. jasno je propisano da su dužnost iz članka 14. stavka 1. Nacrta prijedloga zakona stranke ispunile i ako je između njih bezuspješno okončana medijacija.
52	DALIBOR ŠEMPER	Informativni sastanak o medijaciji, Članak 16.	U odnosu na stavak 2. a vezano za članak 14. stavak 1., je li predlagatelj radio projekcije hoće li Nacionalni centar imati dovoljno ljudskih resursa i uz planirano dodatno zapošljavanje? S druge strane u Registru medijatora je upisano više od 1100 medijatora iz svih županija, koji ako i nemaju svi ambiciju aktivno provoditi medijacije, predstavljaju velik kadrovski potencijal koji je moguće aktivirati neposredno ili putem Nacionalnog centra i u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka iz članka 14. stavka 1.	Primljeno na znanje	Dodatno uređenje djelokruga rada Centra za mirno rješavanje sporova koji sada nastavlja s radom kao Nacionalni centar za medijaciju te propisivanje novina koje za građane i poslovne subjekte predstavljaju novinu, prati i aktivan rad na svim organizacijskim pitanjima budućeg rada Nacionalnog centra kako bi on uspješno ostvario svoju zakonom propisanu ulogu. U vezi s mogućnostima održavanja informativnih sastanaka na daljinu, stavkom 6. je propisano da se na informativni sastanak o

			U odnosu na stavak 4. predlagatelj ne uzima u obzir problem teritorijalne pokrivenosti jer Nacionalni centar osim Zagreba podružnice ima još samo u Rijeci, Splitu i Osijeku. To znači otežan pristup za stranke koje dolaze iz drugih dijelova RH, dodatni trošak dolaska, pogotovo kad se radi o sporovima male vrijednosti, pa 8-satno radno vrijeme NC-a... Vjerojatno bi bilo korisnije omogućiti održavanje informativnih sastanaka digitalnim putem i/ili dostavljati informativni "letak" s usporednim prikazom prednosti medijacije u odnosu na parnicu. U odnosu na stavak 5., ostavljanjem mogućnosti da stranka ne mora osobno pristupiti informativnom sastanku otvara se vrlo vjerojatni scenarij da se informativni sastanci održavaju za odvjetničke vježbenike.	medijaciji na odgovarajući način primjenjuju odredbe glave II. ovog dijela Zakona kojima se, između ostalog, uređuju i sastanci medijatora i stranaka. Stoga se, kao i medijacija, i informativni sastanak o medijaciji može održati i na daljinu. U slučaju da stranke ne pristanu na održavanje informativnog sastanka o medijaciji na daljinu, medijatori zaposleni u podružnicama doći će radi provođenja informativnog sastanka o medijaciji u mjesto sjedišta suda ili stalne službe suda kojoj stranka pripada po svojem prebivalištu, a gdje će Nacionalni centar osigurati prostor za održavanje informativnog sastanka o medijaciji. Tamo gdje to neće biti moguće, Nacionalni centar ima mogućnost angažirati i institucije za medijaciju i medijatore kojima je prebivalište odnosno sjedište na tom području. U odnosu na odvjetničko zastupanje stranke na informativnom sastanku o medijaciji, Nacrtom prijedloga zakona ne ograničava se pravo odvjetnika na zastupanje stranaka na informativnom sastanku o medijaciji. Međutim, način na koji će odvjetnici stranke stvarno i zastupati na informativnim sastancima o medijaciji je pitanje koje će biti moguće odgovoriti tek nakon što se odredbe zakona počnu u praksi i primjenjivati. Svrha i cilj koji se žele postići ovim Nacrtom prijedloga zakona podrazumijeva suradnju i odgovornost svih dionika pravosudnog sustava. Stoga je namjera da se i nakon stupanja na snagu zakona, putem nenormativnih aktivnosti čije planiranje je već u tijeku (informiranje šire javnosti, stručne radionice i slično) osigura kvalitetna primjena zakona te ostvari suradnja dionika sustava koji će svojim radom biti angažirani u provedbi zakona i u praksi.
--	--	--	---	--

53	DANIJELA STIJELJA	Informativni sastanak o medijaciji, Članak 16.	Stavak 2. i 3. Primjedba: Zakon jasno propisuje da je Nacionalni centar isključivo nadležan za provođenje informativnih sastanaka u obveznim sporovima. Iako je razgraničenje formalno jasno, postavlja se pitanje nužnosti takve centralizacije. Obrazloženje: Ovakvo rješenje može ograničiti dostupnost i fleksibilnost za stranke, osobito u udaljenim sredinama, te dovesti do opterećenja Nacionalnog centra. Cilj bi trebao biti osigurati kvalitetnu evidenciju i nadzor, a ne nužno monopolsko provođenje od strane samo jedne institucije. Prijedlog: Razmotriti mogućnost da informativne sastanke vezane uz članak 14. stavak 1., pored Nacionalnog centara, mogu provoditi i druge ovlaštene institucije i medijatori, uz obvezu da u propisanom roku i na propisani način izvijeste Nacionalni centar koji kao krovna institucija vodi evidenciju. Time bi se zadržala kontrola i jedinstvena evidencija, a povećala dostupnost i izbjegla nepotrebna centralizacija.	Nije prihvaćen	Predloženo rješenje prema kojem će informativne sastanke o medijaciji koji se provode u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. provoditi isključivo Nacionalni centar za medijaciju proizašlo je iz potrebe da se građanima u najvećoj mogućoj mjeri osiguraju uvjeti za ispunjenje propisane dužnosti. Namjera da se novinama potakne češća primjena medijacije u rješavanju sporova ni na koji način, a prije svega objektivnom nedostupnošću ispunjenja te dužnosti, ne smije dovesti do neravnoteže između propisane dužnosti i mogućnosti njezina ispunjenja. Također, i iz samog djelokruga Nacionalnog centra za medijaciju proizlazi kako on provodi, samostalno ili u suradnji s drugim medijatorima, informativni sastanak o medijaciji i medijaciju. Dakle, Nacionalni centar za medijaciju u okviru svog djelokruga ima mogućnost organizirati informativne sastanke o medijaciji radi ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. i u suradnji s drugim medijatorima. Dodatno uređenje djelokruga rada Centra za mirno rješavanje sporova koji sada nastavlja s radom kao Nacionalni centar za medijaciju te propisivanje novina koje za građane i poslovne subjekte predstavljaju novinu, prati i aktivan rad na svim organizacijskim pitanjima budućeg rada Nacionalnog centra kako bi on uspješno ostvario svoju zakonom propisanu ulogu.
----	-------------------	---	---	----------------	---

54	IVANA MINTAS KOS	Informativni sastanak o medijaciji, Članak 16.	Predlaže se izmjena sljedećih stavaka članka 16.: (2) Informativni sastanak o medijaciji provodi Nacionalni centar, institucija za medijaciju iz članka 9. ovoga Zakona ili certificirani medijator upisan u Registar medijatora. (3) Nacionalni centar, certificirani medijator upisan u Registar medijatora ili Institucija za medijaciju će u roku od osam dana od zaprimanja zahtjeva za pokretanje informativnog sastanka o medijaciji koji se provodi u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka iz članka 14. stavka 1. ovoga Zakona, dopisom putem pošte preporučenom poštanskom pošiljkom s povratnicom ili poznate elektronske pošte stranaka pozvati stranke da pristupe informativnom sastanku o medijaciji. (4) U dopisu iz stavka 3. ovoga članka Nacionalni centar, certificirani medijator upisan u Registar medijatora ili Institucija za medijaciju će odrediti dan, vrijeme i mjesto održavanja informativnog sastanka o medijaciji te će upozoriti stranke na posljedice neispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom iz članka 33. stavka 3. ovoga Zakona 1	Nije prihvaćen	Predloženo rješenje prema kojem će informativne sastanke o medijaciji koji se provode u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. provoditi isključivo Nacionalni centar za medijaciju proizašlo je iz potrebe da se građanima u najvećoj mogućoj mjeri osiguraju uvjeti za ispunjenje propisane dužnosti. Namjera da se novinama potakne češća primjena medijacije u rješavanju sporova ni na koji način, a prije svega objektivnom nedostupnošću ispunjenja te dužnosti, ne smije dovesti do neravnoteže između propisane dužnosti i mogućnosti njezina ispunjenja. Također, i iz samog djelokruga Nacionalnog centra za medijaciju proizlazi kako on provodi, samostalno ili u suradnji s drugim medijatorima, informativni sastanak o medijaciji i medijaciju. Dakle, Nacionalni centar za medijaciju u okviru svog djelokruga ima mogućnost organizirati informativne sastanke o medijaciji radi ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. i u suradnji s drugim medijatorima.
----	---------------------	---	---	----------------	--

55	STIPE ŠOLA	Informativni sastanak o medijaciji, Članak 16. (2) Informativni sastanak o medijaciji provodi Nacionalni centar, institucija za medijaciju iz članka 9. ovoga Zakona ili medijator, osim informativnog sastanka o medijaciji koji se provodi u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka iz članka 14. stavka 1. ovoga Zakona, koji provodi Nacionalni centar ili Institucija za medijaciju. (3) Nacionalni centar ili Institucija za medijaciju će u roku od osam dana od zaprimanja zahtjeva za pokretanje informativnog sastanka o medijaciji koji se provodi u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka iz članka 14. stavka 1. ovoga Zakona, dopisom putem pošte preporučenom poštanskom pošiljkom s povratnicom ili poznate elektronske pošte stranaka pozvati stranke da pristupe informativnom sastanku o medijaciji. (4) U dopisu iz stavka 3. ovoga članka Nacionalni centar ili Institucija za medijaciju će odrediti dan, vrijeme i mjesto održavanja informativnog sastanka o medijaciji te će upozoriti stranke na posljedice neispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom iz članka 33. stavka 3. ovoga Zakona	Nije prihvaćen	Predloženo rješenje prema kojem će informativne sastanke o medijaciji koji se provode u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. provoditi isključivo Nacionalni centar za medijaciju proizašlo je iz potrebe da se građanima u najvećoj mogućoj mjeri osiguraju uvjeti za ispunjenje propisane dužnosti. Namjera da se novinama potakne češća primjena medijacije u rješavanju sporova ni na koji način, a prije svega objektivnom nedostupnošću ispunjenja te dužnosti, ne smije dovesti do neravnoteže između propisane dužnosti i mogućnosti njezina ispunjenja. Također, i iz samog djelokruga Nacionalnog centra za medijaciju proizlazi kako on provodi, samostalno ili u suradnji s drugim medijatorima, informativni sastanak o medijaciji i medijaciju. Dakle, Nacionalni centar za medijaciju u okviru svog djelokruga ima mogućnost organizirati informativne sastanke o medijaciji radi ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. i u suradnji s drugim medijatorima.
----	------------	---	----------------	--

56	HRVATSKA ODVJETNIČKA KOMORA	Dovršetak informativnog sastanka o medijaciji, Članak 18.	Imajući u vidu odredbu članka 31. Nacrta kojom je propisano da zastara na teče za vrijeme informativnog sastanka o medijaciji, odnosno da dok traje informativni sastanak o medijaciji ne teče rok za podnošenje tužbe određen posebnim propisom, Hrvatska odvjetnička komora smatra nužnim nedvojbeno propisati u kojem trenutku se informativni sastanak o medijaciji smatra dovršenim. Trenutna formulacija odredbe članka 18. Nacrta propisuje samo da će Nacionalni centar nakon provedenog informativnog sastanka izdati potvrdu o načinu dovršetka informativnog sastanka, ali ne i u kojem trenutku se taj sastanak smatra dovršenim, koji podatak je ključan za računanje roka za podnošenje tužbe, odnosno roka zastare.	Djelomično prihvaćen	Stavak 1. dorađuje se na način da sada propisuje izdavanje potvrde o dovršetku informativnog sastanka o medijaciji. Sadržaj obrasca propisat će se pravilnikom u skladu sa svrhom i ciljem propisivanja izdavanja predmetne potvrde.
----	-----------------------------------	---	--	-------------------------	--

57	SRĐAN ŠIMAC	Dovršetak informativnog sastanka o medijaciji, Članak 18.	Čl. 18. st. 1. (1) Nacionalni centar će nakon provedenog informativnog sastanka na propisanom obrascu izdati potvrdu o načinu dovršetka informativnog sastanka o medijaciji. Iz ove odredbe čl. 18. st. 1. proizlazilo bi da će samo Nacionalni centar izdavati potvrdu o načinu dovršetka informativnog sastanka o medijaciji. Takvo što je protivno načelu ravnopravnosti Nacionalnog centra, institucija za medijaciju i medijatora na slobodnom tržištu. I sasvim je nepraktično, kod činjenice da je u čl. 16. st. 2. već uređeno pravo institucija za medijaciju na provođenje informativnih sastanka o medijaciji (dobrovoljno). Ako institucije za medijaciju već imaju pravo na provođenje informativnih sastanka o medijaciji, treba im osigurati i pravo na izdavanje potvrda o dovršetku informativnog sastanka koji je pred njima proveden. Zato predlažemo izmijeniti odredbu čl. 18. st. 1. kako slijedi: (1) Nacionalni centar, institucija za medijaciju ili medijator će nakon provedenog informativnog sastanka o medijaciji na propisanom obrascu izdati potvrdu o njegovom dovršetku.	Prihvaćen	Prijedlog je prihvaćen.
58	SONJA MAJETIĆ PAVLINIĆ	Dovršetak informativnog sastanka o medijaciji, Članak 18.	Smatram vrlo pozitivnim propisivanje sadržaja potvrde koje su do sada bile vrlo raznolike.	Primljeno na znanje	Propisivanje sadržaja potvrde u formi obrasca smatra se da doprinosi pravnoj sigurnosti stranaka.

59	DANIJELA STIJELJA	Dovršetak informativnog sastanka o medijaciji, Članak 18.	Čl. 31 predviđa da zastara ne teče za vrijeme trajanja informativnog sastanka i medijacije, a čl. 26 st. 4. propisuje obrazac potvrde za medijaciju. No, čl. 18 st. 1 navodi potvrdu samo za Nacionalni centar. Problem: Ako institucije i samostalni medijatori vode informativni sastanak u drugim slučajevima, trebaju izdati potvrdu radi dokazivanja prekida rokova – inače odredba čl. 31 ne može se učinkovito primijeniti. Prijedlog: Uskladiti čl. 18 s čl. 26 i 31 – propisati obvezu potvrde za sve ovlaštene subjekte Propisati da svi ovlašteni provoditelji sastanka imaju obvezu izdavanja potvrde na obrascu, što je nužno radi dokazivanja prekida rokova iz čl. 31.	Prihvaćen	Prijedlog je prihvaćen.
60	IVANA MINTAS KOS	Dovršetak informativnog sastanka o medijaciji, Članak 18.	Predlaže se dopuna slijedećeg stavka članka 18. (1) Nacionalni centar, certificirani medijator upisan u Registar medijatora ili odabrana Institucija za medijaciju će nakon provedenog informativnog sastanka na propisanom obrascu izdati potvrdu o načinu dovršetka informativnog sastanka o medijaciji.	Djelomično prihvaćen	Prijedlog se prihvaća u odnosu na pitanje tko će izdati potvrdu o dovršetku informativnog sastanka o medijaciji, a ne prihvaća se u odnosu na prijedlog da informativne sastanke o medijaciji koji se provode radi ispunjenja dužnosti iz članka 14. osim Nacionalnog centra mogu provoditi i institucije za medijaciju i medijatori.
61	STIPE ŠOLA	Dovršetak informativnog sastanka o medijaciji, Članak 18.	Predlaže se dopuna slijedećeg stavka ovog Članka 18. (1) Nacionalni centar ili odabrana Institucija za medijaciju će nakon provedenog informativnog sastanka na propisanom obrascu izdati potvrdu o načinu dovršetka informativnog sastanka o medijaciji.	Djelomično prihvaćen	Prijedlog se prihvaća u odnosu na pitanje tko će izdati potvrdu o dovršetku informativnog sastanka o medijaciji, a ne prihvaća se u odnosu na prijedlog da informativne sastanke o medijaciji koji se provode radi ispunjenja dužnosti iz članka 14. osim Nacionalnog centra mogu provoditi i institucije za medijaciju i medijatori.

62	IVAN ANTIĆ	Početak medijacije, Članak 20.	Ako se želi osigurati uravnoteženi odnosa između medijacije i sudskog postupka, tada bi u članku 20. (Početak medijacije) trebalo izbjegavati presumpcije. Vodeći se osnovnim načelima medijacije, nije prihvatljivo da se za posljedice iz čl. 20.st.4. („smatrat će se da je prijedlog za medijaciju odbijen“) veže presumpcija iz čl. 20.st.5. („Ako je posebnim propisom određen rok za podnošenje tužbe, medijacija se u slučaju iz stavka 4. ovoga članka smatra okončanom“). Postupak koji nije počeo ne može biti okončan (niti dovršen – izraz koji se koristi na više mjesta u zakonu). Zbog potrebe za jasnim zakonskim okvirom predlaže se: - brisanje čl. 20.st.5.	Nije prihvaćen	S obzirom na to da se medijacija može provoditi prije pokretanja sudskog postupka i u sporovima u odnosu na koje je moguće da je posebnim propisom određen rok za podnošenje tužbe, stavci 4. i 5. smatraju se nužnima kako bi se osigurala mogućnost provođenja medijacije, bez da se u pitanje dovede pravo stranaka na ostvarenje sudske zaštite opasnošću od propuštanja roka za podnošenje tužbe. Okolnost da se stavci 4. i 5. odnose na situacije kada medijacija nije niti započela (radi se o situaciji neprihvatanja prijedloga za provođenje medijacije) smatra se da nije od negativnog utjecaja na svrhu koja se propisivanjem u tim stavcima namjerava postići.
63	SRĐAN ŠIMAC	Početak medijacije, Članak 20.	Čl. 20. st. 2. (2) Medijacija se smatra pokrenutom prihvatom prijedloga za provođenje medijacije, osim ako je za sporove u kojima postoji obveza pokretanja medijacije propisano ili ugovoreno drugačije. U tom smislu na odgovarajući način kao primjerice u čl. 194. st. 1. Zakona o parničnom postupku - „Parnica počinje teći dostavom tužbe tuženiku.“ - predlaže se izmjena čl. 20. st. 2. tako da isti glasi: (2) Medijacija počinje prihvatom prijedloga za provođenje medijacije, osim ako je za sporove u kojima postoji obveza pokretanja medijacije propisano ili ugovoreno drugačije.	Prihvaćen	Prijedlog je prihvaćen.
64	LUKA JURKOVIĆ	Imenovanje medijatora, Članak 21.	odredba je preširoko postavljena jer gramatičkim tumačenjem u odnosu na treću osobu proizlazi da to može biti bilo koja treća osoba - bila medijator ili ne tevineovisno jesu li se o toj trećoj osobi stranke složile ili uopće izjasnile te jesu li se mogle izjasniti. Predlažem izmjenu: (3) Ako se stranke ne mogu sporazumjeti o broju ili osobi odnosno osobama medijatora, mogu zatražiti da medijatora imenuje Nacionalni centar, institucija za medijaciju iz članka 9. ovoga Zakona ili neka treća osoba o kojoj su se strane sporazumjele.	Nije prihvaćen	Odredba se smatra jasnom uzimajući u obzir da se medijacija prije svega temelji na dobrovoljnosti i sporazumijevanju stranaka.

65	DANIJELA STIJELJA	Imenovanje medijatora, Članak 21.	Primjedba: a) Nisu propisani kriteriji prema kojima Nacionalni centar imenuje medijatora kad se stranke ne mogu dogovoriti. b) u samom članku nije navedeno na koji način Nacionalni centar bira medijatora za medijacije vezane uz članak 14. stavak 1. Prijedlog: U oba slučaja propisati transparentne kriterije imenovanja (nasumična dodjela, regionalna dostupnost, redoslijed) uz korištenje javnog Registra, radi jednakog tretmana svih medijatora ili definirati ako se misli na imenovanje medijatora među službenicima Nacionalnog centra koji su medijatori upisani u Registar medijatora kada je riječ o medijaciji vezanoj uz članak 14. stavak 1.	Nije prihvaćen	Kriterij imenovanja prije svega je vrsta spora koja je predmet medijacije te teritorijalna dostupnost medijatora. U odnosu na informativni sastanak o medijaciji koji će Nacionalni centar provoditi temeljem članka 14., ukazuje se na članak 16. stavak 6. Nacrta prijedloga zakona kojim nije obuhvaćena i odredba o imenovanju medijatora na te informativne sastanke o medijaciji.
66	DRAGANA KOROV	Način provođenja medijacije, Članak 23.	Predlažu se navesti načela medijacije.	Nije prihvaćen	Radi se o smjernici koja predstavlja okvir za način na koji će se medijacija provoditi te kojom se naglašava upravo ono po čemu se medijacija razlikuje od sudskog postupka, a to je da se radi o postupku čiji tijek je prepušten dogovoru stranaka, a ne formalnim procesnim pravilima. Stoga se smatra kako nije potrebno u zakonskom tekstu navoditi načela medijacije, a koja su medijatorima poznata te ih primjenjuju kada provode medijaciju.
67	IVAN ANTIĆ	Sastanci medijatora i stranaka, Članak 24.	Dopuniti čl. 24.st.1. tako da isti glasi: „(1) Informativni sastanak o medijaciji te sastanci medijatora i stranaka u medijaciji mogu se održavati i na daljinu, uz korištenje odgovarajućih audiovizualnih uređaja i tehnološke platforme za komunikaciju na daljinu.“	Nije prihvaćen	Člankom 16. stavkom 6. Nacrta prijedloga zakona je propisano da se na informativni sastanak o medijaciji na odgovarajući način primjenjuju odredbe zakona kojima se uređuju, između ostalog, i sastanci medijatora i stranaka.

68	IVAN ANTIĆ	Sastanci medijatora i stranaka, Članak 24.	Iz prijedloga zakona slijedi kako informativni sastanak o medijaciji treba biti dostupno, funkcionalno i za stranke pravno sigurno sredstvo ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja određenih vrsta sporova medijacijom. I dok je člankom 24. predviđeno da se sastanci medijatora i stranaka mogu održavati i na daljinu, iz prijedloga zakona takvo što ne proizlazi i za informativni sastanak o medijaciji. Ako je novo zakonsko uređenje od izuzetne važnosti za rješavanje pitanja prostorne dostupnosti medijacije na cijelom području RH, isto bi trebalo (štoviše) vrijediti i za informativan sastanak o medijaciji (neovisno što zakonom to nije izričito zabranjeno). Stoga se predlaže dopuniti čl. 24.st.1. tako da isti glasi: „(1) Informativni sastanak o medijaciji te sastanci medijatora i stranaka u medijaciji mogu se održavati i na daljinu, uz korištenje odgovarajućih audiovizualnih uređaja i tehnološke platforme za komunikaciju na daljinu.“	Nije prihvaćen	Člankom 16. stavkom 6. Nacrta prijedloga zakona je propisano da se na informativni sastanak o medijaciji na odgovarajući način primjenjuju odredbe zakona kojima se uređuju, između ostalog, i sastanci medijatora i stranaka.
69	DRAGANA KOROV	Sastanci medijatora i stranaka, Članak 24.	Stavak 3. - Predlaže se brisati "Ako se stranke nisu drukčije sporazumjele". Uistinu se stranke o navedenom mogu sporazumjeti, ali se ne smije očekivati od medijatora da tumači njihov sporazum. Medijator ne smije biti nadležan tumačiti takav sporazum i volju stranaka. On je dužan stranku na svakom odvojenom sastanku pitati što smije prenijeti drugoj strani te smije prenijeti samo ono na što ga je stranka ovlastila, u protivnom će ugroziti svoju nepristranost i dobiveno povjerenje.	Nije prihvaćen	Odredba se smatra odgovarajućom uzimajući u obzir da se medijacija prije svega temelji na dobrovoljnosti i sporazumijevanju stranaka, ali i okolnosti da je medijator certificirana osoba koja upravlja medijacijom koristeći stručna znanja i vještine. U komentaru predloženi način komunikacije u medijaciji između stranaka i medijatora moguće je da bi upravo narušavao povjerenje svih sudionika medijacije u ukupan proces i oslabio šanse za uspjeh.

70	DRAGANA KOROV	Sastanci medijatora i stranaka, Članak 24.	Stavak 2. - Predlaže se dodati "ako stranke na to pristaju". Predložena odredba se može tumačiti da će se odvojeni sastanci održati i sa samo jednom strankom, ako ona to želi, a druga ne želi odvojene sastanke. U pravilu stranke na iste pristaju, ali medijator MORA dogovoriti pravila, odnosno na koji način će provoditi postupak medijacije, na način da ne smije ugroziti svoju nepristranost, pravičnost, jednak odnos i POVJERENJE. Onaj trenutak kada medijator izgubi povjerenje jedne od stranaka (ili obje), medijacija se neće moći nastaviti pred odnosno s tim medijatorom.	Nije prihvaćen	Upravljanje medijacijom je zadatak i uloga medijatora. Odvojeni sastanci vrijedan su alat medijatoru u provođenju medijacije te medijacijska tehnika o primjeni koje je najkorisnije da odlučuje upravo medijator kao stručna i educirana osoba za provođenje medijacije.
71	DRAGANA KOROV	MEDIJACIJA, Pravo medijatora da predlaže nagodbu	Predlaže se razmisliti o izmjeni ovakve odredbe. Predlaže se izmijeniti na način da se definiraju dužnosti medijatora kod sastavljanja nagodbe, a to je upozoriti stranke da nagodba ne smije biti suprotna pravu (kognitivnim normama), moralu i pravima trećih osoba. Potencijalna opasnost je da medijator ima zakonsku ovlast predlagati sadržaj nagodbe.	Nije prihvaćen	Navedeno nije potrebno propisivati zakonom. Medijatori su status medijatora stekli upisom u Registar medijatora, a nakon što su prethodno prošli obuku za medijatora te stekli potrebna znanja što i na koji način bi u medijaciji trebalo komunicirati sa strankama. Medijator može i ne mora sudjelovati u sastavljanju nagodbe i predlagati njezin sadržaj, a što opet ovisi o sporazumu stranaka.

72	HRVATSKA ODVJETNIČKA KOMORA	Dovršetak medijacije, Članak 26.	Hrvatska odvjetnička komora smatra da se iz odredbe članka 26. Nacrta ne može na nesporan način utvrditi trenutak u kojem je medijacija dovršena, a koji trenutak je iznimno bitan imajući u vidu odredbu članka 31. Nacrta kojom je propisan učinak medijacije na zastarne rokove i rokove za podnošenje tužbe. Trenutak dovršetka medijacije osobito je sporan u situacijama propisanim stavkom 1. alinejama 1., 2. i 3. predmetnog članka. U odnosu na alineju 1. sporno je smatra li se medijacija dovršenom već onog trenutka kad je stranka uputila izjavu o odustajanju od medijacije ili onog trenutka kad su takvu izjavu primile suprotne stranke i medijator. Ukoliko je intencija zakonodavca da se medijacija smatra dovršenom u trenutku upućivanja takve izjave postoji opasnost zloupotrebe takvog normativnog okvira jer bi potencijalni tuženik slanjem izjave, o čemu potencijalni tužitelj u tom trenutku uopće nema saznanja, mogao aktivirati tijek zastare ili roka za podnošenje tužbe i na taj način osujetiti tužitelja u ostvarivanju njegovih prava sudskim putem. Ako je intencija da se medijacija smatra dovršenom onog trenutka kada su druge stranke i medijator primile takvu izjavu, ostaje otvoreno pitanje smatra li se medijacija dovršenom kad su izjavu primile i suprotne stranke i medijator, kao i kada se medijacija smatra dovršeno ako su medijator i druge stranke zaprimile takvu izjavu u različitom trenutku. Predmetne nejasnoće se, na odgovarajući način, ukazuju i u odnosu na alineje 2. i 3. S obzirom na važnost trenutka dovršetka medijacije, Hrvatska odvjetnička komora predlaže da se na jasan i nedvosmislen način propiše trenutak dovršetka medijacije, kao i da se detaljno utvrde pravila dostave svih isprava i akata iz ove zakonske odredbe.	Nije prihvaćen	Stavom 3. propisano je da će medijator strankama na propisanom obrascu izdati potvrdu o načinu dovršetka medijacije. Potvrde medijatora o načinu dovršetka informativnog sastanka o medijaciji i o načinu dovršetka medijacije, između ostalog, za svrhu imaju zaštititi stranke od gubitka prava na sudsku zaštitu u slučaju da su prethodno pokušale spor riješiti mirnim putem u medijaciji. Početak i dovršetak medijacije važno je pravno pitanje koje će svakako biti predmetom obrasca koji se propisuje.
----	-----------------------------------	-------------------------------------	---	----------------	---

73	HRVATSKA ODVJETNIČKA KOMORA	Učinci nagodbe, Članak 27.	Hrvatska odvjetnička komora predlaže da se predmetnom odredbom propiše tko sastavlja tekst nagodbe koju stranke sklapaju u medijaciji. Navedeno je izuzetno bitno s obzirom na propisanu pravnu snagu nagodbe, kao i u kontekstu odgovornosti za eventualnu neprovedivost nagodbe.	Nije prihvaćen	Nagodba stranaka je rezultat njihove volje i zajedničkog napora da spor riješe dogovorom u medijaciji. Tko će nagodbu sastavljati prije svega je stvar dogovora stranaka u medijaciji.
74	HRVATSKA ODVJETNIČKA KOMORA	Dopuštenost dokaza, Članak 29.	Hrvatska odvjetnička komora smatra neprihvatljivim propisivanje zabrane korištenja dokaza koji su bili upotrijebljeni tijekom medijacije u sudskom postupku jer takva zabrana otvara mogućnost značajnim zloupabama postupka medijacije s ciljem osujećivanja ostvarivanja prava suprotne strane u sudskom postupku. Naime sasvim je moguća situacija u kojoj će jedna stranka koja sudjeluje u medijaciji u tom postupku koristiti neki dokaz iz članka 29. stavka 1. Nacrta kako bi suprotnu stranu onemogućila da taj dokaz koristi u sudskom postupku. Potencijalno se može raditi o dokazu koji je ključan za uspjeh stranke u sudskom postupku, a koji ona ne bi mogla iskoristiti u tom postupku, isključivo iz razloga što ga je suprotna stranka zlonamjerno koristila u postupku medijacije. Iz istih razloga Hrvatska odvjetnička komora neprihvatljivom smatra i odredbu članka 29. stavka 2. Nacrta prema kojoj, ako se stranke nisu drugačije sporazumjele, medijator i osobe koje sudjeluju u medijaciji u bilo kojem svojstvu ne mogu biti prisiljene svjedočiti u arbitražnom, sudskom ili bilo kojem drugom postupku vezano za informacije i podatke koji proizlaze iz medijacije ili su s njom povezani.	Nije prihvaćen	Stranke sudjeluju u medijaciji isključivo dobrovoljno i temeljem uvjerenja da postoji zajednički interes da se spor riješi mirnim putem uz pomoć treće nepristrane osobe. Pored navedenog, medijacijom nije iscrpljen sadržaj spora, pa niti u smislu dokazivanja u eventualnom sudskom, arbitražnom ili drugom postupku. Dakle, pitanje dopuštenosti dokaza je pitanje koje se sagledava i u vezi je s komunikacijom o sadržaju spora.

75	LUKA JURKOVIĆ	Učinak na zastarne rokove i rokove za podnošenje tužbe, Članak 31.	"ne gube zbog toga mogućnost pokretanja sudskog, arbitražnog ili drugog postupka zbog protoka zastarnog ili prekluzivnog roka." Gramatičko tumačenje odredbe navodi na zaključak da se ne radi o tome da zastara ili prekluzivni rok ne teku za trajanja medijacije, nego da se nakon prihvaćene, a neuspješke medijacije u takvim predmetima potpuno anuliraju zastara i prekluzivni procesni rokovi. Potrebno je pojašnjenje odredbe u kontekstu stavka 3. jer, ovisno o tumačenju domašaja stavka 1., moguće je da stavak 3. predstavlja zapravo dupliranje stavka 1. u odnosu na prekluzivne procesne rokove kao i ujednačenje terminologije "prekluzivni rokovi", "rok za podnošenje tužbe" itd.	Nije prihvaćen	Stavkom 2. i 3. odgovarajuće se razrađuje stavak 1., uz dodatno propisivanje da zastara i posebnim propisom određen rok za podnošenje tužbe ne teku i dok traje informativni sastanak o medijaciji.
----	---------------	--	--	----------------	---

76	HRVATSKA ODVJETNIČKA KOMORA	Troškovi, Članak 33.	Hrvatska odvjetnička komora smatra da je je odredba kojom se normiraju troškovi postupka nedovoljno jasna i ostavlja prostor za neujednačenu primjenu u praksi. Naime, a imajući u vidu formulaciju odredbe stavka 1. kojom je propisano da, ako se stranke nisu drugačije sporazumjele, svaka stranka snosi svoje troškove, a troškove medijacije informativnog sastanka o medijaciji snose na jednake dijelove, odnosno u skladu s posebnim zakonom ili pravilima institucija za medijaciju, postavlja se pitanje koji su to troškovi koje snosi svaka stranka osobno, odnosno koji troškovi do kojih može doći u primjeni ovog Zakona nisu troškovi medijacije i informativnog sastanka o medijaciji. Nadalje se ističe kako je nelogično i pravno neutemeljeno uskratiti stranci pravo zahtijevati naknadu daljnjih troškova sudskog postupka bez obzira na ishod postupka u slučaju iz članka 14. stavka 4. alineje 2. Nacrta. Naime, tom je odredbom propisano da su stranke ispunile dužnost iz članka 14. stavka 1. Nacrta, ako je jedna od stranaka pristupila informativnom sastanku o medijaciji, a na koji opravdano nije pristupila protivna stranka. S tim u vezi ističe se da nije jasno smatra li se da je stranka koja iz opravdanog razloga nije pristupila informativnom sastanku o medijaciji ispunila svoju dužnost iz članka 14. stavka 1. Ili ne, a ukoliko se smatra da nije, postavlja se pitanje opravdanosti da joj se u tom slučaju uskrati potraživanje troškova postupka bez obzira na ishod postupka jer je za pretpostaviti da se radi o stranci koja ima namjeru ispuniti svoju dužnost, ali ima opravdani razlog da u zakazanom terminu nije u mogućnosti pristupiti informativnom sastanku o medijaciji.	Nije prihvaćen	Odredba se smatra jasno propisanom. Svi troškovi koji nisu troškovi informativnog sastanka o medijaciji i medijacije su troškovi koje snose stranke svaka za sebe, naravno, ako se nisu drugačije sporazumjele. Pri tom, i u ovom slučaju ističe se kako je medijacija postupak u kojem je sporazumijevanje stranaka temeljna postavka, pa i u slučaju kad su u pitanju troškovi. U odnosu na komentar u vezi s člankom 14. stavkom 4. alinejom 2. kojom se propisuje da će dužnost iz stavka 1. stranke ispuniti ako je jedna od stranaka pristupila informativnom sastanku o medijaciji, a na koji opravdano nije pristupila protivna stranka, napominje se kako se radi o situaciji u kojoj se smatra da su i jedna i druga stranka ispunile dužnost iz stavka 1. Naime, kako je namjera da se informativni sastanci o medijaciji provode bez odugovlačenja, svako propisivanje zakazivanja novih termina sastanaka pa i onda kad stranka opravdano nije mogla pristupiti smatra se da bi bilo suprotno navedenoj namjeri.
77	LUKA JURKOVIĆ	Troškovi, Članak 33.	Intencija je dobra, ali: I. Ovakva odredba zadire u odvjetničku profesiju kao ustavnu kategoriju. Vrhovni sud RH u odluci Rev-1331/2021-2 od 27. veljače 2024. navodi da se dosuđeni trošak ne može smatrati	Nije prihvaćen	Odredba o troškovnoj sankciji usmjerena je i odnosi se na stranku te ni na koji način ne dovodi u pitanje pravo odvjetnika na trošak zastupanja. Naime, odvjetnik ima pravo na trošak zastupanja, a taj trošak odvjetniku podmiruje stranka i

		„uspjehom“ stranke, već se radi o troškovima parničnog postupka koji pripadaju odvjetniku. Uzmimo 2 hipotetke situacije za ilustraciju: 1.) Nasljednik ne ispoštuje 15-dnevni rok iz čl. 15. st. 2. i tek po proteku roka angažira odvjetnika ili ga angažira prekasno da odvjetnik stigne reagirati i ispoštovati navedenu zakonsku odredbu. 2.) Odvjetnik kao punomoćnik već zastupa klijenta, no klijent izričito daje uputu da ne pokreće medijaciju, niti na nju pristaje. Što se događa? U obje situacije klijent svojim (ne)djelovanjem utječe na trošak postupka koji nije njegova nagrada, nego ona odvjetnika. No u svakom slučaju, odredba implicitno upire prst u odvjetnike kao kočničare medijacije. Svrishodnije bi bilo eventualno penalizirati takvu stranu znatnim povišenjem sudske pristojbe - ako se želi parničiti bez poštivanja obvezne medijacije, neka se to osjeti na pristojbi. Time se ne zadire u odvjetništvo kao ustavnu kategoriju, a predstavljat će dodatan prihod proračunu. Upravo postojanje ovakvog alternativnog mehanizma kojim bi se postigla ista svrha, no razmjernijim sredstvima, smatram da govori u prilog tome da ova odredba ne bi prošla test razmjernost u ustavnom postupku. II. Ovakva odredba može imati ekonomskim pritiskom na strane težeg imovnog stanja pre snažan odvrćući učinak od angažiranja odvjetnika kao kvalificirane pravne pomoći. Time bi im se znatno ograničilo pravo na pristup sudu kao ustavno i konvencijsko pravo i izložilo ih realnoj mogućnosti da izgube sporove koje bi inače dobili uz odvjetnika. A nerijetko se radi o vrijednostima u sporu koji znače egzistenciju, dostojanstveniji život itd. Smatram da bi ovakva odredba imala nerazmjerni učinak na različite skupine ljudi, ovisno o njihovom ekonomskom položaju.	u slučaju kada ona ne ispuni dužnost iz članka 14. Nacrta prijedloga zakona te izgubi pravo od protivne stranke potraživati trošak, bez obzira na ishod postupka, dakle, i kada je uspjela u sporu. Naime, trošak parničnog postupka dosuđuje se stranci, a ne odvjetniku, te je upravo stranka ona koja je u obvezi podmiriti odvjetniku troškove zastupanja na koje ga je opunomoćila. S obzirom na to da je odredbom propisana troškovna sankcija za neispunjenje propisane dužnosti, međutim, da je strankama istovremeno osigurano i dostupno bez ikakvih opterećenja ispunjenje te dužnosti, smatra se da su zaključci o bilo kojoj vrsti pritiska ili nerazmjernosti neosnovani.
--	--	--	--

78	SONJA MAJETIĆ PAVLINIĆ	Troškovi, Članak 33.	(3) Stranka koja prije pokretanja parničnog postupka iz članka 14. stavka 1. ovoga Zakona nije ispunila dužnost pokušaja rješavanja spora medijacijom NA NAČIN DA NIJE PRISTUPILA INFORMATIVNOM SASTANKU O MEDIJACIJI OSOBNO ILI PUTEM PUNOMOĆNIKA BEZ OPRAVDANOG RAZLOGA, gubi pravo zahtijevati naknadu daljnjih troškova sudskog postupka bez obzira na ishod postupka.	Nije prihvaćen	Nepristupanje informativnom sastanku o medijaciji u svrhu ispunjenja dužnosti iz članka 14. nije jedini razlog kada stranka može trpiti štetne posljedice u vidu troškovnih sankcija iz članka 33. stavka 3. Naime, moguća je situacija i da stranka pristupi informativnom sastanku o medijaciji, a da na tom sastanku bude neaktivna, odnosno, da je pristupila informativnom sastanku o medijaciji, ali na tom sastanku, ovisno o svojoj stranačkoj ulozi, protivnu stranku nije obavijestila o svojim zahtjevima i prigovorima i/ili nije saslušala objašnjenje medijatora o prednostima rješavanja spora medijacijom. Upravo radi značaja informativnog sastanka o medijaciji kao jednog od načina ispunjenja dužnosti iz članka 14., radi troškovne sankcije koja se propisuje, a slijedom toga i važnosti točnog utvrđivanja je li stranka ispunila ili nije ispunila dužnost, propisano je da će se o dovršetku informativnog sastanka o medijaciji na propisanom obrascu izdati potvrda.
79	SONJA MAJETIĆ PAVLINIĆ	Troškovi, Članak 33.	Stavak 3 je ovdje malo nedorečen jer se po članku 14 stavak 4 smatra da su obje stranke ispunile dužnost pokušaja rješavanja spora mirnim putem i kad jedna od njih nije niti pristupila informativnom sastanku. Zato bi svakako predložila da se usvoje moje izmjene čl 14 gore predložene glede oslobođenja od pristojbi, te izmjene koje predlažem ovdje.	Nije prihvaćen	Ovim člankom Nacrta prijedloga zakona propisano je da će pravo zahtijevati naknadu daljnjih troškova sudskog postupka bez obzira na ishod postupka izgubiti bilo koja stranka u sporu koja nije ispunila dužnost iz članka 14. Međutim, radi osiguranja pravilne primjene odredbe u praksi, stavak 3. se doraduje na način da sada glasi: „Stranka koja nije ispunila dužnost iz članka 14. ovoga Zakona gubi pravo zahtijevati naknadu troškova sudskog postupka bez obzira na ishod postupka.“. Iz ovakvog sadržaja odredbe jasno je da se troškovna sankcija odnosi na sve stranke u sporu. Također, napominje se kako su u praksi moguće i situacije da je stranka pristupila, a nije ispunila dužnost, kao i da nije pristupila, a da je ispunila dužnost. Sve navedeno obuhvaćeno je člankom 14. stavkom 4. kojim se uređuje kada se smatra da je stranka ispunila dužnost upravo u odnosu na sve stranke.

80	DANIJELA STIJELJA	Troškovi, Članak 33.	Članak 33. stavak 3. - Predlažem model djelomične sankcije: 50% ako ne podnese zahtjev, 100% ako se ne odazove na poziv. Time se postiže ravnoteža i povećava šansa da stranka koja je u otporu ipak ispuni obvezu, te se informira o prednostima rješavanja spora mirnim putem što je cilj ove obveze. (Usklađenje sa predloženom izmjenom članak 15. stavak 2.)	Nije prihvaćen	Troškovna sankcija u slučaju neispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnog postupka iz članka 14. Nacrta prijedloga zakona smatra se odgovarajućom u odnosu na svrhu koja se želi postići, a to je motivirati sve stranke u sporu da zaista i pristupe barem informativnom sastanku o medijaciji, sve kako bi dobile informaciju o prednostima rješavanja spora medijacijom.
----	----------------------	-------------------------	--	----------------	---

81	IVANA MINTAS KOS	OBRAZLOŽENJE, Uz članak 16.	Prijedlog Zakona o medijaciji propušta istinski razviti medijaciju i od nje stvoriti korisnu i unosnu gospodarsku granu te važan segment pravne prakse. Umjesto da otvara prostor za profesionalne medijatore koji izvan državnih institucija aktivno rade i razvijaju ovu djelatnost, prijedlog zakona ide u smjeru povećanja broja državnih službenika ili barem očuvanja postojećih pozicija u javnim tijelima. Na taj način, medijacija se ponovno ne prepoznaje kao tržišna usluga koja može generirati posao, zapošljavanje i održivi razvoj cijele grane stručnjaka, već se administrativno veže uz državu. Ako zakonodavac već nije propisao obvezno sudjelovanje stranaka u sastanku s medijatorom prije podnošenja tužbe u sporovima o pravima kojima stranke slobodno raspolažu, tada bi barem institut informativnih sastanaka, kao i sami postupci medijacije kojima stranke po prijedlogu novog Zakona o medijaciji moraju pristupiti, trebao biti uređen na način da se stranke mogu obratiti ne samo budućem Nacionalnom centru, već i bilo kojem certificiranom medijatoru upisanom u Registar medijatora te postojećim institucijama za medijaciju. Takvo rješenje imalo bi višestruku korist: strankama bi osiguralo slobodu izbora i veću dostupnost, profesionalnim medijatorima otvorilo bi prostor za rad i razvoj, a državi omogućilo rasterećenje sudova i stvaranje tržišta koje samostalno živi i generira dodanu vrijednost. U suprotnom, medijacija riskira ostati i dalje još jedno formalno rješenje „na papiru“, umjesto da postane ono što bi trebala biti – učinkovit, dostupan i održiv način rješavanja sporova, na dobrobit i građana i gospodarstva. Ivana Mintas Kos, dipl.iur. certificirana medijatorica, Medias Centar za medijaciju, pregovaranje i komunikaciju	Nije prihvaćen	Predloženo rješenje prema kojem će informativne sastanke o medijaciji koji se provode u svrhu ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. provoditi isključivo Nacionalni centar za medijaciju proizašlo je iz potrebe da se građanima u najvećoj mogućoj mjeri osiguraju uvjeti za ispunjenje propisane dužnosti. Namjera da se novinama potakne češća primjena medijacije u rješavanju sporova ni na koji način, a prije svega objektivnom nedostupnošću ispunjenja te dužnosti, ne smije dovesti do neravnoteže između propisane dužnosti i mogućnosti njezina ispunjenja. Također, i iz samog djelokruga Nacionalnog centra za medijaciju proizlazi kako on provodi, samostalno ili u suradnji s drugim medijatorima, informativni sastanak o medijaciji i medijaciju. Dakle, Nacionalni centar za medijaciju u okviru svog djelokruga ima mogućnost organizirati informativne sastanke o medijaciji radi ispunjenja dužnosti pokušaja rješavanja spora medijacijom prije pokretanja parničnih postupaka iz članka 14. stavka 1. i u suradnji s drugim medijatorima. Ovakav pristup ne bi trebalo promatrati kao stvaranje neravnoteže između Nacionalnog centra za medijaciju, institucija za medijaciju i medijatora već kao smjer u kojem će se intenzivirati primjena medijacije u praksi te dati pozitivne rezultate i za građane i za pravosudni sustav. Nacionalni centar za medijaciju predviđen je kao mjesto na kojem će se graditi konstruktivni odnosi i poticati zajedničko djelovanje svih medijatora, neovisno o institucionalnom okviru u kojem oni djeluju.
----	------------------	-----------------------------	---	----------------	--

IZJAVA O USKLAĐENOSTI PRIJEDLOGA PROPISA S PRAVNOM STEČEVINOM EUROPSKE UNIJE

1. Naziv prijedloga propisa

Zakon o medijaciji

2. Stručni nositelj izrade prijedloga propisa

MINISTARSTVO PRAVOSUĐA, UPRAVE I DIGITALNE TRANSFORMACIJE

3. Veza s Programom Vlade Republike Hrvatske za preuzimanje i provedbu pravne stečevine Europske unije

Predviđeno Programom Vlade Republike Hrvatske za preuzimanje i provedbu pravne stečevine Europske unije za 2025. godinu.

Rok: III. kvartal 2025.

4. Preuzimanje odnosno provedba pravne stečevine Europske unije

a) Odredbe primarnih izvora prava Europske unije

Ugovor o funkcioniranju Europske unije
članak/članci članak 114

b) Sekundarni izvori prava Europske unije

Direktiva 2014/54/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o mjerama za lakše ostvarivanje prava zajamčenih radnicima u kontekstu slobode kretanja radnika (SL L 128, 30.4.2014)

32014L0054

- Članci 1., 2. i 4. preuzeto: Zakon o tržištu rada (NN 118/18)
- Članak 2. preuzeto: Zakon o odgoju i obrazovanju u osnovnoj i srednjoj školi (NN 87/08, 86/09, 92/10, 105/10, 90/11, 05/12, 16/12, 86/12, 126/12, 94/13, 152/14, 07/17, 68/18)
- Članak 2. preuzeto: Zakon o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju (NN 123/03, 198/03, 105/04, 174/04, 02/07, 46/07, 45/09, 63/11, 94/13, 139/13, 101/14, 60/15, 131/17)
- Članak 2. preuzeto: Zakon o strukovnom obrazovanju (NN 30/09, 24/10, 22/13, 25/18)
- Članak 2. preuzeto: Zakon o umjetničkom obrazovanju (NN 130/11)
- Članci 2. i 5. preuzeto: Zakon o radu (NN 93/14, 127/17)
- Članak 2. preuzeto: Zakon o strancima. (NN 130/11, 74/13, 69/17, 46/18)

- Članak 3. preuzeto: Zakon o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14)
- Članak 3. preuzeto: Zakon o suzbijanju diskriminacije (NN 85/08, 112/12)
- Članak 4. preuzeto: Uredba o preuzimanju Direktive 2014/54/EU o mjerama za lakše ostvarivanje prava zajamčenih radnicima u kontekstu slobode kretanja radnika (NN 49/16)
- Članak 4. preuzeto: Zakon o besplatnoj pravnoj pomoći (NN 143/13,)
- Članak 4. preuzeto: Zakon o inspektoratu rada (NN 19/14)
- Članak 6. preuzeto: Zakon o sustavu državne uprave (NN 66/19 155/23)
- Članak 6. preuzeto: Zakon o pravu na pristup informacijama (NN 25/13, 85/15)

Direktiva (EU) 2019/1937 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2019. o zaštiti osoba koje prijavljuju povrede prava Unije (SL L 305, 26.11.2019.)

32019L1937

- Članci 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8., 9., 10., 11., 12., 13., 14., 15., 16., 17., 18., 19., 20., 21., 22., 23., 24. i 27. Prilog 1. preuzeto: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022)
- Članci 11. i 22. preuzeto: Zakon o općem upravnom postupku (NN 47/09)
- Članak 11. preuzeto: Poslovnik Pučkog pravobranitelja (NN 100/20)
- Članci 11., 12. i 14. preuzeto: Zakon o pučkom pravobranitelju (NN 76/12)
- Članci 12. i 22. preuzeto: USTAV RH (NN 56/90, 135/97, 08/98, 113/00, 124/00, 28/01, 41/01, 55/01, 76/10, 85/10, 05/14)
- Članak 20. preuzeto: Zakon o dopunama Zakona o pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima s državama članicama Europske unije (NN 141/2020)
- Članak 20. preuzeto: Zakon o besplatnoj pravnoj pomoći (NN 143/13, 98/19)
- Članci 20. i 22. preuzeto: Zakon o kaznenom postupku (NN 152/08, 76/09, 80/11, 121/11, 91/12, 143/12, 56/13, 145/13, 152/14, 70/17, 126/19) (NN 126/19)
- Članak 22. preuzeto: Zakon o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19)
- Članak 22. preuzeto: Zakon o upravnim sporovima (NN 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17, 110/21)
- Članak 22. preuzeto: Prekršajni zakon (NN 107/07, 39/13, 157/13, 110/15, 70/17)
- Članak 23. preuzeto: Kazneni zakon (NN 125/11, 144/12, 56/15, 61/15, 101/17, 118/18, 126/19, 84/21)

Direktiva 2008/52/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 21. svibnja 2008. o nekim aspektima mirenja u građanskim i trgovačkim stvarima (SL L 136, 24.05.2008.)

32008L0052

- Članak 5. preuzeto: Zakon o parničnom postupku 2023 (NN 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023)

c) Ostali izvori prava Europske unije

-

5. Prilog: tablice usporednih prikaza za propise kojima se preuzimaju odredbe sekundarnih izvora prava Europske unije u zakonodavstvo Republike Hrvatske

Da.

Potpis EU koordinатора stručnog nositelja izrade prijedloga propisa, datum i pečat

Ivan Crnčec

Državni tajnik / EU koordinator

(potpis)

22.9.2025.

(datum i pečat)

Potpis EU koordinatora Ministarstva vanjskih i europskih poslova, datum i pečat

Andreja Metelko - Zgombić

Državna tajnica / EU koordinatorica

(potpis)

(datum i pečat)

USPOREDNI PRIKAZ PODUDARANJA ODREDBI PROPISA EUROPSKE UNIJE S PRIJEDLOGOM PROPISA

1. Naziv propisa Europske unije

Direktiva 2008/52/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 21. svibnja 2008. o nekim aspektima mirenja u građanskim i trgovačkim stvarima

2. Naziv prijedloga propisa

Zakon o medijaciji

3. Usklađenost odredbi propisa Europske unije (sekundarni izvori prava) s odredbama prijedloga propisa

a)	b)	c)	d)
Odredbe propisa Europske unije	Odredbe prijedloga propisa	Je li sadržaj odredbe propisa Europske unije u potpunosti preuzet u odredbu prijedloga propisa?	Obrazloženje (ako sadržaj odredbe propisa Europske unije nije preuzet ili je djelomično preuzet u odredbu prijedloga propisa)

Članak 1. Cilj i područje primjene 1. Cilj je ove Direktive da olakša pristup alternativnom rješavanju sporova i da promiče mirno rješavanje sporova potičući upotrebu mirenja i osiguravajući uravnoteženi odnos između mirenja i sudskih postupaka. 2. Ova se Direktiva primjenjuje u prekograničnim sporovima na građanske i trgovačke predmete, osim onih koji se tiču prava i obveza o kojima, prema odgovarajućem mjerodavnom pravu ne odlučuju stranke. Ona se, posebno, ne primjenjuje na porezne, carinske ili upravne stvari niti odgovornost države za činjenje ili propuštanje u provođenju državne ovlasti (acta iure imperi). 3. U ovoj Direktivi izraz „država članica” znači sve države članice osim Danske.	Medijacija u prekograničnim sporovima Članak 34. (1) Odredbe ovoga Zakona primjenjuju se i u prekograničnim sporovima u građanskim i trgovačkim predmetima. (2) Prekograničnim sporovima u smislu ovoga Zakona ne smatraju se porezni, carinski ili upravni sporovi ili oni sporovi koji se odnose na odgovornost države za radnje ili propuste u vršenju vlasti. (3) Prekogranični spor u smislu ovoga Zakona je spor u kojem jedna od stranaka ima prebivalište ili uobičajeno boravište u državi članici, a u kojoj ga druga stranka nema na dan: - kad su se stranke sporazumjele o korištenju medijacije nakon što je došlo do spora - kad je sud odredio medijaciju - kad je po nacionalnom pravu nastala obveza primjene medijacije	U potpunosti preuzeto	
---	---	------------------------------	--

	- kad je sud kojemu je podnesena tužba uputio stranke na medijaciju. (4) Iznimno, u svrhu primjene članka 27. i 30. ovoga Zakona, prekogranični spor je i onaj spor u kojem je sudski ili arbitražni postupak između stranaka započet u državi članici u kojoj stranke nisu imale prebivalište ili uobičajeno boravište na dan na koji upućuju prva tri podstavka iz stavka 3. ovoga članka. (5) Odredbe o prekograničnom sporu neće se primjenjivati u odnosu na Kraljevinu Dansku. (6) Prebivalište odnosno boravište određuje se u skladu s odredbama poglavlja 5. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (preinačena) (SL L 351, 20. 12. 2012.).		
--	--	--	--

Članak 2. Prekogranični sporovi 1. U smislu ove Direktive, prekogranični spor je spor u kojem najmanje jedna od stranaka ima domicil ili uobičajeno boravište u državi članici različitoj od one u kojoj domicil ili uobičajeno boravište ima bilo koja druga stranka, na dan: (a) kada se stranke, nakon nastanka spora, dogovore o mirenju; (b) kada sud odredi mirenje; (c) kada prema nacionalnom pravu nastane obveza upotrebe mirenja; ili (d) kada je u smislu članka 5. strankama izdan poziv. 2. Neovisno o stavku 1., u smislu članaka 7. i 8. prekogranični spor je također spor u kojem su sudski postupak ili arbitraža nakon mirenja između stranaka pokrenuti u državi članici različitoj od one u kojoj su stranke imale domicil ili uobičajeno boravište na datum iz stavka 1. točke (a), (b) ili (c). 3. U smislu stavaka 1. i 2. domicil se određuje u skladu s člancima 59. i 60. Uredbe (EZ) br. 44/2001.	Medijacija u prekograničnim sporovima Članak 34. (1) Odredbe ovoga Zakona primjenjuju se i u prekograničnim sporovima u građanskim i trgovačkim predmetima. (2) Prekograničnim sporovima u smislu ovoga Zakona ne smatraju se porezni, carinski ili upravni sporovi ili oni sporovi koji se odnose na odgovornost države za radnje ili propuste u vršenju vlasti. (3) Prekogranični spor u smislu ovoga Zakona je spor u kojem jedna od stranaka ima prebivalište ili uobičajeno boravište u državi članici, a u kojoj ga druga stranka nema na dan: - kad su se stranke sporazumjele o korištenju medijacije nakon što je došlo do spora - kad je sud odredio medijaciju - kad je po nacionalnom pravu nastala obveza primjene medijacije	U potpunosti preuzeto	
---	--	------------------------------	--

	- kad je sud kojemu je podnesena tužba uputio stranke na medijaciju. (4) Iznimno, u svrhu primjene članka 27. i 30. ovoga Zakona, prekogranični spor je i onaj spor u kojem je sudski ili arbitražni postupak između stranaka započet u državi članici u kojoj stranke nisu imale prebivalište ili uobičajeno boravište na dan na koji upućuju prva tri podstavka iz stavka 3. ovoga članka. (5) Odredbe o prekograničnom sporu neće se primjenjivati u odnosu na Kraljevinu Dansku. (6) Prebivalište odnosno boravište određuje se u skladu s odredbama poglavlja 5. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (preinačena) (SL L 351, 20. 12. 2012.).		
--	--	--	--

Članak 3. Definicije U smislu ove Direktive, primjenjuju se sljedeće definicije: (a) „mirenje” znači strukturirani postupak, ma kako se nazivao ili označavao, kojim dvije ili više stranaka u sporu nastoje same, na dobrovoljnoj bazi, postići dogovor o rješavanju spora uz pomoć miritelja. Ovaj postupak mogu započeti stranke ili ga može predložiti ili narediti sud ili može biti propisan pravom države članice. On uključuje mirenje koje vodi sudac koji nije odgovoran ni za kakav sudski postupak povezan s predmetnim sporom. On isključuje nastojanja suca ili suda kojem je povjereno rješavanje spora u sudskom postupku koji se odnosi na predmetni spor. (b) „miritelj” znači bilo koja treća osoba od koje se traži vođenje mirenja na djelotvoran, nepristran i stručan način, bez obzira na naziv i zvanje te treće osobe u dotičnoj državi članici i bez obzira na način na koji je ta treća osoba imenovana ili na način na koji je od nje zatraženo vođenje mirenja.	Definicije Članak 4. (1) Pojedini pojmovi u smislu ovoga Zakona imaju sljedeće značenje: a) <i>medijacija</i> je postupak, bez obzira na to provodi li se u sudu, instituciji za medijaciju ili izvan njih, u kojem stranke nastoje sporazumno riješiti spor uz pomoć jednog ili više medijatora koji strankama pomažu postići nagodbu, bez ovlasti da im nametnu obvezujuće rješenje b) <i>medijator</i> je osoba upisana u Registar medijatora koja na temelju sporazuma stranaka provodi medijaciju c) <i>institucija za medijaciju</i> je pravna osoba upisana u Registar institucija za medijaciju koja organizira medijaciju i druga pravna osoba za koju je posebnim propisom određeno da organizira medijaciju d) <i>informativni sastanak o medijaciji</i> je sastanak na kojem	U potpunosti preuzeto	
---	---	------------------------------	--

	stranke u nazočnosti medijatora ukratko obavještavaju protivnu stranku o svojim zahtjevima i prigovorima, a medijator strankama objašnjava prednosti rješavanja spora medijacijom. (2) Izrazi koji se koriste u ovom Zakonu, a imaju rodno značenje odnose se jednako na muški i ženski rod.		
Članak 4. Osiguravanje kvalitete mirenja 1. Države članice potiču, na bilo koji način koji smatraju prikladnim, razvijanje i poštovanje dobrovoljnih kodeksa ponašanja miritelja i organizacija koje pružaju usluge mirenja, kao i druge djelotvorne mehanizme kontrole kvalitete u odnosu na pružanje usluga mirenja. 2. Države članice potiču početno i daljnje osposobljavanje miritelja kako bi osigurale da se mirenje vodi na djelotvoran, nepristran i stručan način u odnosu na stranke.	Djelatnosti i poslovi Nacionalnog centra Članak 8. (1) Nacionalni centar je javna ustanova koja radi ostvarenja svrhe ovoga Zakona: - potiče razvoj kulture sporazumnog rješavanja sporova korištenjem medijacije - daje i opoziva suglasnost institucijama za medijaciju - daje suglasnost na programe edukacije za medijaciju - provodi, samostalno ili u suradnji s institucijama za medijaciju,	U potpunosti preuzeto	

	stručno osposobljavanje i usavršavanje medijatora - odlučuje o upisu medijatora u Registar medijatora i o brisanju medijatora iz Registra medijatora - vodi Registar medijatora te Registar institucija za medijaciju i izdaje potvrde iz navedenih registara - imenuje, na zahtjev stranaka, medijatore koji provode informativni sastanak o medijaciji i medijaciju, ako se stranke ne mogu sporazumjeti o osobi medijatora - provodi, samostalno ili u suradnji s drugim medijatorima, informativni sastanak o medijaciji i medijaciju - sustavno prikuplja podatke o medijacijama - objavljuje informacije o medijacijama, medijatorima i institucijama za medijaciju. (2) Djelatnosti iz stavka 1. podstavaka 2., 5. i 6. ovoga članka Nacionalni centar obavlja kao javnu ovlast, dok ostale djelatnosti iz stavka 1. ovoga članka		
--	---	--	--

	Nacionalni centar obavlja kao javnu službu. Medijatori Članak 10. (1) Svojstvo medijatora stječe se upisom u Registar medijatora koji vodi Nacionalni centar, a gubi se brisanjem iz Registra. Registar je javan i vodi se u elektroničkom obliku. Centar izdaje potvrdu iz Registra koja ima svojstvo javne isprave. (2) Iznimno od stavka 1. ovoga članka, u medijaciji u prekograničnim sporovima u smislu ovoga Zakona svojstvo medijatora ima i svaka osoba koja je stekla to svojstvo na temelju propisa u državi članici Europske unije (dalje u tekstu : državi članici). (3) U Registar iz stavka 1. ovoga članka može se upisati medijator : - koji je stekao potvrdu od institucije za medijaciju iz članka 9. ovoga Zakona ili potvrdu od ovlaštene institucije sa sjedištem		
--	--	--	--

	na području Europske unije o provedenoj obuci za medijatora u trajanju od najmanje 40 sati - koji ima visoku stručnu spremu i - protiv kojeg se ne vodi kazneni postupak zbog kaznenog djela koje se goni po službenoj dužnosti. (4) Medijator upisan u Registar iz stavka 1. ovoga članka brisat će se iz Registra na osobni zahtjev ili po službenoj dužnosti: - ako se utvrdi da nisu postojali uvjeti na temelju kojih je upisan u Registar - u slučaju neispunjenja dužnosti da se redovito stručno usavršava - u slučaju lišenja poslovne sposobnosti - u slučaju da je pravomoćnom odlukom određeno brisanje iz Registra zbog povrede Etičkog kodeksa medijatora - u slučaju smrti. (5) Nacionalni centar o upisu i brisanju iz Registra iz stavka 1. ovoga članka odlučuje rješenjem		
--	--	--	--

	protiv kojeg se može izjaviti žalba Ministarstvu. (6) Medijator je dužan redovito se stručno usavršavati. (7) Način upisa i brisanja iz Registra iz stavka 1. ovoga članka, njegova vođenja i način ispunjenja dužnosti usavršavanja medijatora iz stavka 5. ovoga članka propisuje pravilnikom ministar nadležan za poslove pravosuđa.		
Članak 5. Korištenje mirenja 1. Sud kojem je podnesena tužba može, kada je to primjereno, i uvažavajući sve okolnosti slučaja, pozvati stranke da za rješavanje spora upotrijebe mirenje. Sud također može pozvati stranke da prisustvuju informativnom sastanku o upotrebi mirenja ako se takav sastanak održava i ako je lako dostupan. 2. Ovom se Direktivom ne dovodi u pitanje nacionalno zakonodavstvo prema kojem je prije ili nakon početka sudskog postupka upotreba mirenja obvezna ili je predmet poticaja ili sankcija, pod uvjetom da takvo zakonodavstvo ne sprečava stranke u ostvarivanju njihovog prava		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o parničnom postupku 2023 (NN 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023) članak/članci Članak 186.d Sud može, uvažavajući sve okolnosti, posebno interes stranaka i trećih osoba vezanih uz stranke te trajnost njihovih odnosa i upućenost jednih na druge, na ročištu ili izvan ročišta rješenjem uputiti stranke da u roku od 15 dana sudjeluju na informativnom sastanku o medijaciji ili da pokrenu medijaciju. Rješenja iz stavka 1. ovoga članka sud može donijeti tijekom cijelog parničnog postupka.

pristupa pravosudnom sustavu		Ako stranke suglasno predlože rješavanje spora medijacijom pred sudom, bez odgode će se odrediti sastanak radi medijacije na koji se pozivaju stranke, njihovi zastupnici i punomoćnici ako ih imaju. Postupak mirnog rješavanja spora pred sudom (informativni sastanak o medijaciji i medijaciju) vodi medijator određen s liste medijatora koju utvrđuje predsjednik suda. Medijator ne može sudjelovati u postupku mirnog rješavanja spora u parničnom predmetu koji mu je dodijeljen. Ako se postupak mirnog rješavanja spora pred sudom dovrši bez sklapanja nagodbe, medijator ne smije sudjelovati u tom sporu u bilo kojem svojstvu. Nagodba sklopljena u postupku mirnog rješavanja spora provedenom u sudu pred sućem medijatorom smatra se sudskom nagodbom. Iznimno od stavka 1. ovoga članka, ako su obje stranke ili dionička društva ili pravne osobe kojima je većinski član Republika Hrvatska ili jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, sud će po primitku odgovora na tužbu uputiti stranke da u roku od osam dana pokrenu medijaciju. Stranka koja je upućena pokrenuti medijaciju, a ne pristupi prvom sastanku radi pokušaja medijacije bez
-------------------------------------	--	--

			opravdanog razloga, gubi pravo tražiti naknadu daljnjih troškova postupka pred sudom prvog stupnja. Sud će u rješenju kojim upućuje stranke da pokrenu medijaciju upozoriti na posljedice neopravdanog izostanka iz stavka 9. ovoga članka. Rješenja iz stavka 1. ovoga članka su rješenja o upravljanju postupkom.
Članak 6. Izvršnost sporazuma koji proizlaze iz mirenja 1. Države članice osiguravaju da stranke ili jedna od stranaka uz izričiti pristanak ostalih mogu zatražiti da sadržaj pisanog sporazuma koji proizlazi iz mirenja bude izvršan. Sadržaj takvog sporazuma postaje izvršan, osim ako je on u predmetnom slučaju u suprotnosti s pravom države članice u kojoj je zahtjev predan ili ako pravom te države članice nije predviđena njegova izvršnost. 2. Sadržaj sporazuma može učiniti izvršnim sud ili drugo nadležno tijelo presudom, odlukom, ili javnom ispravom u skladu s pravom države članice u kojoj je zahtjev predan.	Učinci nagodbe Članak 27. (1) Nagodba sklopljena u medijaciji obvezuje stranke koje su je sklopile. Ako su nagodbom stranke preuzele određene obveze, one su ih dužne pravodobno izvršiti. (2) Nagodba koja je sklopljena u medijaciji je ovršna isprava ako je u njoj utvrđena određena obveza na činidbu o kojoj se stranke mogu nagoditi i ako sadrži izjavu obveznika o neposrednom dopuštenju ovrhe (u daljnjem tekstu: klauzula ovršnosti). (3) Klauzulom ovršnosti obveznik	U potpunosti preuzeto	

3. Države članice obavješćuju Komisiju o sudovima ili drugim tijelima nadležnim za primanje zahtjeva u skladu sa stavcima 1. i 2. 4. Ništa u ovom članku ne utječe na pravila koja se primjenjuju na priznavanje i izvršenje sporazuma, koji je bio proglašen izvršnim u skladu sa stavkom 1., u drugoj državi članici.	izričito pristaje da se na temelju nagodbe, radi ostvarenja dužne činidbe, nakon dospelosti obveze, može neposredno provesti ovrha. Klausula ovršnosti može biti sadržana i u posebnoj ispravi. (4) Ovrha nagodbe iz stavka 2. ovoga članka će se odbiti: - ako sklapanje nagodbe nije dopušteno - ako je nagodba suprotna javnom poretku Republike Hrvatske - ako je sadržaj nagodbe neprovediv ili nemoguć. (5) Stranke se mogu sporazumjeti i da se nagodba sastavi u obliku javnobilježničkog akta, sudske nagodbe ili arbitražnog pravorijeka na temelju nagodbe. Ovrha nagodbe postignute medijacijom izvan Republike Hrvatske Članak 35.		
---	--	--	--

	(1) Ako država članica u skladu sa svojim propisima osigurava mogućnost strankama, ili jednoj od njih uz izričiti pristanak druge stranke, da se sadržaj pisane nagodbe postignute medijacijom u prekograničnom sporu utvrdi ovršnim, sud u Republici Hrvatskoj će priznati i ovršiti takvu nagodbu. (2) Ako je sadržaj nagodbe u državi članici unesen u neku drugu ovršnu ispravu tako što ga je sud ili drugo nadležno tijelo potvrdilo presudom, odlukom, arbitražnim pravorijekom ili drugom ovršnom ispravom u skladu s pravom države članice u kojoj je podnesen zahtjev, na priznanje i ovrhu te ovršne isprave primjenjuju se pravila mjerodavna za priznanje i ovrhu tih isprava. (3) O zahtjevu za priznanje i o prijedlogu za određivanje ovrhe nagodbe iz stavka 1. ovoga članka u predmetima iz stvarne nadležnosti trgovačkih sudova nadležan je Trgovački sud u Zagrebu, a u ostalim predmetima Županijski sud u Zagrebu.		
--	--	--	--

	(4) Sud iz stavka 3. ovoga članka odbit će ovrhu na temelju nagodbe sklopljene u sporu s međunarodnim obilježjem ako ovršenik dokaže: - da stranka u postupku nije bila sposobna zaključiti sporazum o medijaciji i biti stranka u sporu ili da stranka nije bila uredno zastupana - da sporazum o medijaciji nije uopće bio sklopljen ili da nije valjan u skladu s pravom koje su stranke odabrale, odnosno pravom druge države koje je mjerodavno prema pravilima međunarodnog privatnog prava - da nagodba nije obvezujuća ili konačna, odnosno da je naknadno izmijenjena - da su obveze iz nagodbe već izvršene, odnosno da je činidba preuzeta nagodbom neizvršiva ili nemoguća - da je ovrha suprotna samim uvjetima nagodbe - da je medijator koji je pomogao strankama sklopiti nagodbu grubo		
--	---	--	--

	prekršio načela i međunarodno prihvaćene standarde iz članka 8. ovoga Zakona, a to je moglo utjecati na sadržaj nagodbe. (5) Sud iz stavka 3. ovoga članka po službenoj će dužnosti odbiti ovrhu inozemne nagodbe ako utvrdi: - da spor prema odredbama ovoga Zakona ne može biti riješen u medijaciji - da je nagodba u suprotnosti s javnim poretком Republike Hrvatske.		
Članak 7. Tajnost mirenja 1. Budući da je namjera da se mirenje vodi na način koji poštuje tajnost, države članice osiguravaju da niti miritelji, niti osobe uključene u provođenje postupka mirenja ne moraju, osim ako se stranke ne dogovore drukčije, svjedočiti u građanskim ili trgovačkim sudskim postupcima ili arbitraži u vezi s informacijama koje proizlaze iz ili koje su u vezi s postupkom mirenja, osim: (a) kada je to potrebno zbog važnih razloga javnog poretка dotične države članice, posebno kada je to potrebno za	Dopuštenost dokaza Članak 29. (1) U sudskom, arbitražnom ili drugom postupku nije dopušteno davati izjave, predlagati dokaze ili podnositi drugi dokaz u bilo kojem obliku, ako se takav dokaz odnosi na: - činjenicu da je jedna od stranaka predlagala ili prihvatila medijaciju, osim u vezi dokazivanja	U potpunosti preuzeto	

osiguravanje zaštite interesa djece ili za sprečavanje nanošenja štete fizičkom ili psihološkom integritetu osobe; ili (b) kada je otkrivanje sadržaja sporazuma koji proizlazi iz mirenja potrebno za provedbu ili izvršenje sporazuma. 2. Ništa u stavku 1. ne sprečava države članice da donesu strože mjere za zaštitu tajnosti mirenja.	ispunjavanja dužnosti iz članka 14. ovoga Zakona - izjave o činjenicama ili prijedlozima koje su stranke iznosile u medijaciji - priznanje zahtjeva ili činjenica izvršeno tijekom medijacije, ako takva očitovanja nisu sastavni dio nagodbe - isprave koje su pripremljene isključivo za potrebe medijacije, osim ako je zakonom propisano da je njihovo iznošenje nužno radi provedbe ili ovrhe sklopljene nagodbe - spremnost stranaka da tijekom medijacije prihvate prijedloge iznesene u medijaciji - druge iznesene prijedloge u medijaciji. (2) Ako se stranke nisu drugačije sporazumjele, medijator i osobe koje sudjeluju u medijaciji u bilo kojem svojstvu ne mogu biti prisiljene svjedočiti u arbitražnom, sudskom ili bilo kojem drugom postupku vezano za informacije i podatke koji proizlaze iz medijacije ili su s njom povezani.		
---	--	--	--

	(3) U sudskom, arbitražnom ili drugom postupku dokazi iz stavka 1. ovoga članka odbacit će se kao nedopušteni. (4) Iznimno, dokazi iz stavka 1. ovoga članka se u postupku pred arbitražom, sudom ili drugim državnim tijelom mogu upotrijebiti u dokazne svrhe samo: - pod uvjetima i u opsegu koji zahtijeva zakon, ako je to nužno zbog zaštite javnog poretka Republike Hrvatske, ili - ako je to potrebno za provedbu ili ovrhu nagodbe. (5) Osobe koje postupe suprotno stavcima 1. i 2. ovoga članka odgovorne su za štetu koju time prouzroče. (6) Odredbe stavaka 1. do 4. ovoga članka primjenjuju se bez obzira na to je li arbitražni, sudski ili drugi postupak povezan sa sporom glede kojeg se vodila ili se vodi medijacija. (7) Osim u slučaju iz stavka 1. ovoga članka, dokazi koji su inače dopušteni u arbitražnom, sudskom		
--	--	--	--

	ili drugom postupku neće bit nedopušteni samo zato jer su bili upotrijebljeni u medijaciji.		
Članak 8. Utjecaj mirenja na rokove zastare i prekluzivne rokove 1. Države članice osiguravaju da stranke koje odaberu mirenje u pokušaju rješavanja spora nisu spriječene u započinjanju sudskog postupka i arbitraže u odnosu na taj spor, zbog isteka prekluzivnih rokova ili rokova zastare u postupku mirenja. 2. Stavak 1. ne dovodi u pitanje odredbe o rokovima zastare i prekluzivnim rokovima u međunarodnim sporazumima kojima su države članice stranke.	Učinak na zastarne rokove i rokove za podnošenje tužbe Članak 31. (1) Stranke koje su u skladu s ovim Zakonom izabrale medijaciju radi pokušaja mirnog rješenja spora ne gube zbog toga mogućnost pokretanja sudskog, arbitražnog ili drugog postupka zbog proteka zastarnog ili prekluzivnog roka. (2) Zastara ne teče za vrijeme trajanja informativnog sastanka o medijaciji i za vrijeme trajanja medijacije. (3) Ako je posebnim propisom određen rok za podnošenje tužbe, taj rok ne teče dok traje informativni sastanak o medijaciji i medijacija.	U potpunosti preuzeto	

Članak 9. Informacije za širu javnost Države članice potiču, na bilo koji način koji smatraju prikladnim, stavljanje široj javnosti na raspolaganje, posebno putem interneta, informacija o tome kako mogu stupiti u kontakt s miriteljima i organizacijama koje pružaju usluge mirenja.	Svrha zakona Članak 3. (1) Svrha je ovoga Zakona izbjegavanje pokretanja sudskih postupaka, stvaranje uvjeta za sporazumno rješavanje sporova medijacijom, olakšavanje pristupa medijaciji kao odgovarajućem postupku rješavanja sporova, osiguravanje raspoloživosti medijacije, jačanje svijesti o medijaciji kroz poticanje njezine primjene te osiguravanje uravnoteženog odnosa između medijacije i sudskog postupka. (2) Medijacija se provodi prije ili tijekom sudskog postupka. (3) Nakon što odluka nadležnog tijela o sporu postane pravomoćna i ovršna, u medijaciji se može	U potpunosti preuzeto	

	sporazumijevati o načinu i uvjetima provedbe odluke te o drugim pitanjima. (4) Radi ostvarenja svrhe ovoga Zakona poticat će se korištenje medijacije, edukacija medijatora, a putem sredstava javnog priopćavanja, elektroničkih i drugih medija objavljivat će se informacije o medijacijama, uključujući informacije o institucijama za medijaciju i medijatorima.		
Članak 10. Informacije o nadležnim sudovima i tijelima Komisija na primjeren način omogućava javnu dostupnost informacija o nadležnim sudovima ili tijelima o kojima je dobila obavijest od država članica u skladu s člankom 6. stavkom 3.		Nije potrebno preuzimanje	U odnosu na članak 10. nije potrebno preuzimanje jer se odredba odnosi na obveze Europske komisije.

Članak 11. Preispitivanje Najkasnije 21. svibnja 2016., Komisija Europskom parlamentu i Vijeću i Europskom gospodarskom i socijalnom odboru podnosi izvješće o primjeni ove Direktive. U izvješću se razmatra razvoj mirenja u Europskoj uniji i utjecaj ove Direktive u državama članicama. Po potrebi, izvješću se prilažu prijedlozi za prilagodbu ove Direktive.		Nije potrebno preuzimanje	U odnosu na članak 11. nije potrebno preuzimanje jer se odredba odnosi na obveze Europske komisije.
Članak 12. Prijenos 1. Države članice donose zakone i druge propise potrebne za usklađivanje s ovom Direktivom prije 21. svibnja 2011., osim članka 10., s kojim se usklađenje mora završiti najkasnije do 21. studenoga 2010. One o tome odmah obavješćuju Komisiju. Kada države članice donose ove mjere, te mjere prilikom njihove službene objave sadržavaju uputu na ovu Direktivu ili se uz njih navodi takva uputa. Načine tog upućivanja određuju države članice. 2. Države članice Komisiji dostavljaju tekst glavnih odredaba nacionalnog prava koje donesu u području na koje se odnosi	Usklađenost s pravnim aktima Europske unije Članak 2. Ovim se Zakonom u pravni poredak Republike Hrvatske prenosi: Direktiva 2008/52/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 21. svibnja 2008. o nekim aspektima medijacije u građanskim i trgovačkim stvarima (SL L 136/3, 24. 5. 2008.) Direktiva 2014/54/EU Europskog parlamenta i Vijeća od	U potpunosti preuzeto	

ova Direktiva.	16. travnja 2014. o mjerama za lakše ostvarivanje prava zajamčenih radnicima u kontekstu slobode kretanja radnika (SL L 128/8, 30. 4.2014.) i Direktiva (EU) 2019/1937 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2019. o zaštiti osoba koje prijavljuju povrede prava Unije (SL L 305/17, 26.11.2019.).		
Članak 13. Stupanje na snagu Ova Direktiva stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u Službenom listu Europske unije.		Nije potrebno preuzimanje	U odnosu na članak 13. nije potrebno preuzimanje jer se odredba odnosi na stupanje na snagu Direktive.
Članak 14. Adresati Ova je Direktiva upućena državama članicama.		Nije potrebno preuzimanje	U odnosu na članak 14. nije potrebno preuzimanje jer se odredbom uređuju adresati Direktive.

USPOREDNI PRIKAZ PODUDARANJA ODREDBI PROPISA EUROPSKE UNIJE S PRIJEDLOGOM PROPISA

1. Naziv propisa Europske unije

Direktiva 2014/54/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o mjerama za lakše ostvarivanje prava zajamčenih radnicima u kontekstu slobode kretanja radnika

2. Naziv prijedloga propisa

Zakon o medijaciji

3. Usklađenost odredbi propisa Europske unije (sekundarni izvori prava) s odredbama prijedloga propisa

a)	b)	c)	d)
Odredbe propisa Europske unije	Odredbe prijedloga propisa	Je li sadržaj odredbe propisa Europske unije u potpunosti preuzet u odredbu prijedloga propisa?	Obrazloženje (ako sadržaj odredbe propisa Europske unije nije preuzet ili je djelomično preuzet u odredbu prijedloga propisa)

Članak 1. Predmet Ovom Direktivom utvrđuju se odredbe koje olakšavaju ujednačenu primjenu i provedbu u praksi prava zajamčenih člankom 45. UFEU-a i člancima od 1. do 10. Uredbe (EU) br. 492/2011. Ova Direktiva primjenjuje se na građane Unije koji ostvaruju ta prava i članove njihovih obitelji („radnici Unije i članovi njihovih obitelji”).		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o tržištu rada (NN 118/18) članak/članci članak 2. Ovim Zakonom u hrvatsko zakonodavstvo preuzimaju se sljedeće direktive Europske unije: - Direktiva Vijeća 97/81/EZ od 15. prosinca 1997. o Okvirnom sporazumu o radu s nepunim radnim vremenom koji su sklopili UNICE, CEEP i ETUC (SL L 14, 20. 1. 1998.) - Direktiva 2006/123/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2006. o uslugama na unutarnjem tržištu (SL L 376/36, 12. 12. 2006.) i - Direktiva 2014/54/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o mjerama za lakše ostvarivanje prava zajamčenih radnicima u kontekstu slobode kretanja radnika (SL L 128/8, 30. 4. 2014.).
Članak 2. Područje primjene 1. Ova se Direktiva primjenjuje na sljedeća pitanja, kako je navedeno u člancima od 1. do 10. Uredbe (EU) br. 492/2011, u području slobode kretanja radnika: (a) pristup zaposlenju; (b) uvjete zapošljavanja i rada, posebno s		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o tržištu rada (NN 118/18) članak/članci Članak 8. Državljeni država članica Europske unije, Europskoga gospodarskog prostora i državljani Švicarske Konfederacije i članovi njihovih obitelji u pravima i dužnostima utvrđenim ovim Zakonom izjednačeni su s hrvatskim državljanima.

obzirom na primitke od rada, otpuštanje, zdravlje i sigurnost na radu te, ako radnici Unije postanu nezaposleni, vraćanje na posao ili ponovno zapošljavanje; (c) pristup socijalnim i poreznim povlasticama; (d) članstvo u sindikatima i pravo biti izabran u predstavnička tijela radnika; (e) pristup osposobljavanju; (f) pristup stanovanju; (g) pristup obrazovanju, naukovanju i strukovnom osposobljavanju za djecu radnika Unije; (h) pomoć koju pružaju uredi za zapošljavanje. 2. Područje primjene ove Direktive istovjetno je području primjene Uredbe (EU) br. 492/2011.			
		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o odgoju i obrazovanju u osnovnoj i srednjoj školi (NN 87/08, 86/09, 92/10, 105/10, 90/11, 05/12, 16/12, 86/12, 126/12, 94/13, 152/14, 07/17, 68/18) članak/članci Članak 45.
		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju (NN 123/03, 198/03, 105/04, 174/04, 02/07, 46/07, 45/09, 63/11, 94/13, 139/13, 101/14, 60/15, 131/17) članak/članci Članak 24., 77.
		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o strukovnom obrazovanju (NN 30/09, 24/10, 22/13, 25/18) članak/članci Članak 2.

		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o umjetničkom obrazovanju (NN 130/11) članak/članci Članak 3.
		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o radu (NN 93/14, 127/17) članak/članci Članak 8., 23., 140., 165.
		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o strancima. (NN 130/11,74/13,69/17,46/18) članak/članci Članak 153.
Članak 3. Zaštita prava 1. Države članice osiguravaju da, nakon mogućeg obraćanja drugim nadležnim tijelima, uključujući, kada to smatraju prikladnim, postupke mirenja, sudski	Učinak na zastarne rokove i rokove za podnošenje tužbe Članak 31. (1) Stranke koje su u skladu s ovim Zakonom izabrale medijaciju radi	Djelomično preuzeto	Preuzeto u: Zakon o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14) članak/članci Čl. 65., 77., 88., 89., 206., 434.

postupci za ispunjavanje obveza na temelju članka 45. UFEU-a i članaka od 1. do 10. Uredbe (EU) br. 492/2011 budu dostupni svim radnicima Unije i članovima njihovih obitelji koji smatraju da su trpjeli ili trpe zbog neopravdanih ograničenja svojeg prava na slobodno kretanje ili prepreka tom pravu ili koji se smatraju oštećenima zbog neprimjene načela jednakog postupanja u odnosu na njih, čak i nakon što je prestao odnos u kojem je navodno postojalo ograničenje i prepreka ili diskriminacija.	pokušaja mirnog rješenja spora ne gube zbog toga mogućnost pokretanja sudskog, arbitražnog ili drugog postupka zbog proteka zastarnog ili prekluzivnog roka. (2) Zastara ne teče za vrijeme trajanja informativnog sastanka o medijaciji i za vrijeme trajanja medijacije. (3) Ako je posebnim propisom određen rok za podnošenje tužbe, taj rok ne teče dok traje informativni sastanak o medijaciji i medijacija.		
2. Države članice osiguravaju da udruženja, organizacije, uključujući socijalne partnere, ili drugi pravni subjekti, koji, u skladu s kriterijima utvrđenima u njihovu nacionalnom pravu, praksi ili kolektivnim ugovorima, imaju legitimni interes u osiguravanju usklađenosti s ovom Direktivom, mogu sudjelovati, bilo u ime ili kao potpora radnicima Unije i članovima njihovih obitelji, uz njihov pristanak, u svim sudskim i/ili upravnim postupcima predviđenima radi ostvarivanja prava iz članka 1. 3. Stavak 2. primjenjuje se ne dovodeći u pitanje druge nadležnosti i kolektivna prava socijalnih partnera, predstavnika radnika i poslodavaca, prema potrebi, uključujući pravo na poduzimanje radnji u		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o suzbijanju diskriminacije (NN 85/08, 112/12) članak/članci Čl. 1., 9., 24.

ime kolektivnog interesa, u okviru nacionalnog prava ili prakse. 4. Stavak 2. primjenjuje se ne dovodeći u pitanje nacionalna postupovna pravila u vezi sa zastupanjem i obranom u sudskim postupcima. 5. Stavci 1. i 2. ovog članka primjenjuju se ne dovodeći u pitanje nacionalna pravila o rokovima za ostvarivanje prava iz članka 1. Međutim, ti nacionalni rokovi ne smiju ostvarivanje tih prava učiniti praktički nemogućim ili iznimno teškim. 6. Države članice u svoje nacionalne pravne sustave uvode mjere koje su potrebne za zaštitu radnika Unije od svakog nepovoljnog postupanja ili nepovoljnih posljedica koji su reakcija na pritužbu ili postupak čiji je cilj osiguranje poštovanja prava iz članka 1.			
Članak 4. Tijela za promicanje jednakog postupanja i potporu radnicima Unije i članovima njihovih obitelji 1. Svaka država članica imenuje jednu ili više struktura ili tijela („tijela”) za promicanje, analizu, praćenje i potporu jednakog postupanja prema radnicima		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o tržištu rada (NN 118/18) članak/članci Članak 82. Zavod, na temelju javnih ovlasti, obavlja sljedeće poslove: 1) prati, analizira i istražuje gospodarska, socijalna i druga kretanja, zaposlenost, zapošljavanje i nezaposlenost te njihove međusobne utjecaje na temelju čega predlaže mjere za unapređenje zapošljavanja

Unije i članovima njihovih obitelji bez diskriminacije na temelju državljanstva, neopravdanih ograničenja ili prepreka njihovu pravu na slobodno kretanje te poduzima potrebne mjere za pravilno funkcioniranje takvih tijela. Ta tijela mogu biti dio postojećih tijela na nacionalnoj razini koja imaju slične ciljeve. 2. Države članice osiguravaju da nadležnosti tih tijela uključuju: (a) pružanje ili osiguravanje pružanja neovisne pravne i/ili druge pomoći radnicima Unije i članovima njihovih obitelji, ne dovodeći u pitanje njihova prava te prava udruženja, organizacija i drugih pravnih subjekata iz članka 3.; (b) djelovanje kao kontaktna točka s odgovarajućim kontaktnim točkama u drugim državama članicama radi suradnje i razmjene relevantnih informacija; (c) provođenje ili naručivanje nezavisnih istraživanja i analiza u vezi s neopravdanim ograničenjima i preprekama pravu na slobodno kretanje, ili diskriminacijom na temelju državljanstva, radnika Unije i članova njihovih obitelji; (d) osiguravanje objavljivanja nezavisnih izvješća i izrada preporuka o bilo kojem pitanju u vezi s takvim ograničenjima i preprekama ili		2) vodi evidencije i izdaje potvrde o nezaposlenima i drugim osobama, posreduje pri zapošljavanju između poslodavaca i osoba koje traže zaposlenje, prati potrebe za radnicima, njihovo zapošljavanje te u tom smislu surađuje s poslodavcima u Republici Hrvatskoj i drugim državama članicama Europske unije, Europskog gospodarskog prostora i Švicarske Konfederacije 3) samostalno ili u suradnji sa socijalnim partnerima, obrazovnim ustanovama i drugim pravnim osobama organizira i provodi programe profesionalnog usmjeravanja, obrazovanja te druge oblike aktivne politike zapošljavanja 4) surađuje s obrazovnim ustanovama radi usklađivanja obrazovnih programa s potrebama za radnicima i provođenja profesionalnog usmjeravanja 5) prati provedbu programa obrazovanja koje organizira, odnosno troškove snosi Zavod, u cilju vrednovanja stečenih kompetencija polaznika i učinkovitosti programa s obzirom na zapošljivost 6) provodi međunarodne ugovore o zapošljavanju i pravima za vrijeme nezaposlenosti 7) obavlja poslove zapošljavanja hrvatskih državljana u inozemstvu i ostvarivanja njihovih prava
--	--	--

diskriminacijom; (e) objavljivanje relevantnih informacija o primjeni pravila Unije o slobodnom kretanju radnika na nacionalnoj razini. U odnosu prema prvom podstavku točki (a), u slučaju kada tijela pružaju pomoć u pravnim postupcima, ta je pomoć besplatna za osobe koje nemaju dovoljno sredstava, u skladu s nacionalnim pravom ili praksom. 3. Države članice Komisiji dostavljaju nazive i kontaktne podatke kontaktnih točaka i sve ažurirane informacije ili promjene u vezi s njima. Komisija vodi popis svih kontaktnih točaka i stavlja ga na raspolaganje državama članicama. 4. Države članice osiguravaju da su postojeća ili novoosnovana tijela svjesna dostupnosti postojećih službi informiranja i potpore na razini Unije, kao što su Vaša Europa, SOLVIT, EURES, mreža „Enterprise Europe Network” i jedinstvene kontaktne točke, da ih mogu iskoristiti i surađivati s njima. 5. Kad se zadaće iz stavka 2. ne dodjeljuju samo jednom tijelu nego više njih, države članice osiguravaju da te			8) rješava o pravima nezaposlenih osoba i obavlja isplatu naknada na temelju donesenih rješenja 9) podnosi jednom godišnje Vladi Republike Hrvatske i Gospodarsko-socijalnom vijeću izvješće o radu Zavoda i to do 30. travnja za proteklu godinu i 10) obavlja druge poslove utvrđene ovim i drugim posebnim zakonima, Statutom i aktima Zavoda.
		Nije preuzeto	Preuzeto u: Uredba o preuzimanju Direktive 2014/54/EU o mjerama za lakše ostvarivanje prava zajamčenih radnicima u kontekstu slobode kretanja radnika (NN 49/16) članak/članci Članak 3., 4.
		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o besplatnoj pravnoj pomoći (NN 143/13,) članak/članci Članak 5.

zadace budu primjereno koordinirane.		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o inspektoratu rada (NN 19/14) članak/članci Članak 3.
Članak 5. Dijalog Države članice promiču dijalog sa socijalnim partnerima i odgovarajućim nevladinim organizacijama koje, u skladu s nacionalnim pravom ili praksom, imaju legitiman interes u doprinosu borbi protiv neopravdanih ograničenja prava na slobodno kretanje i prepreka tom pravu, i diskriminacije na temelju državljanstva, radnika Unije i članova njihovih obitelji s ciljem promicanja načela jednakog postupanja.		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o radu (NN 93/14, 127/17) članak/članci Čl. 221. Dodaj komentar na članak 221 22Ispis članka (1) Radi utvrđivanja i ostvarivanja usklađenih djelatnosti u svrhu zaštite i promicanja gospodarskih i socijalnih prava, odnosno interesa radnika i poslodavaca, vođenja usklađene gospodarske, socijalne i razvojne politike, poticanja sklapanja i primjene kolektivnih ugovora te njihova usklađivanja s mjerama gospodarske, socijalne i razvojne politike, može se osnovati Gospodarsko-socijalno vijeće na nacionalnoj razini. (2) Djelatnost Gospodarsko-socijalnog vijeća temelji se na trostranoj suradnji Vlade Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu: Vlada), sindikata i udruga poslodavaca, kojima je reprezentativnost utvrđena na nacionalnoj razini, na rješavanju gospodarskih i socijalnih pitanja i

		problema. (3) Gospodarsko-socijalno vijeće na nacionalnoj razini: 1) prati, izučava i ocjenjuje utjecaj gospodarske politike i mjera gospodarske politike na socijalnu stabilnost i razvoj 2) prati, izučava i ocjenjuje utjecaj socijalne politike i mjera socijalne politike na gospodarsku stabilnost i razvoj 3) prati, izučava i ocjenjuje utjecaj promjena cijena i plaća na gospodarsku stabilnost i razvoj 4) daje obrazloženo mišljenje ministru o svim problemima vezanim uz sklapanje i primjenu kolektivnih ugovora 5) predlaže Vladi, poslodavcima i sindikatima, odnosno njihovim udrugama i udrugama više razine vođenje usklađene politike cijena i plaća 6) utvrđuje listu miritelja 7) daje mišljenje na pravilnik o načinu izbora miritelja i provođenju postupka mirenja 8) daje mišljenje na pravilnik o načinu izbora arbitra i provođenju postupka arbitraže 9) potiče mirno rješavanje kolektivnih radnih sporova 10) daje mišljenje o prijedlozima zakona iz područja rada i socijalne
--	--	--

		sigurnosti 11) promiče ideju trostrane suradnje Vlade, reprezentativnih sindikata i reprezentativnih udruga poslodavaca na rješavanju gospodarskih i socijalnih pitanja i problema 12) daje mišljenje i prijedloge ministru u vezi s drugim pitanjima uređenima posebnim zakonom. (4) Gospodarsko-socijalno vijeće osniva se sporazumom Vlade, sindikata i udruga poslodavaca više razine. (5) Sporazumom iz stavka 4. ovoga članka pobliže se određuju sastav i ovlaštenja Gospodarsko-socijalnog vijeća. (6) Gospodarsko-socijalno vijeće može osnovati povjerenstva za pojedina pitanja iz svoga djelokruga. (7) Gospodarsko-socijalno vijeće donosi poslovnik kojim će urediti način donošenja odluka iz svojeg djelokruga. (8) Svaki član Gospodarsko-socijalnog vijeća može podnijeti prijedlog za razmatranje pitanja, odnosno za donošenje odluke iz nadležnosti Gospodarsko-socijalnog vijeća. (9) Ako Gospodarsko-socijalno vijeće nije osnovano ili je prestalo s radom, te zbog tih razloga ne utvrdi listu miritelja, listu arbitara, odnosno članova arbitražnog vijeća ili ako zbog tih razloga nije dalo mišljenje na pravilnik o načinu izbora miritelja i postupku
--	--	---

			mirenja iz članka 207. stavka 3. ovoga Zakona i na pravilnik o načinu izbora arbitara i postupka arbitraže iz članka 151. stavka 7. ovoga Zakona, ova pitanja uređuje ministar. (10) Ako Gospodarsko-socijalno vijeće nije osnovano ili je prestalo s radom, ministar, u skladu s pravilnicima iz stavka 9. ovoga članka, donosi odluku o imenovanju miritelja u kolektivnom radnom sporu, odnosno arbitra u postupku arbitraže.
Članak 6. Pristup informacijama i njihovo širenje 1. Države članice osiguravaju da se zainteresirane osobe diljem njihovog državnog područja, a posebno radnici i poslodavci u Uniji, na sve odgovarajuće načine upoznaju s odredbama donesenima u skladu s ovom Direktivom i u skladu s člancima od 1. do 10. Uredbe (EU) br. 492/2011. 2. Države članice osiguravaju, na više od jednog službenog jezika institucija Unije, jasne, besplatne, lako dostupne, sveobuhvatne i aktualne informacije o pravima zajamčenima pravom Unije u vezi sa slobodnim kretanjem radnika. Te bi informacije također trebale biti lako		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o sustavu državne uprave (NN 66/19 155/23) članak/članci Čl. 32. (1) Odgovor na podnesak kojim se traži mišljenje o odgovarajućoj primjeni zakona i drugih propisa stvarno nadležno tijelo dostavlja podnositelju u roku od 30 dana od dana zaprimanja podneska. (2) Ako je podnesak iz stavka 1. ovoga članka zaprimilo nenadležno tijelo, on će se bez odgode ustupiti stvarno nadležnom tijelu uz obavijest podnositelju. (3) Ako zakonom nije drukčije propisano, odredbe ovoga članka primjenjuju se i na predstavke, pritužbe i druge podneske koji upućuju na nezakonitost ili nepravilnost u obavljanju poslova državne uprave,

dostupne putem službi Vaša Europa i EURES.			uključujući i predstavke kojima državni službenici ukazuju na neučinkovitost u primjeni zakona i drugih propisa odnosno na neučinkovitost u radu tijela državne uprave.
		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o pravu na pristup informacijama (NN 25/13, 85/15) članak/članci Čl. 6.
Članak 7. Minimalni zahtjevi 1. Države članice mogu uvesti ili nastaviti provoditi odredbe koje su s obzirom na zaštitu načela jednakog postupanja povoljnije od odredaba utvrđenih u ovoj Direktivi. 2. Države članice mogu predvidjeti da nadležnosti tijela iz članka 4. ove Direktive za promicanje, analizu, praćenje i potporu jednakom postupanju prema radnicima Unije i članovima njihovih obitelji bez diskriminacije na temelju državljanstva obuhvaćaju i pravo na jednako postupanje bez diskriminacije na		Nije potrebno preuzimanje	Nije primjenjivo za prenošenje tekstem Zakona

temelju državljanstva svih građana Unije koji ostvaruju svoje pravo na slobodno kretanje i članova njihovih obitelji, u skladu s člankom 21. UFEU-a i Direktivom 2004/38/EZ. 3. Provedba ove Direktive ni u kojem slučaju ne smije biti dovoljan razlog za smanjenje razine zaštite radnika Unije i članova njihovih obitelji u područjima na koja se ona primjenjuje, ne dovodeći u pitanje pravo država članica da na promjene stanja odgovore donošenjem zakona i drugih propisa različitih od onih koji su na snazi 20. svibnja 2014., pod uvjetom da se pritom poštuje ova Direktiva.			
Članak 8. Prenošenje 1. Države članice donose zakone i druge propise potrebne za usklađivanje s ovom Direktivom do 21. svibnja 2016. One Komisiji odmah dostavljaju tekst tih mjera. Kada države članice donose ove mjere, te mjere sadržavaju uputu na ovu Direktivu ili se prilikom njihove službene objave uz njih navodi takva uputa. Načine tog upućivanja određuju države članice.		Nije potrebno preuzimanje	Nije primjenjivo za prenošenje tekstem Zakona

2. Države članice Komisiji dostavljaju tekst glavnih odredaba nacionalnog prava koje donesu u području na koje se odnosi ova Direktiva.			
Članak 9. Izvješće Komisija do 21. studenoga 2018. podnosi izvješće Europskom parlamentu, Vijeću i Europskom gospodarskom i socijalnom odboru o provedbi ove Direktive, prema potrebi s ciljem predlaganja potrebnih izmjena.		Nije potrebno preuzimanje	Nije primjenjivo za prenošenje tekstem Zakona
Članak 10. Stupanje na snagu Ova Direktiva stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u Službenom listu Europske unije.		Nije potrebno preuzimanje	Nije primjenjivo za prenošenje tekstem Zakona

Članak 11. Adresati Ova je Direktiva upućena državama članicama.		Nije potrebno preuzimanje	Nije primjenjivo za prenošenje tekstem Zakona
---	--	----------------------------------	--

USPOREDNI PRIKAZ PODUDARANJA ODREDBI PROPISA EUROPSKE UNIJE S PRIJEDLOGOM PROPISA

1. Naziv propisa Europske unije

Direktiva (EU) 2019/1937 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2019. o zaštiti osoba koje prijavljuju povrede prava Unije

2. Naziv prijedloga propisa

Zakon o medijaciji

3. Usklađenost odredbi propisa Europske unije (sekundarni izvori prava) s odredbama prijedloga propisa

a)	b)	c)	d)
Odredbe propisa Europske unije	Odredbe prijedloga propisa	Je li sadržaj odredbe propisa Europske unije u potpunosti preuzet u odredbu prijedloga propisa?	Obrazloženje (ako sadržaj odredbe propisa Europske unije nije preuzet ili je djelomično preuzet u odredbu prijedloga propisa)

Članak 1. Svrha Svrha je ove Direktive unaprijediti provedbu prava i politika Unije u specifičnim područjima utvrđivanjem zajedničkih minimalnih standarda kojima se pruža visoka razina zaštite osobama koje prijavljuju povrede prava Unije.		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Članak 3. (1) Cilj je ovoga Zakona učinkovita zaštita prijavitelja nepravilnosti koja uključuje i osiguravanje dostupnih i pouzdanih načina prijavljivanja nepravilnosti.
Članak 2. Materijalno područje primjene 1. Ovom Direktivom utvrđuju se zajednički minimalni standardi za zaštitu osoba koje prijavljuju sljedeće povrede prava Unije: (a) povrede koje su obuhvaćene područjem primjene akata Unije navedenih u Prilogu koji se odnose na sljedeća područja: i. javnu nabavu; ii. financijske usluge, proizvode i tržišta te sprječavanje pranja novca i financiranja terorizma; iii. sigurnost i sukladnost proizvoda; iv. sigurnost prometa; v. zaštitu okoliša; vi. zaštitu od zračenja i nuklearnu		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Članak 4. (1) Ovim Zakonom propisuje se zaštita osoba koje prijavljuju nepravilnosti: a) koje su obuhvaćene područjem primjene akata Europske unije navedenih u dijelu I Priloga ovom zakonu koji se odnose na sljedeća područja: • javnu nabavu, • financijske usluge, proizvode i tržišta te sprječavanje pranja novca i financiranja terorizma, • sigurnost i sukladnost proizvoda, • sigurnost prometa, • zaštitu okoliša, • zaštitu od zračenja i nuklearnu sigurnost, • sigurnost hrane i hrane za životinje, zdravlje i dobrobit životinja, • javno zdravlje,

sigurnost; vii.sigurnost hrane i hrane za životinje, zdravlje i dobrobit životinja; viii. javno zdravlje; ix. zaštitu potrošača; x.zaštitu privatnosti i osobnih podataka te sigurnost mrežnih i informacijskih sustava; (b)povrede koje utječu na financijske interese Unije kako je navedeno u članku 325. UFEU-a i dodatno utvrđeno u relevantnim mjerama Unije; (c)povrede koje se odnose na unutarnje tržište, kako je navedeno u članku 26. stavku 2. UFEU-a, uključujući povrede pravila Unije o tržišnom natjecanju i državnim potporama, kao i povrede koje se odnose na unutarnje tržište u odnosu na radnje kojima se krše pravila o porezu na dobit ili aranžmane čija je svrha ostvariti poreznu prednost koja je u suprotnosti s ciljem ili svrhom primjenjivog zakonodavstva o porezu na dobit. 2. Ovom se Direktivom ne dovodi u pitanje ovlast država članica da u okviru nacionalnog prava prošire zaštitu u pogledu područja ili radnji koji nisu obuhvaćeni stavkom 1.			• zaštitu potrošača, • zaštitu privatnosti i osobnih podataka te sigurnost mrežnih i informacijskih sustava. b) koje utječu na financijske interese Europske unije kako je navedeno u članku 325. Ugovora o funkcioniranju Europske unije i dodatno utvrđeno u relevantnim mjerama Europske unije; c) koje se odnose na unutarnje tržište, kako je navedeno u članku 26. stavku 2. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, uključujući povrede pravila Europske unije o tržišnom natjecanju i državnim potporama, kao i povrede koje se odnose na unutarnje tržište u odnosu na radnje kojima se krše pravila o porezu na dobit ili aranžmane čija je svrha ostvariti poreznu prednost koja je u suprotnosti sa ciljem ili svrhom primjenjivog zakonodavstva o porezu na dobit. d) koje se odnose na druge odredbe nacionalnih propisa, ukoliko se takvim kršenjem ugrožava i javni interes.
--	--	--	---

Članak 3. Odnos prema drugim aktima Unije i nacionalnim odredbama 1. Ako su u sektorskim aktima Unije navedenima u dijelu II. Priloga predviđena posebna pravila o prijavljivanju povreda, primjenjuju se ta pravila. Odredbe ove Direktive primjenjuju se u mjeri u kojoj pitanje nije obvezno uređeno u tim sektorskim aktima Unije. 2. Ovom se Direktivom ne utječe na nadležnost država članica da jamče nacionalnu sigurnost ni na njihovu ovlast da štite svoje ključne sigurnosne interese. Ona se osobito ne primjenjuje na prijave povreda pravila javne nabave koja uključuje obrambene ili sigurnosne aspekte osim ako su obuhvaćena relevantnim aktima Unije. 3. Ovom se Direktivom ne utječe na primjenu prava Unije ili nacionalnog prava koje se odnosi na bilo što od sljedećeg: (a) zaštitu klasificiranih podataka; (b) zaštitu obveze čuvanja odvjetničke tajne i medicinske privatnosti; (c) tajnost sudskih vijećanja; (d) pravila o kaznenom postupku.		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Članak 4. (2) Odredbe ovog Zakona ne primjenjuju se na području obrane i nacionalne sigurnosti osim ako ista nisu obuhvaćena zakonodavstvom Europske unije navedenom u dijelu I Priloga ovog Zakona. (3) U skladu sa stavkom 2. ovoga članka, tijela u čijem su djelokrugu poslovi nacionalne sigurnosti i obrane donijeti će posebni akt kojim će se urediti zaštita prijavitelja nepravilnosti, te postupak prijavljivanja nepravilnosti u području ključnih sigurnosnih i obrambenih interesa, a vodeći računa o zaštiti ključnih sigurnosnih i obrambenih interesa. Članak 5. (1) Ukoliko su zakonodavstvom Europske unije navedenom u dijelu II Priloga ovom Zakonu predviđena posebna pravila o prijavljivanju nepravilnosti, primjenjuju se ta pravila. Odredbe ovog Zakona primjenjuju se u mjeri u kojoj pitanje nije obvezno uređeno aktima Unije iz dijela II Priloga ovog Zakona. (2) Ovim se zakonom ne utječe na primjenu prava Europske unije ili
---	--	---------------	---

4. Ovom se Direktivom ne utječe na nacionalna pravila o ostvarivanju prava radnika na savjetovanje sa svojim predstavnicima ili sindikatima i o zaštiti od svake neopravdane štetne mjere uzrokovane takvim savjetovanjima te o autonomiji socijalnih partnera i njihovom pravu sklapanja kolektivnih ugovora. Time se ne dovodi u pitanje razina zaštite koja se pruža ovom Direktivom.			nacionalnog prava koje se odnosi na: (a) zaštitu klasificiranih podataka; (b) obvezu čuvanja odvjetničke tajne (c) obvezu čuvanja podataka koji se odnose na zdravlje pojedinca (d) tajnost sudskih vijećanja; (e) pravila o kaznenom postupku.
Članak 4. Osobno područje primjene 1. Ova Direktiva primjenjuje se na prijavitelje koji su zaposleni u privatnom ili javnom sektoru i stekli su informacije o povredama u radnom okruženju, što uključuje najmanje sljedeće osobe: (a) osobe koje imaju status radnika u smislu članka 45. stavka 1. UFEU-a, uključujući službenike; (b) osobe koje imaju položaj samozaposlenih osoba u smislu članka 49. UFEU-a; (c) dioničare i osobe koje su članovi upravnog, upravljačkog ili nadzornog tijela poduzeća, uključujući neizvršne članove, te volontere i plaćene ili neplaćene vježbenike;		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Članak 6. Pojedini pojmovi u smislu ovoga Zakona imaju sljedeća značenja: 3. „prijavitelj nepravilnosti“ je fizička osoba koja prijavljuje ili javno razotkriva nepravilnosti o kojima je saznao u svom radnom okruženju, 5. „radno okruženje“ znači profesionalne aktivnosti u javnom ili privatnom sektoru u okviru kojih, neovisno o prirodi tih aktivnosti, osobe stječu informacije o nepravilnostima i u okviru kojih bi te osobe mogle doživjeti osvetu ako prijave takve nepravilnosti, uključivši situaciju kada je aktivnost u međuvremenu prestala ili neposredno treba ili je trebala započeti. Takve aktivnosti posebno uključuju: a) osobe u radnom odnosu

(d) osobe koje rade pod nadzorom i u skladu s uputama ugovaratelja, podugovaratelja i dobavljača. 2. Ova se Direktiva primjenjuje na prijavitelje i ako prijave ili javno razotkriju informacije o povredama stečene u okviru obavljanja poslova koje je u međuvremenu prestalo. 3. Ova Direktiva primjenjuje se i na prijavitelje čije obavljanje poslova tek treba početi u slučajevima u kojima je ta osoba stekla informacije o povredi tijekom postupka zapošljavanja ili tijekom pregovora prije sklapanja ugovora. 4. Mjere za zaštitu prijavitelja navedene u poglavlju VI. prema potrebi se primjenjuju i na: (a) prijaviteljeve pomagače; (b) treće osobe povezane s prijaviteljima, a koje bi mogle pretrpjeti osvetu u radnom okruženju, kao što su kolege ili srodnici prijavitelja; i (c) pravne subjekte u vlasništvu prijavitelja, za koje prijavitelji rade ili s kojima su prijavitelji na drugi način povezani u radnom okruženju.			b) osobe koje imaju položaj samozaposlenih osoba c) imatelje dionica i poslovnih udjela, kao i osobe koje su članovi upravnog, upravljačkog ili nadzornog tijela trgovačkog društva, uključujući neizvršne članove, te volontere i plaćene ili neplaćene vježbenike d) osobe koje rade pod nadzorom i u skladu s uputama ugovaratelja, podugovaratelja i dobavljača e) osobe koje na bilo koji način sudjeluju u djelatnostima pravne ili fizičke osobe, 8. „povezane osobe“ su: a) pomagači prijavitelja nepravilnosti, b) srodnici, kolege i sve druge osobe povezane s prijaviteljem nepravilnosti koje bi mogle pretrpjeti osvetu u radnom okruženju, c) pravni subjekti u vlasništvu prijavitelja nepravilnosti, za koje prijavitelji nepravilnosti rade ili s kojima su prijavitelji na drugi način povezani u radnom okruženju, Članak 11. (2) Povezana osoba ima pravo na zaštitu iz stavka 1. ovog članka, ako učini vjerojatnim da je prema njoj počinjena ili pokušana osвета, ili joj se prijetilo osvetom zbog povezanosti s prijaviteljem nepravilnosti.
--	--	--	--

			(3) Povjerljiva osoba te njezin zamjenik imaju pravo na zaštitu iz stavka 1. ovog članka, ako učine vjerojatnim da je prema njima počinjena ili pokušana osveta, ili im se prijetilo osvetom zbog zaprimanja prijave o nepravilnosti, odnosno postupanja po zaprimljenoj prijavi.
Članak 5. Definicije Za potrebe ove Direktive primjenjuju se sljedeće definicije: 1. „povrede” znači radnje ili propusti koji su: i. nezakoniti i odnose se na akte Unije i područja obuhvaćena materijalnim područjem primjene iz članka 2.; ili ii. u suprotnosti s ciljem i svrhom pravila iz akata Unije i područja obuhvaćenih materijalnim područjem primjene iz članka 2.; 2. „informacije o povredama” znači informacije, uključujući opravdane sumnje, o stvarnim ili mogućim povredama koje su se dogodile ili su vrlo izgledne u organizaciji u kojoj		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Članak 5. Definicije Za potrebe ove Direktive primjenjuju se sljedeće definicije: 1. „povrede” znači radnje ili propusti koji su: i. nezakoniti i odnose se na akte Unije i područja obuhvaćena materijalnim područjem primjene iz članka 2.; ili ii. u suprotnosti s ciljem i svrhom pravila iz akata Unije i područja obuhvaćenih materijalnim područjem primjene iz članka 2.; 2. „informacije o povredama” znači informacije, uključujući opravdane sumnje, o stvarnim ili mogućim povredama koje su se dogodile ili su vrlo izgledne u organizaciji u kojoj

prijavitelj radi ili je radio ili u drugoj organizaciji s kojom je prijavitelj u kontaktu ili bio u kontaktu tijekom obavljanja posla, te o pokušajima prikrivanja takvih povreda; 3. „prijava” ili „prijaviti” znači usmeno ili pisano prenošenje informacija o povredama; 4. „unutarnje prijavljivanje” znači usmeno ili pisano prenošenje informacija o povredama unutar pravnog subjekta u privatnom ili javnom sektoru; 5. „vanjsko prijavljivanje” znači usmeno ili pisano prenošenje informacija o povredama nadležnim tijelima; 6. „javno razotkrivanje” ili „javno razotkriti” znači stavljanje informacija o povredama na raspolaganje javnosti; 7. „prijavitelj” znači fizička osoba koja prijavljuje ili javno razotkriva informacije o povredama stečene u okviru svojih aktivnosti povezanih s poslom; 8. „prijaviteljev pomagač” znači fizička osoba koja pomaže prijavitelju u postupku prijavljivanja u radnom okruženju te čija bi pomoć trebala biti povjerljiva; 9. „radno okruženje” znači trenutačne ili prethodne profesionalne aktivnosti u javnom ili privatnom sektoru u okviru kojih, neovisno o prirodi tih aktivnosti, osobe stječu informacije o povredama i u okviru kojih bi te osobe mogle			prijavitelj radi ili je radio ili u drugoj organizaciji s kojom je prijavitelj u kontaktu ili bio u kontaktu tijekom obavljanja posla, te o pokušajima prikrivanja takvih povreda; 3. „prijava” ili „prijaviti” znači usmeno ili pisano prenošenje informacija o povredama; 4. „unutarnje prijavljivanje” znači usmeno ili pisano prenošenje informacija o povredama unutar pravnog subjekta u privatnom ili javnom sektoru; 5. „vanjsko prijavljivanje” znači usmeno ili pisano prenošenje informacija o povredama nadležnim tijelima; 6. „javno razotkrivanje” ili „javno razotkriti” znači stavljanje informacija o povredama na raspolaganje javnosti; 7. „prijavitelj” znači fizička osoba koja prijavljuje ili javno razotkriva informacije o povredama stečene u okviru svojih aktivnosti povezanih s poslom; 8. „prijaviteljev pomagač” znači fizička osoba koja pomaže prijavitelju u postupku prijavljivanja u radnom okruženju te čija bi pomoć trebala biti povjerljiva; 9. „radno okruženje” znači trenutačne ili prethodne profesionalne aktivnosti u javnom ili privatnom sektoru u okviru kojih, neovisno o
---	--	--	---

doživjeti osvetu ako prijave takve informacije; 10. „prijavljena osoba” znači fizička ili pravna osoba koja je u prijavi ili pri javnom razotkrivanju navedena kao osoba koja je počinila povredu ili s kojom je ta osoba povezana; 11. „osveta” znači svaka izravna ili neizravna radnja ili propust u radnom okruženju potaknuta unutarnjim ili vanjskim prijavljivanjem ili javnim razotkrivanjem, a uzrokuje ili može uzrokovati neopravdanu štetu prijavitelju; 12. „daljnje postupanje” znači svaka mjera koju je primatelj prijave ili bilo koje nadležno tijelo poduzeo radi procjene točnosti navodâ iz prijave i, prema potrebi, radi rješavanja prijavljene povrede, među ostalim s pomoću mjera kao što su unutarnja istraga, istraga, progon, mjera za povrat sredstava ili zaključivanje postupka; 13. „povratna informacija” znači pružanje informacija prijaviteljima u vezi s predviđenim ili poduzetim daljnjim postupanjima te o razlozima za takvo daljnje postupanje; 14. „nadležno tijelo” znači svako nacionalno tijelo koje je imenovano za zaprimanje prijava u skladu s poglavljem III. i pružanje povratne informacije prijavitelju i/ili koje je imenovano za obavljanje dužnosti		prirodi tih aktivnosti, osobe stječu informacije o povredama i u okviru kojih bi te osobe mogle doživjeti osvetu ako prijave takve informacije; 10. „prijavljena osoba” znači fizička ili pravna osoba koja je u prijavi ili pri javnom razotkrivanju navedena kao osoba koja je počinila povredu ili s kojom je ta osoba povezana; 11. „osveta” znači svaka izravna ili neizravna radnja ili propust u radnom okruženju potaknuta unutarnjim ili vanjskim prijavljivanjem ili javnim razotkrivanjem, a uzrokuje ili može uzrokovati neopravdanu štetu prijavitelju; 12. „daljnje postupanje” znači svaka mjera koju je primatelj prijave ili bilo koje nadležno tijelo poduzeo radi procjene točnosti navodâ iz prijave i, prema potrebi, radi rješavanja prijavljene povrede, među ostalim s pomoću mjera kao što su unutarnja istraga, istraga, progon, mjera za povrat sredstava ili zaključivanje postupka; 13. „povratna informacija” znači pružanje informacija prijaviteljima u vezi s predviđenim ili poduzetim daljnjim postupanjima te o razlozima za takvo daljnje postupanje; 14. „nadležno tijelo” znači svako nacionalno tijelo koje je imenovano za zaprimanje prijava u skladu s poglavljem III. i pružanje povratne
---	--	---

predviđenih ovom Direktivom, posebno u pogledu daljnjeg postupanja.			informacije prijavitelju i/ili koje je imenovano za obavljanje dužnosti predviđenih ovom Direktivom, posebno u pogledu daljnjeg postupanja. Članak 6. Pojedini pojmovi u smislu ovoga Zakona imaju sljedeća značenja: 1. „nepravilnost“ znači radnje ili propuste koji su protupravni i odnose se na područje primjene i propise navedene u članku 4., ili su u suprotnosti s ciljem ili svrhom tih propisa; 2. „informacije o nepravilnostima“ označavaju informacije, uključujući opravdane sumnje, o stvarnim ili mogućim nepravilnostima koje su se dogodile ili su vrlo izgledne u organizaciji u kojoj prijavitelj radi ili je radio ili neposredno treba ili je trebao započeti raditi ili u drugoj organizaciji s kojom je prijavitelj u kontaktu ili bio u kontaktu u radnom okruženju, te o pokušajima prikrivanja takvih nepravilnosti; 3. „prijavitelj nepravilnosti“ je fizička osoba koja prijavljuje ili javno razotkriva nepravilnosti o kojima je saznao u svom radnom okruženju; 4. „prijava“ ili „prijaviti“ znači usmeno ili pisano prenošenje informacija o nepravilnostima;
--	--	--	--

			5. „radno okruženje” znači profesionalne aktivnosti u javnom ili privatnom sektoru u okviru kojih, neovisno o prirodi tih aktivnosti, osobe stječu informacije o nepravilnostima i u okviru kojih bi te osobe mogle doživjeti osvetu ako prijave takve nepravilnosti, uključivši situaciju kada je aktivnost u međuvremenu prestala ili neposredno treba ili je trebala započeti. 9. „osveta“ označava svaku izravnu ili neizravnu radnju ili propust u radnom okruženju, uključujući prijetnje osvetom i pokušaje osvete, potaknuta unutarnjim ili vanjskim prijavljivanjem ili javnim razotkrivanjem, a uzrokuje ili može uzrokovati neopravdanu štetu prijavitelju; 10. „povjerljiva osoba“ je fizička osoba zaposlena kod poslodavca ili treća fizička osoba imenovana od strane poslodavca radi zaprimanja prijava nepravilnosti, komunikacije s prijaviteljem i vođenja postupka zaštite u vezi s prijavom nepravilnosti; 11. „prijavljena osoba” je tijelo javne vlasti, fizička ili pravna osoba koja je u prijavi ili pri javnom razotkrivanju nepravilnosti navedena kao odgovorna za počinjenje nepravilnosti ili s njom povezana osoba;
--	--	--	---

			12. „daljnje postupanje“ označava svaku radnju koju je primatelj prijave nadležan za ispitivanje nepravilnosti ili bilo koje drugo tijelo ili osoba, organizacijska cjelina, odnosno tijelo nadležno za postupanje po sadržaju prijave nepravilnosti poduzeo radi procjene točnosti navoda iz prijave i, prema potrebi, rješavanja prijavljene nepravilnosti, uključujući mjere kao što su unutarnja istraga, istraga, progon, mjera za povrat sredstava ili zaključivanje postupka; 13. „povratna informacija“ znači pružanje informacija prijaviteljima u vezi s predviđenim ili poduzetim daljnjim postupanjima te o razlozima za takvo daljnje postupanje. 14. „pomagač prijavitelju nepravilnosti“ znači fizička osoba koja pomaže prijavitelju nepravilnosti u postupku prijavljivanja u radnom okruženju. Članak 19. (1) Unutarnje prijavljivanje nepravilnosti je prijavljivanje nepravilnosti poslodavcu. Članak 23. (1) Vanjsko prijavljivanje nepravilnosti je prijavljivanje nepravilnosti nadležnom tijelu
--	--	--	--

		Članak 24. (1) Nadležno tijelo za vanjsko prijavljivanje nepravilnosti je pučki pravobranitelj. (2) Pučki pravobranitelj sukladno ovom Zakonu: 1. zaprima prijavu o nepravilnosti 2. bez odgode, a najkasnije u roku od sedam dana od dana prijave, potvrđuje taj primitak, osim ako je prijavitelj izričito zatražio suprotno ili ako nadležno tijelo opravdano vjeruje da bi se potvrdom primitka prijave ugrozila zaštita identiteta prijavitelja 3. ispituje pojedinačne prijave radi poduzimanja radnji iz svoje nadležnosti potrebnih za zaštitu prava prijavitelja, ako je prijavitelj nepravilnosti učinio vjerojatnim da jest ili bi mogao biti žrtva osвете zbog prijave nepravilnosti 4. prijavu o nepravilnosti u razumnom roku na siguran način prosljeđuje tijelima ovlaštenim za postupanje prema sadržaju prijave te o tome bez odgađanja obavještava prijavitelja nepravilnosti 5. izrađuje izvještaj kojim ocjenjuje jesu li ugrožena ili povrijeđena ustavna ili zakonska prava prijavitelja nepravilnosti 6. daje opće pravne informacije o postupcima prijavljivanja i javnog
--	--	--

		razotkrivanja nepravilnosti, te o zaštiti prava u skladu s ovim Zakonom 7. čuva identitet prijavitelja nepravilnosti i podatke zaprimljene u prijavi od neovlaštenog otkrivanja odnosno objave drugim osobama, osim ako to nije suprotno nacionalnom pravu 8. u svom godišnjem izvješću izvješćuje Hrvatski sabor o zaštiti prijavitelja nepravilnosti, a to može činiti i posebnim izvješćima ako se radi o ugroženosti ustavnih i zakonskih prava većeg stupnja ili značaja 9. nadležnim institucijama, tijelima, uredima ili agencijama Europske unije pravodobno prosljeđuje informacije iz prijave radi provođenja daljnje istrage, ako je tako predviđeno pravom Europske unije ili nacionalnim pravom 10. na svojim internetskim stranicama u zasebnom, lako prepoznatljivom i lako dostupnom odjeljku objavljuje opće informacije o primitku prijava i daljnjem postupanju na temelju njih te druge opće informacije relevantne za primjenu ovog Zakona, a osobito: a) uvjete pod kojima se ostvaruje pravo na zaštitu b) kontakt podatke za zaprimanje prijava, posebno adresu elektroničke pošte i poštansku adresu te brojeve telefona, uz napomenu snimaju li se telefonski razgovori c) postupke koji se primjenjuju na
--	--	--

		prijavu nepravilnosti, uključujući način na koji nadležno tijelo može od prijavitelja zatražiti pojašnjenje prijavljene informacije ili pružanje dodatnih informacija, rok za pružanje povratne informacije te vrstu i sadržaj takve povratne informacije d) opis sustava zaštite povjerljivosti koji se primjenjuje na prijave, u skladu s člankom 16. ovog Zakona i odredbama nacionalnog prava e) vrstu potrebnog daljnjeg postupanja prema prijavi f) pravna sredstva i postupke za zaštitu od osвете te mogućnosti dobivanja povjerljivih savjeta za osobe koje razmatraju podnošenje prijave g) izjavu u kojoj se jasno obrazlažu uvjeti pod kojima su osobe koje podnose prijavu nadležnom tijelu zaštićene od odgovornosti za povredu povjerljivosti. (3) Postupak zaštite prijavitelja nepravilnosti provodi se sukladno propisima koje primjenjuje pučki pravobranitelj te odredbama ovoga Zakona. Članak 25. (5) Pučki pravobranitelj dužan je prijavitelju nepravilnosti pružiti informacije o tijeku i radnjama
--	--	--

			poduzetima u postupku u pravilu u roku od 30 dana, ali ne duljem od 90 dana. U opravdanim slučajevima taj rok može trajati do šest mjeseci. Članak 26. (1) Javno razotkrivanje nepravilnosti je otkrivanje nepravilnosti javnosti.
Članak 6. Uvjeti za zaštitu prijavitelja 1. Prijavitelji imaju pravo na zaštitu na temelju ove Direktive pod uvjetom da su: (a) imali opravdan razlog vjerovati da su prijavljene informacije o povredama istinite u trenutku prijave i da su te informacije obuhvaćene područjem primjene ove Direktive; i (b) podnijeli prijavu unutarnjim kanalima u skladu s člankom 7. ili vanjskim kanalima u skladu s člankom 10., ili su javno razotkrili informacije u skladu s člankom 15.		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Članak 12. (1) Prijavitelji nepravilnosti ostvaruju pravo na zaštitu predviđenu ovim Zakonom ukoliko su imali opravdan razlog vjerovati da su prijavljene ili javno razotkrivene informacije o nepravilnostima istinite u trenutku prijave ili razotkrivanja te da su te informacije obuhvaćene područjem primjene ovog Zakona te ukoliko su podnijeli prijavu u skladu s odredbama ovog Zakona sustavom unutarnjeg ili vanjskog prijavljivanja nepravilnosti ili su javno razotkrili nepravilnost. (2) Osobe koje su anonimno prijavile ili javno razotkrile informacije o

2. Ne dovodeći u pitanje postojeće obveze za omogućivanje anonimnih prijava u skladu s pravom Unije, ovom Direktivom ne utječe se na ovlast država članica da odluče o tome jesu li pravni subjekti u privatnom ili javnom sektoru i nadležna tijela dužni prihvatiti anonimne prijave povreda i postupati dalje na temelju njih. 3. Osobe koje su anonimno prijavile ili javno razotkrile informacije o povredama, a čiji je identitet naknadno utvrđen i koje trpe osvetu imaju neovisno o tome pravo na zaštitu predviđenu poglavljem VI., pod uvjetom da ispunjavaju uvjete utvrđene u stavku 1. 4. Osobe koje povrede obuhvaćene područjem primjene ove Direktive prijavljuju nadležnim institucijama, tijelima, uredima ili agencijama Unije imaju pravo na zaštitu utvrđenu ovom Direktivom pod istim uvjetima kao osobe koje podnose prijavu vanjskim kanalima. POGLAVLJE II. UNUTARNJE PRIJAVLJIVANJE I DALJNJE POSTUPANJE			nepravilnostima, a koje ispunjavaju uvjete iz stavka 1. ovog članka i čiji je identitet naknadno utvrđen te trpe osvetu, imaju pravo na zaštitu neovisno o tome što su prijavu podnijele anonimno. (3) Osobe koje nepravilnosti obuhvaćene područjem primjene iz dijela I i II Priloga ovog Zakona prijavljuju nadležnim institucijama, tijelima, uredima ili agencijama Europske unije imaju pravo na zaštitu propisanu ovim Zakonom pod istim uvjetima kao osobe koje podnose prijavu nadležnom tijelu za vanjsko prijavljivanje.
--	--	--	---

Članak 7. Podnošenje prijave kanalima za unutarnje prijavljivanje 1. Kao opće načelo i ne dovodeći u pitanje članke 10. i 15., informacije o povredama mogu se prijaviti kanalima za unutarnje prijavljivanje i postupcima predviđenima u ovom poglavlju. 2. Države članice potiču davanje prednosti podnošenju prijave kanalima za unutarnje prijavljivanje pred podnošenjem prijave kanalima za vanjsko prijavljivanje ako se povreda može učinkovito interno riješiti i ako prijavitelj smatra da nema rizika od osvete. 3. Odgovarajuće informacije o upotrebi kanala za unutarnje prijavljivanje iz stavka 2. pružaju se u kontekstu informacija koje daju pravni subjekti u privatnom i javnom sektoru na temelju članka 9. stavka 1. točke (g) i nadležna tijela na temelju članka 12. stavka 4. točke (a) i članka 13.		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Unutarnje prijavljivanje nepravilnosti Članak 19. (1) Unutarnje prijavljivanje nepravilnosti je prijavljivanje nepravilnosti poslodavcu. Članak 21. (2) Sustav za unutarnje prijavljivanje, kao i informacije o njemu, moraju biti lako dostupni svim osobama iz radnog okruženja, razumljivi i učinkoviti u svrhu poticanja prvenstvenog korištenja sustava unutarnjeg prijavljivanja. Članak 22. (2) Povjerljiva osoba dužna je: 8. Pružiti jasne i lako dostupne informacije o postupcima za podnošenje prijave vanjskim kanalima nadležnim tijelima i prema potrebi, institucijama, tijelima, uredima ili agencijama Unije nadležnim za postupanje po sadržaju prijave nepravilnosti. Članak 24.
---	--	----------------------	--

		(2) Pučki pravobranitelj sukladno ovom Zakonu: 4. prijavu o nepravilnosti u razumnom roku na siguran način prosljeđuje tijelima ovlaštenim za postupanje prema sadržaju prijave te o tome bez odgađanja obavještava prijavitelja nepravilnosti, 10. na svojim internetskim stranicama u zasebnom, lako prepoznatljivom i lako dostupnom odjeljku objavljuje opće informacije o primitku prijava i daljnjem postupanju na temelju njih te druge opće informacije relevantne za primjenu ovog Zakona, a osobito: a) uvjete pod kojima se ostvaruje pravo na zaštitu b) kontakt podatke za zaprimanje prijava, posebno adresu elektroničke pošte i poštansku adresu te brojeve telefona, uz napomenu snimaju li se telefonski razgovori c) postupke koji se primjenjuju na prijavu nepravilnosti, uključujući način na koji nadležno tijelo može od prijavitelja zatražiti pojašnjenje prijavljene informacije ili pružanje dodatnih informacija, rok za pružanje povratne informacije te vrstu i sadržaj takve povratne informacije d) opis sustava zaštite povjerljivosti koji se primjenjuje na prijave, u skladu s člankom 16. ovog Zakona i odredbama nacionalnog prava
--	--	--

			e) vrstu potrebnog daljnjeg postupanja prema prijavi f) pravna sredstva i postupke za zaštitu od osвете te mogućnosti dobivanja povjerljivih savjeta za osobe koje razmatraju podnošenje prijave g) izjavu u kojoj se jasno obrazlažu uvjeti pod kojima su osobe koje podnose prijavu nadležnom tijelu zaštićene od odgovornosti za povredu povjerljivosti.
Članak 8. Obveza uspostave kanala za unutarnje prijavljivanje 1. Države članice osiguravaju da pravni subjekti u privatnom i javnom sektoru uspostave kanale i postupke za unutarnje prijavljivanje i daljnje postupanje, nakon savjetovanja i u dogovoru sa socijalnim partnerima, ako je to predviđeno nacionalnim pravom. 2. Kanalima i postupcima iz stavka 1. ovog članka radnicima subjekta omogućuje se prijavljivanje informacija o povredama. Njima se i drugim osobama iz članka 4. stavka 1. točaka (b), (c) i (d) te članka 4. stavka 2. koje su u kontaktu s		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Članak 8. Obveza uspostave kanala za unutarnje prijavljivanje 1. Države članice osiguravaju da pravni subjekti u privatnom i javnom sektoru uspostave kanale i postupke za unutarnje prijavljivanje i daljnje postupanje, nakon savjetovanja i u dogovoru sa socijalnim partnerima, ako je to predviđeno nacionalnim pravom. 2. Kanalima i postupcima iz stavka 1. ovog članka radnicima subjekta omogućuje se prijavljivanje informacija o povredama. Njima se i drugim osobama iz članka 4. stavka 1. točaka (b), (c) i (d) te članka 4. stavka 2. koje su u kontaktu s tim subjektom u okviru

tim subjektom u okviru aktivnosti povezanih s poslom može omogućiti prijavljivanje informacija o povredama. 3. Stavak 1. primjenjuje se na pravne subjekte u privatnom sektoru s 50 ili više radnika. 4. Prag utvrđen u stavku 3. ne primjenjuje se na subjekte koji su obuhvaćeni područjem primjene akata Unije iz dijelova I.B i II. Priloga. 5. Kanalima za prijavljivanje može interno upravljati osoba ili odjel koji su imenovani u tu svrhu ili ih eksterno može pružati treća osoba. Zaštitne mjere i zahtjevi iz članka 9. stavka 1. primjenjuju se i na treće osobe kojima je povjereno upravljanje kanalom za prijavljivanje pravnog subjekta u privatnom sektoru. 6. Pravni subjekti u privatnom sektoru koji imaju između 50 i 249 radnika mogu dijeliti resurse u pogledu primitka prijava i svih istraga koje se trebaju provesti. Time se ne dovode u pitanje obveze čuvanja povjerljivosti, pružanja povratne informacije i rješavanja prijavljene povrede koje za takve subjekte proizlaze iz ove Direktive. 7. Nakon odgovarajuće procjene rizika, uzimajući u obzir prirodu aktivnosti		aktivnosti povezanih s poslom može omogućiti prijavljivanje informacija o povredama. 3. Stavak 1. primjenjuje se na pravne subjekte u privatnom sektoru s 50 ili više radnika. 4. Prag utvrđen u stavku 3. ne primjenjuje se na subjekte koji su obuhvaćeni područjem primjene akata Unije iz dijelova I.B i II. Priloga. 5. Kanalima za prijavljivanje može interno upravljati osoba ili odjel koji su imenovani u tu svrhu ili ih eksterno može pružati treća osoba. Zaštitne mjere i zahtjevi iz članka 9. stavka 1. primjenjuju se i na treće osobe kojima je povjereno upravljanje kanalom za prijavljivanje pravnog subjekta u privatnom sektoru. 6. Pravni subjekti u privatnom sektoru koji imaju između 50 i 249 radnika mogu dijeliti resurse u pogledu primitka prijava i svih istraga koje se trebaju provesti. Time se ne dovode u pitanje obveze čuvanja povjerljivosti, pružanja povratne informacije i rješavanja prijavljene povrede koje za takve subjekte proizlaze iz ove Direktive. 7. Nakon odgovarajuće procjene rizika, uzimajući u obzir prirodu aktivnosti subjekata i posljedičnu razinu rizika, posebno za okoliš i javno zdravlje, države članice mogu zahtijevati od
---	--	--

subjekata i posljedičnu razinu rizika, posebno za okoliš i javno zdravlje, države članice mogu zahtijevati od pravnih subjekata u privatnom sektoru s manje od 50 radnika da uspostave kanale i postupke za unutarnje prijavljivanje u skladu s poglavljem II. 8. Države članice Komisiju obavješćuju o svakoj odluci koju donesu kako bi od pravnih subjekata u privatnom sektoru zahtijevale da uspostave kanale za unutarnje prijavljivanje na temelju stavka 7. Ta obavijest sadržava razloge za odluku i kriterije primijenjene u procjeni rizika iz stavka 7. Komisija o toj odluci obavješćuje druge države članice. 9. Stavak 1. primjenjuje se na sve pravne subjekte u javnom sektoru, uključujući svaki subjekt koji je u vlasništvu ili pod kontrolom takvih subjekata. Države članice iz obveze iz stavka 1. mogu izuzeti općine s manje od 10 000 stanovnika ili manje od 50 radnika odnosno druge subjekte iz prvog podstavka ovog stavka s manje od 50 radnika. Države članice mogu predvidjeti da općine mogu dijeliti kanale za unutarnje prijavljivanje ili da tim kanalima upravljaju zajednička općinska tijela u		pravnih subjekata u privatnom sektoru s manje od 50 radnika da uspostave kanale i postupke za unutarnje prijavljivanje u skladu s poglavljem II. 8. Države članice Komisiju obavješćuju o svakoj odluci koju donesu kako bi od pravnih subjekata u privatnom sektoru zahtijevale da uspostave kanale za unutarnje prijavljivanje na temelju stavka 7. Ta obavijest sadržava razloge za odluku i kriterije primijenjene u procjeni rizika iz stavka 7. Komisija o toj odluci obavješćuje druge države članice. 9. Stavak 1. primjenjuje se na sve pravne subjekte u javnom sektoru, uključujući svaki subjekt koji je u vlasništvu ili pod kontrolom takvih subjekata. Države članice iz obveze iz stavka 1. mogu izuzeti općine s manje od 10 000 stanovnika ili manje od 50 radnika odnosno druge subjekte iz prvog podstavka ovog stavka s manje od 50 radnika. Države članice mogu predvidjeti da općine mogu dijeliti kanale za unutarnje prijavljivanje ili da tim kanalima upravljaju zajednička općinska tijela u skladu s nacionalnim pravom, pod uvjetom da su dijeljeni kanali za unutarnje prijavljivanje različiti i autonomni u odnosu na relevantne kanale za vanjsko prijavljivanje.
---	--	--

skladu s nacionalnim pravom, pod uvjetom da su dijeljeni kanali za unutarnje prijavljivanje različiti i autonomni u odnosu na relevantne kanale za vanjsko prijavljivanje.		Članak 6. 3. „prijavitelj nepravilnosti“ je fizička osoba koja prijavljuje ili javno razotkriva nepravilnosti o kojima je saznao u svom radnom okruženju; 6. „poslodavac“ je tijelo javne vlasti, fizička ili pravna osoba prema zakonu kojim se uređuju radni odnosi, te fizička ili pravna osoba kod koje prijavitelj nepravilnosti obavlja profesionalne aktivnosti u radnom okruženju 10. „povjerljiva osoba“ je fizička osoba zaposlena kod poslodavca ili treća fizička osoba imenovana od strane poslodavca radi zaprimanja prijava nepravilnosti, komunikacije s prijaviteljem i vođenja postupka zaštite u vezi s prijavom nepravilnosti; Članak 16. Osoba kojoj prijavitelj nepravilnosti prijavi nepravilnost, pomagač prijavitelja nepravilnosti i svaka druga osoba koja sudjeluje u postupku po prijavi nepravilnosti dužna je štititi podatke koje sazna iz prijave te ih ne smije koristiti ili otkrivati za druge svrhe osim one koje su potrebne za ispravno daljnje postupanje. Članak 18. (1) Povjerljive osobe i tijelo nadležno za vanjsko prijavljivanje vode evidenciju o
---	--	---

			svakoj zaprimljenoj prijavi nepravilnosti, u skladu sa zahtjevima u pogledu povjerljivosti predviđenima u članku 14., 15. i 16. Članak 19. (2) Poslodavac koji zapošljava najmanje 50 radnika, dužan je uspostaviti sustav unutarnjeg prijavljivanja nepravilnosti. Poslodavci koji zapošljavaju manje od 50 radnika mogu imati uspostavljen sustav unutarnjeg prijavljivanja nepravilnosti. (3) Iznimno od stavka 2. ovog članka, poslodavac koji je obuhvaćen primjenom akata iz dijela I točka B. i dijela II Priloga, dužan je uspostaviti sustav unutarnjeg prijavljivanja nepravilnosti neovisno o broju zaposlenih. (4) Pravni subjekti u privatnom sektoru te trgovačka društva iz članka 6. točke 7. ovog Zakona koji imaju između 50 i 249 radnika mogu dijeliti resurse u pogledu primitka prijava i vođenja postupka, pod uvjetima predviđenim ovim Zakonom i nacionalnim pravom u području radnih odnosa. (5) Općine mogu dijeliti resurse u pogledu primitka prijava i vođenja postupka u skladu s propisima koji reguliraju područje lokalne samouprave.
--	--	--	---

			Članak 20. (1) Poslodavac je dužan: 2. imenovati povjerljivu osobu i njenog zamjenika u skladu s općim aktom iz članka 21. stavka 1. ovoga Zakona, na prijedlog: a) radničkog vijeća ili sindikalnog povjerenika koji je preuzeo prava i obveze radničkog vijeća b) najmanje 20 % radnika zaposlenih kod poslodavca, ukoliko radničko vijeće ili sindikalni povjerenik koji je preuzeo prava i obveze radničkog vijeća nisu ustanovljeni pri poslodavcu Članak 21. (1) Općim aktom uređuje se postupak unutarnjeg prijavljivanja nepravilnosti i postupak imenovanja povjerljive osobe i njenog zamjenika. Članak 22. (1) Postupak unutarnjeg prijavljivanja nepravilnosti započinje dostavljanjem prijave povjerljivoj osobi. (2) Povjerljiva osoba dužna je: 1. zaprimiti prijavu nepravilnosti i potvrditi primitak prijave u roku od sedam dana od dana primitka 2. bez odgode poduzeti radnje iz svoje nadležnosti potrebne za zaštitu prijavitelja nepravilnosti
--	--	--	--

			3. poduzeti radnje radi ispitivanja nepravilnosti i dostaviti prijavitelju povratnu informaciju o prijavi u pravilu u roku od 30 dana, ali ne duljem od 90 dana od dana potvrde o primitku prijave ili ako potvrda nije poslana prijavitelju, nakon proteka sedam dana od dana podnošenja prijave 4. bez odgode prijavu o nepravilnosti proslijediti tijelima ovlaštenim na postupanje prema sadržaju prijave, ako nepravilnost nije riješena s poslodavcem 5. bez odgode pisanim putem obavijestiti prijavitelja nepravilnosti o ishodu ispitivanja prijave 6. pisanim putem izvijestiti nadležno tijelo za vanjsko prijavljivanje nepravilnosti o zaprimljenim prijavama i ishodu postupanja u roku od 30 dana od dana odlučivanja o prijavi 7. čuvati identitet prijavitelja nepravilnosti i podatke zaprimljene u prijavi od neovlaštenog otkrivanja odnosno objave drugim osobama, osim ako to nije suprotno posebnom zakonu 8. pružiti jasne i lako dostupne informacije o postupcima za podnošenje prijave nadležnom tijelu za vanjsko prijavljivanje i prema potrebi, institucijama, tijelima, uredima ili agencijama Europske unije nadležnim za postupanje po sadržaju prijave nepravilnosti.
--	--	--	---

			(4) Povjerljiva osoba i njezin zamjenik moraju svoje dužnosti obavljati zakonito i savjesno i ne smiju zlouporabiti svoje ovlasti na štetu prijavitelja nepravilnosti.
Članak 9. Postupci za unutarnje prijavljivanje i daljnje postupanje 1. Postupci za unutarnje prijavljivanje i daljnje postupanje iz članka 8. uključuju sljedeće: (a) kanale za zaprimanje prijava koji su oblikovani, uspostavljeni i djeluju na siguran način kojim se osigurava zaštita povjerljivosti identiteta prijavitelja i svake treće osobe koja se spominje u prijavi te sprječava pristup neovlaštenim članovima osoblja; (b) potvrdu o primitku prijave upućenu prijavitelju u roku od sedam dana od tog primitka; (c) imenovanje nepristrane osobe ili odjela		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Članak 14. (1) Identitet prijavitelja, odnosno podaci na osnovi kojih se može otkriti njegov identitet te drugi podaci koji su navedeni u prijavi nepravilnosti dostupni su isključivo osobama koje su zadužene za primanje takvih prijava i njihovu daljnju obradu te isti moraju ostati zaštićeni, osim ako prijavitelj nepravilnosti pristane na otkrivanje tih podataka. (2) Iznimno od stavka 1. ovog članka identitet prijavitelja i sve ostale informacije iz stavka 1. ovoga članka mogu se otkriti samo ako je to nužna i razmjerna obveza koja se nalaže pravom Europske unije ili nacionalnim pravom u okviru istraga nacionalnih

nadležnih za daljnje postupanje na temelju prijava, što može biti ista osoba ili odjel koji zaprimaju prijave, i koji će održavati komunikaciju s prijaviteljem i, prema potrebi, tražiti od njega dodatne informacije i pružiti mu povratnu informaciju; (d)savjesno daljnje postupanje imenovane osobe ili odjela iz točke (c); (e)savjesno daljnje postupanje, ako je to predviđeno nacionalnim pravom, u slučaju anonimnih prijava; (f)razuman rok za pružanje povratne informacije, koji nije dulji od tri mjeseca od potvrde o primitku prijave ili, ako potvrda nije poslana prijavitelju, tri mjeseca od isteka sedmodnevnog razdoblja nakon podnošenja prijave; (g)pružanje jasnih i lako dostupnih informacija o postupcima za podnošenje prijave vanjskim kanalima nadležnim tijelima na temelju članka 10. i, prema potrebi, institucijama, tijelima, uredima ili agencijama Unije. 2. Kanalima iz stavka 1. točke (a) omogućuje se podnošenje prijava u pisanom ili usmenom obliku ili na oba načina. Usmeno prijavljivanje moguće je telefonom ili drugim sustavima glasovnih poruka te, na zahtjev prijavitelja, fizičkim sastankom u razumnom roku. POGLAVLJE III.		tijela ili u okviru sudskog postupka, među ostalim radi zaštite prava na obranu prijavljene osobe. (3) Otkrivanja izvršena na temelju iznimke predviđene stavkom 2. ovoga članka podliježu odgovarajućim zaštitnim mjerama na temelju primjenjivih pravila Europske unije i nacionalnog zakonodavstva. Tijelo koje otkriva identitet prijavitelja, istoga obavještava prije otkrivanja njihovog identiteta, osim ako bi se takvom informacijom ugrozile povezane istrage ili sudski postupci. Prilikom obavješćivanja nadležna tijela prijaviteljima šalju pisanu obavijest s razlozima za otkrivanje povjerljivih podataka. (4) Odredbe stavka 1. ovoga članka koje s odnose na zaštitu identiteta prijavitelja primjenjuju se i na zaštitu identiteta prijavljenih osoba. Članak 15. (1) Svaka obrada osobnih podataka u skladu s ovim Zakonom, uključujući razmjenu ili prijenos osobnih podataka nadležnim tijelima, obavlja se u skladu s relevantnim propisima Europske unije i nacionalnim pravom kojim se regulira zaštita osobnih podataka. (2) Osobni podaci koji očito nisu relevantni za postupanje s određenom prijavom ne prikupljaju se ili se, ako se
---	--	---

VANJSKO PRIJAVLJIVANJE I DALJNJE POSTUPANJE		slučajno prikupe, brišu bez nepotrebne odgode. Članak 16. Osoba kojoj prijavitelj nepravilnosti prijavi nepravilnost, pomagač prijavitelja nepravilnosti i svaka druga osoba koja sudjeluje u postupku po prijavi nepravilnosti dužna je štititi podatke koje sazna iz prijave te ih ne smije koristiti ili otkrivati za druge svrhe osim one koje su potrebne za ispravno daljnje postupanje. Članak 17. (2) Prijava nepravilnosti može se podnijeti u pisanom ili usmenom obliku. Pisani oblik uključuje svaki oblik komunikacije koji osigurava pisani zapis. Usmeno prijavljivanje moguće je telefonom ili drugim sustavima glasovnih poruka te, na zahtjev prijavitelja, fizičkim sastankom u razumnom roku. Članak 20. (1) Poslodavac je dužan: 2. imenovati povjerljivu osobu i njenog zamjenika u skladu s općim aktom iz
--	--	---

			članka 21. stavka 1. ovoga Zakona, na prijedlog: a) radničkog vijeća ili sindikalnog povjerenika koji je preuzeo prava i obveze radničkog vijeća b) najmanje 20 % radnika zaposlenih kod poslodavca, ukoliko radničko vijeće ili sindikalni povjerenik koji je preuzeo prava i obveze radničkog vijeća nisu ustanovljeni pri poslodavcu Članak 22. (2) Povjerljiva osoba dužna je: 1. zaprimiti prijavu nepravilnosti i potvrditi primitak prijave u roku od sedam dana od dana primitka 3. poduzeti radnje radi ispitivanja nepravilnosti i dostaviti prijavitelju povratnu informaciju o prijavi u pravilu u roku od 30 dana, ali ne duljem od 90 dana od dana potvrde o primitku prijave ili ako potvrda nije poslana prijavitelju, nakon proteka sedam dana od dana podnošenja prijave 5. bez odgode pisanim putem obavijestiti prijavitelja nepravilnosti o ishodu ispitivanja prijave 7. čuvati identitet prijavitelja nepravilnosti i podatke zaprimljene u prijavi od neovlaštenog otkrivanja
--	--	--	--

			odnosno objave drugim osobama, osim ako to nije suprotno posebnom zakonu 8. pružiti jasne i lako dostupne informacije o postupcima za podnošenje prijave nadležnom tijelu za vanjsko prijavljivanje i prema potrebi, institucijama, tijelima, uredima ili agencijama Europske unije nadležnim za postupanje po sadržaju prijave nepravilnosti. (4) Povjerljiva osoba i njezin zamjenik moraju svoje dužnosti obavljati zakonito i savjesno i ne smiju zlouporabiti svoje ovlasti na štetu prijavitelja nepravilnosti.
Članak 10. Podnošenje prijave kanalima za vanjsko prijavljivanje Ne dovodeći u pitanje članak 15. stavak 1. točku (b), prijavitelji prijavljuju informacije o povredama upotrebom kanala i postupaka iz članaka 11. i 12., nakon što su prvo prijavili kanalima za unutarnje prijavljivanje, ili izravnom prijavom kanalima za vanjsko		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Članak 23. (1) Vanjsko prijavljivanje nepravilnosti je prijavljivanje nepravilnosti nadležnom tijelu. (2) Prijavitelj nepravilnosti može prijaviti nepravilnost nadležnom tijelu za vanjsko prijavljivanje nepravilnosti: - nakon što je prvo podnio prijavu kroz sustav unutarnjeg prijavljivanja ili - izravno nadležnom tijelu za vanjsko

prijavljivanje.			prijavljivanje.
Članak 11. Obveza uspostave kanala za vanjsko prijavljivanje i daljnjeg postupanja na temelju prijava 1. Države članice imenuju tijela koja su nadležna za zaprimanje prijava, pružanje povratne informacije u vezi s njima i daljnje postupanje na temelju njih te im osiguravaju odgovarajuće resurse. 2. Države članice osiguravaju da nadležna tijela: (a) uspostave neovisne i autonomne kanale za vanjsko prijavljivanje te za zaprimanje i postupanje s informacijama o povredama; (b) bez odgode, a u svakom slučaju unutar sedam dana od primitka prijave, potvrde taj primitak, osim ako je prijavitelj izričito zatražio suprotno ili ako nadležno tijelo opravdano vjeruje da bi se potvrdom primitka prijave		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Članak 24. (1) Nadležno tijelo za vanjsko prijavljivanje nepravilnosti je pučki pravobranitelj. (2) Pučki pravobranitelj sukladno ovom Zakonu: 1. zaprima prijavu o nepravilnosti 2. bez odgode, a najkasnije u roku od sedam dana od dana prijave, potvrđuje taj primitak, osim ako je prijavitelj izričito zatražio suprotno ili ako nadležno tijelo opravdano vjeruje da bi se potvrdom primitka prijave ugrozila zaštita identiteta prijavitelja 3. ispituje pojedinačne prijave radi poduzimanja radnji iz svoje nadležnosti potrebnih za zaštitu prava prijavitelja, ako je prijavitelj nepravilnosti učinio vjerojatnim da jest ili bi mogao biti žrtva osвете zbog prijave nepravilnosti 4. prijavu o nepravilnosti u razumnom roku na siguran način prosljeđuje tijelima ovlaštenim za postupanje

ugrozila zaštita identiteta prijavitelja; (c) savjesno provode daljnja postupanja na temelju prijava; (d) u razumnom roku, koji nije dulji od tri mjeseca ili šest mjeseci u valjano opravdanim slučajevima, prijavitelju pruže povratnu informaciju; (e) obavješćuju prijavitelja o konačnom ishodu istraga potaknutih prijavom, u skladu s postupcima predviđenima nacionalnim pravom; (f) prema potrebi, nadležnim institucijama, tijelima, uredima ili agencijama Unije pravodobno prosljeđuju informacije iz prijave radi provođenja daljnje istrage, ako je tako predviđeno pravom Unije ili nacionalnim pravom. 3. Države članice mogu predvidjeti da nadležna tijela nakon pomne procjene mogu odlučiti da je prijavljena povreda očito neznatna te da ne zahtijeva daljnje postupanje na temelju ove Direktive, osim zaključivanja postupka. Time se ne utječe na druge obveze ili druge primjenjive postupke za rješavanje prijavljene povrede ni na zaštitu koja se pruža ovom Direktivom u vezi s unutarnjim ili vanjskim prijavljivanjem. U takvom slučaju nadležna tijela obavješćuju prijavitelja o svojoj odluci i razlozima za nju.			prema sadržaju prijave te o tome bez odgađanja obavještava prijavitelja nepravilnosti 7. čuva identitet prijavitelja nepravilnosti i podatke zaprimljene u prijavi od neovlaštenog otkrivanja odnosno objave drugim osobama, osim ako to nije suprotno nacionalnom pravu 9. nadležnim institucijama, tijelima, uredima ili agencijama Europske unije pravodobno prosljeđuje informacije iz prijave radi provođenja daljnje istrage, ako je tako predviđeno pravom Europske unije ili nacionalnim pravom Članak 25. (4) U slučaju velikog priljeva prijava pučki pravobranitelj može dati prednost prijavama o teškim nepravilnostima ili o nepravilnostima glede ključnih odredaba obuhvaćenih područjem primjene ovog Zakona. U svakom slučaju primjenjuje se rok iz stavka 5. ovog članka. (5) Pučki pravobranitelj dužan je prijavitelju nepravilnosti pružiti informacije o tijeku i radnjama poduzetima u postupku u pravilu u roku od 30 dana, ali ne duljem od 90 dana. U opravdanim slučajevima taj rok
--	--	--	---

4. Države članice mogu predvidjeti da nadležna tijela mogu odlučiti zaključiti postupke u vezi s repetitivnim prijavama koje ne sadržavaju značajne nove informacije o povredama u odnosu na prethodnu prijavu u vezi s kojom su relevantni postupci zaključeni, osim ako je drukčije daljnje postupanje opravdano novim pravnim ili činjeničnim okolnostima. U takvom slučaju nadležna tijela obavješćuju prijavitelja o svojoj odluci i razlozima za nju. 5. Države članice mogu predvidjeti da u slučaju velikog priljeva prijava nadležna tijela prednost mogu dati prijavama o teškim povredama ili o povredama ključnih odredaba obuhvaćenih područjem primjene ove Direktive, ne dovodeći u pitanje rok iz stavka 2. točke (d). 6. Države članice osiguravaju da svako tijelo koje je zaprimilo prijavu, ali nije nadležno za rješavanje prijavljene povrede proslijedi tu prijavu nadležnom tijelu u razumnom roku i na siguran način te da je prijavitelj bez odgode obaviješten o takvom prosljeđivanju.			može trajati do šest mjeseci. (6) Pučki pravobranitelj može, nakon izvršene procjene, odlučiti da je prijavljena nepravilnost očito neznatna te da ne zahtjeva daljnje postupanje u smislu ovog zakona. Podnositelji takve prijave uživaju i dalje zaštitu predviđenu ovim zakonom. (7) Pučki pravobranitelj može, ako prijava ne sadrži značajne nove informacije o povredama u odnosu na prethodnu prijavu u vezi s kojom su relevantni postupci okončani, a daljnje postupanje nije opravdano novim pravnim ili činjeničnim okolnostima, zaključiti postupak i tome obavijestiti prijavitelja. (8) Nadležno tijelo dužno je bez odgađanja obavijestiti prijavitelja nepravilnosti o ishodu postupka nakon njegova okončanja.
		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o općem upravnom postupku (NN 47/09) članak/članci Stavak 6. je preuzet člankom 18. stavcima 1. i 2. Zakona o općem upravnom postupku (NN 47/09, 110/21)

		Nije preuzeto	Preuzeto u: Poslovnik Pučkog pravobranitelja (NN 100/20) članak/članci Stavak 4. reguliran je i člankom 24. stavcima 1. i 2. Poslovnika Pučkog pravobranitelja (NN 99/13, 100/2020)
		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o pučkom pravobranitelju (NN 76/12) članak/članci Člankom 7. Zakona o pučkom pravobranitelju se propisuje samostalnost i neovisnost pučkog pravobranitelja.
Članak 12. Oblikovanje kanala za vanjsko prijavljivanje 1. Kanali za vanjsko prijavljivanje smatraju se neovisnima i autonomnima ako ispunjavaju sve sljedeće kriterije:		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Članak 17. (2) Prijava nepravilnosti može se podnijeti u pisanom ili usmenom obliku. Pisani oblik uključuje svaki oblik komunikacije koji osigurava pisani zapis. Usmeno prijavljivanje moguće je telefonom ili drugim sustavima

(a)oblikovani su, uspostavljeni i funkcioniraju tako da se osigurava potpunost, cjelovitost i povjerljivost informacija te sprječava pristup neovlaštenim članovima osoblja nadležnog tijela; (b)omogućuju čuvanje informacija u trajnom obliku u skladu s člankom 18. kako bi se omogućilo provođenje daljnjih istraga. 2. Kanalima za vanjsko prijavljivanje omogućuje se podnošenje prijava u pisanom i usmenom obliku. Usmeno prijavljivanje moguće je telefonom ili drugim sustavima glasovnih poruka te, na zahtjev prijavitelja, fizičkim sastankom u razumnom roku. 3. Ako je prijava zaprimljena kanalima koji nisu kanali za prijavljivanje iz stavaka 1. ili 2. ili ako su je zaprimili članovi osoblja koji nisu odgovorni za postupanje s prijavama, nadležna tijela osiguravaju da je članovima osoblja koji su zaprimili prijavu zabranjeno otkriti informacije kojima bi se mogao utvrditi identitet prijavitelja ili prijavljene osobe te da ti članovi osoblja bez odgode i bez izmjena proslijede prijavu članovima osoblja koji su odgovorni za postupanje s prijavama. 4. Države članice osiguravaju da			glasovnih poruka te, na zahtjev prijavitelja, fizičkim sastankom u razumnom roku. Članak 18. (1) Povjerljive osobe i tijelo nadležno za vanjsko prijavljivanje vode evidenciju o svakoj zaprimljenoj prijavi nepravilnosti, u skladu sa zahtjevima u pogledu povjerljivosti predviđenima u člancima 14., 15. i 16. ovoga Zakona. (2) Prijave se čuvaju u trajnom obliku sukladno nacionalnom pravu kojim je regulirana zaštita i obrada dokumentacije. Članak 23. (3) Ako prijava nepravilnosti nije zaprimljena putem sustava za vanjsko prijavljivanje ili su ju u tijelu nadležnom za vanjsko prijavljivanje zaprimile osobe koje nisu nadležne za postupanje s prijavama, iste su ih dužne bez odgode i bez izmjena proslijediti osobama nadležnima za postupanje. (4) Osobe iz stavka 3. ovog članka su pri postupanju s prijavom nepravilnosti dužni štititi identitet prijavitelja i prijavljene osobe, te podatke iz prijave.
---	--	--	--

nadležna tijela imenuju članove osoblja odgovorne za postupanje s prijavama, a osobito za: (a) pružanje informacija o postupcima podnošenja prijava svim zainteresiranim osobama; (b) zaprimanje prijava i daljnje postupanje na temelju prijava; (c) održavanje kontakta s prijaviteljem u svrhu pružanja povratne informacije i traženja dodatnih informacija, ako su potrebne. 5. Članovi osoblja iz stavka 4. sudjeluju u posebnom osposobljavanju za postupanje s prijavama.		Nije preuzeto	Preuzeto u: USTAV RH (NN 56/90, 135/97, 08/98, 113/00, 124/00, 28/01, 41/01, 55/01, 76/10, 85/10, 05/14) članak/članci Preuzeto u Ustav RH (NN 56/90, 135/97, 08/98, 113/00, 124/00, 28/01, 41/01, 55/01, 76/10, 85/10, 05/14) – članak 93.
Članak 13. Informacije o primitku prijava i daljnjem postupanju na temelju njih Države članice osiguravaju da nadležna tijela na svojim internetskim stranicama u zasebnom, lako prepoznatljivom i lako dostupnom odjeljku objavljuju barem sljedeće informacije: (a) uvjete pod kojima se ostvaruje pravo na zaštitu u skladu s ovom Direktivom; (b) podatke za kontakt za kanale za vanjsko prijavljivanje kako je predviđeno člankom 12., posebno		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Članak 24. stavak 2. 10. na svojim internetskim stranicama u zasebnom, lako prepoznatljivom i lako dostupnom odjeljku objavljuje opće informacije o primitku prijava i daljnjem postupanju na temelju njih te druge opće informacije relevantne za primjenu ovog Zakona, a osobito: a) uvjete pod kojima se ostvaruje pravo na zaštitu b) kontakt podatke za zaprimanje prijava, posebno adresu elektroničke pošte i poštansku adresu te brojeve

adresu e-pošte i poštansku adresu te brojeve telefona takvih kanala, uz napomenu snimaju li se telefonski razgovori; (c) postupke koji se primjenjuju na prijavu povreda, uključujući način na koji nadležno tijelo može od prijavitelja zatražiti da pojasni prijavljene informacije ili pruži dodatne informacije, rok za pružanje povratne informacije te vrstu i sadržaj takve povratne informacije. (d) režim povjerljivosti koji se primjenjuje na prijave, a posebno na informacije u vezi s obradom osobnih podataka u skladu s člankom 17. ove Direktive, člancima 5. i 13. Uredbe (EU) 2016/679, člankom 13. Direktive (EU) 2016/680 i člankom 15. Uredbe (EU) 2018/1725, prema potrebi; (e) vrstu potrebnog daljnjeg postupanja na temelju prijava; (f) pravna sredstva i postupke za zaštitu od osвете te mogućnosti dobivanja povjerljivih savjeta za osobe koje razmatraju podnošenje prijave; (g) izjavu u kojoj se jasno objašnjavaju uvjeti pod kojima su osobe koje podnose prijavu nadležnom tijelu zaštićene od snošenja odgovornosti za povredu povjerljivosti na temelju članka 21. stavka 2.; i (h) podatke za kontakt informacijskog centra ili jedinstvenog neovisnog			telefona, uz napomenu snimaju li se telefonski razgovori c) postupke koji se primjenjuju na prijavu nepravilnosti, uključujući način na koji nadležno tijelo može od prijavitelja zatražiti pojašnjenje prijavljene informacije ili pružanje dodatnih informacija, rok za pružanje povratne informacije te vrstu i sadržaj takve povratne informacije d) opis sustava zaštite povjerljivosti koji se primjenjuje na prijave, u skladu s člankom 16. ovog Zakona i odredbama nacionalnog prava e) vrstu potrebnog daljnjeg postupanja prema prijavi f) pravna sredstva i postupke za zaštitu od osвете te mogućnosti dobivanja povjerljivih savjeta za osobe koje razmatraju podnošenje prijave g) izjavu u kojoj se jasno obrazlažu uvjeti pod kojima su osobe koje podnose prijavu nadležnom tijelu zaštićene od odgovornosti za povredu povjerljivosti.
---	--	--	---

upravnog tijela, kako je predviđeno člankom 20. stavkom 3., ako je primjenjivo.			
Članak 14. Preispitivanje postupaka od strane nadležnih tijela Države članice osiguravaju da njihova nadležna tijela redovito, a najmanje jedanput u tri godine preispituju svoje postupke za zaprimanje prijava i daljnje postupanje na temelju njih. Pri preispitivanju takvih postupaka nadležna tijela uzimaju u obzir svoje iskustvo i iskustvo drugih nadležnih tijela i sukladno tome prilagođavaju svoje postupke. POGLAVLJE IV. JAVNA RAZOTKRIVANJA		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Članak 24. stavak 2. 8. u svom godišnjem izvješću izvješćuje Hrvatski sabor o zaštiti prijavitelja nepravilnosti, a to može činiti i posebnim izvješćima ako se radi o ugroženosti ustavnih i zakonskih prava većeg stupnja ili značaja
		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o pučkom pravobranitelju (NN 76/12) članak/članci Preuzeto u Zakon o pučkom pravobranitelju (NN 76/12) – članci 16. do 18.

Članak 15. Javna razotkrivanja 1. Osoba koja javno razotkriva informacije ima pravo na zaštitu u skladu s ovom Direktivom ako je ispunjen bilo koji od sljedećih uvjeta: (a) osoba je prvo podnijela prijavu unutarnjim i vanjskim kanalima, ili izravno vanjskim kanalima u skladu s poglavljima II. i III., ali u roku iz članka 9. stavka 1. točke (f) ili članka 11. stavka 2. točke (d) nisu poduzete odgovarajuće mjere kao odgovor na prijavu; ili (b) osoba je ima opravdan razlog vjerovati da: i. povreda može predstavljati neposrednu ili očitu opasnost za javni interes, kao u slučaju krizne situacije ili rizika od nepopravljive štete; ili ii. u slučaju vanjskog prijavljivanja postoji rizik od osвете ili su izgledi da će se povreda djelotvorno ukloniti niski zbog posebnih okolnosti slučaja, primjerice ako bi dokazi mogli biti skriveni ili uništeni ili ako bi tijelo moglo biti u dosluhu s počiniteljem povrede odnosno sudjelovati u povredi.		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Članak 26. (1) Javno razotkrivanje nepravilnosti je otkrivanje nepravilnosti javnosti. (2) Prijavitelj nepravilnosti koji javno razotkriva nepravilnost ima pravo na zaštitu u skladu s ovim Zakonom ako je ispunjen jedan od sljedećih uvjeta: 1. osoba je prvo podnijela prijavu sustavom unutarnjeg i vanjskog prijavljivanja, ili izravno nadležnom tijelu za vanjsko prijavljivanje, ali u roku iz članka 22. stavka 2. točka 4. ovoga Zakona ili u roku iz članka 25. stavka 5. ovoga Zakona nisu poduzete odgovarajuće mjere kao odgovor na prijavu; ili ako 2. prijavitelj ima opravdan razlog vjerovati da: a) nepravilnost može predstavljati neposrednu ili očitu opasnost za javni interes, kao u slučaju krizne situacije ili rizika od nepopravljive štete ili b) u slučaju vanjskog prijavljivanja postoji rizik od osвете ili su izgledi da će se nepravilnost djelotvorno ukloniti niski zbog posebnih okolnosti slučaja.
--	--	---------------	--

2. Ovaj se članak ne primjenjuje na slučajeve u kojima osoba izravno otkrije informacije medijima na temelju posebnih nacionalnih odredaba kojima se uspostavlja sustav zaštite u pogledu slobode izražavanja i informiranja. POGLAVLJE V. ODREDBE KOJE SE PRIMJENJUJU NA UNUTARNJE I VANJSKE PRIJAVE			
Članak 16. Dužnost povjerljivosti 1. Države članice osiguravaju da se identitet prijavitelja bez izričitog pristanka te osobe ne otkriva nikome tko nije ovlašten član osoblja nadležan za zaprimanje prijava ili daljnje postupanje na temelju njih. To se primjenjuje i na sve druge informacije iz kojih se izravno ili neizravno može utvrditi identitet prijavitelja. 2. Odstupajući od stavka 1., identitet prijavitelja i sve ostale informacije iz stavka 1. mogu se otkriti samo ako je to nužna i razmjerna obveza koja se nalaže pravom Unije ili nacionalnim pravom u kontekstu istraga nacionalnih tijela ili u okviru sudskog postupka, među ostalim		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Članak 14. (1) Identitet prijavitelja, odnosno podaci na osnovi kojih se može otkriti njegov identitet te drugi podaci koji su navedeni u prijavi nepravilnosti dostupni su isključivo osobama koje su zadužene za primanje takvih prijava i njihovu daljnju obradu te isti moraju ostati zaštićeni, osim ako prijavitelj nepravilnosti pristane na otkrivanje tih podataka. (2) Iznimno od stavka 1. ovog članka identitet prijavitelja i sve ostale informacije iz stavka 1. ovoga članka mogu se otkriti samo ako je to nužna i razmjerna obveza koja se nalaže pravom Europske unije ili nacionalnim

radi zaštite pravâ na obranu prijavljene osobe. 3. Otkrivanja izvršena na temelju odstupanja predviđenog u stavku 2. podliježu odgovarajućim zaštitnim mjerama na temelju primjenjivih pravila Unije i nacionalnih pravila. Osobito se prijavitelji obavješćuju prije otkrivanja njihovog identiteta, osim ako bi se takvom informacijom ugrozile povezane istrage ili sudski postupci. Prilikom obavješćivanja nadležna tijela prijaviteljima šalju pisano objašnjenje s razlozima za otkrivanje dotičnih povjerljivih podataka. 4. Države članice osiguravaju da nadležna tijela koja zaprimе informacije o povredama koje uključuju poslovne tajne ne iskorištavaju i ne otkrivaju te poslovne tajne za svrhe koje prelaze ono što je potrebno za ispravno daljnje postupanje.			pravom u okviru istraga nacionalnih tijela ili u okviru sudskog postupka, među ostalim radi zaštite prava na obranu prijavljene osobe. (3) Otkrivanja izvršena na temelju iznimke predviđene stavkom 2. ovoga članka podliježu odgovarajućim zaštitnim mjerama na temelju primjenjivih pravila Europske unije i nacionalnog zakonodavstva. Tijelo koje otkriva identitet prijavitelja, istoga obavještava prije otkrivanja njihovog identiteta, osim ako bi se takvom informacijom ugrozile povezane istrage ili sudski postupci. Prilikom obavješćivanja nadležna tijela prijaviteljima šalju pisanu obavijest s razlozima za otkrivanje povjerljivih podataka. Članak 16. Osoba kojoj prijavitelj nepravilnosti prijavi nepravilnost, pomagač prijavitelja nepravilnosti i svaka druga osoba koja sudjeluje u postupku po prijavi nepravilnosti dužna je štititi podatke koje sazna iz prijave te ih ne smije koristiti ili otkrivati za druge svrhe osim one koje su potrebne za ispravno daljnje postupanje.
--	--	--	--

Članak 17. Obrada osobnih podataka Svaka obrada osobnih podataka u skladu s ovom Direktivom, uključujući razmjenu ili prijenos osobnih podataka nadležnim tijelima, obavlja se u skladu s Uredbom (EU) 2016/679 i Direktivom (EU) 2016/680. Institucije, tijela, uredi ili agencije Unije obavljaju sve razmjene ili prijenos informacija u skladu s Uredbom (EU) 2018/1725. Osobni podaci koji očito nisu relevantni za postupanje s određenom prijavom ne prikupljaju se ili se, ako se slučajno prikupe, brišu bez nepotrebne odgode.		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Članak 15. (1) Svaka obrada osobnih podataka u skladu s ovim Zakonom, uključujući razmjenu ili prijenos osobnih podataka nadležnim tijelima, obavlja se u skladu s relevantnim propisima Europske unije i nacionalnim pravom kojim se regulira zaštita osobnih podataka. (2) Osobni podaci koji očito nisu relevantni za postupanje s određenom prijavom ne prikupljaju se ili se, ako se slučajno prikupe, brišu bez nepotrebne odgode.

Članak 18. Vođenje evidencije o prijavama 1. Države članice osiguravaju da pravni subjekti u privatnom i javnom sektoru i nadležna tijela vode evidenciju o svakoj zaprimljenoj prijavi, u skladu sa zahtjevima u pogledu povjerljivosti predviđenima u članku 16. Prijave se čuvaju samo onoliko dugo koliko je potrebno i razmjerno radi ispunjavanja zahtjeva koji se nameću ovom Direktivom ili drugih zahtjeva koji se nameću pravom Unije ili nacionalnim pravom. 2. Ako se za podnošenje prijave upotrebljava telefonska linija na kojoj je moguće napraviti zvučni zapis ili drugi sustav glasovnih poruka na kojem je moguće napraviti zvučni zapis, pravni subjekti u privatnom i javnom sektoru i nadležna tijela imaju pravo evidentirati usmenu prijavu, uz suglasnost prijavitelja, na jedan od sljedećih načina: (a) zvučnim zapisom razgovora u trajnom i dostupnom obliku; ili (b) potpunim i točnim prijepisom razgovora koji izrađuju članovi osoblja koji su odgovorni za postupanje s prijavom. Pravni subjekti u privatnom i javnom		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Članak 18. (1) Povjerljive osobe i tijelo nadležno za vanjsko prijavljivanje vode evidenciju o svakoj zaprimljenoj prijavi nepravilnosti, u skladu sa zahtjevima u pogledu povjerljivosti predviđenima u člancima 14., 15. i 16. ovoga Zakona. (2) Prijave se čuvaju u trajnom obliku sukladno nacionalnom pravu kojim je regulirana zaštita i obrada dokumentacije. (3) Ako se za podnošenje prijave upotrebljava telefonski uređaj na kojem je moguće napraviti zvučni zapis ili drugi sustav glasovnih poruka na kojem je moguće napraviti zvučni zapis, povjerljive osobe i tijelo nadležno za vanjsko prijavljivanje imaju pravo evidentirati usmenu prijavu, uz suglasnost prijavitelja, na jedan od sljedećih načina: a) zvučnim zapisom razgovora u trajnom i dostupnom obliku ili b) potpunim i točnim prijepisom razgovora koji izrađuju djelatnici koji su odgovorni za postupanje s prijavom. (4) Ako se za podnošenje prijave upotrebljava telefonski uređaj na kojem nije moguće napraviti zvučni zapis ili drugi sustav glasovnih poruka na kojem nije moguće napraviti zvučni zapis,
--	--	----------------------	---

sektoru i nadležna tijela nude prijavitelju mogućnost da provjeri i ispravi prijepis poziva te da ga ovjeri potpisom. 3. Ako se za podnošenje prijave upotrebljava telefonska linija na kojoj nije moguće napraviti zvučni zapis ili drugi sustav glasovnih poruka na kojem nije moguće napraviti zvučni zapis, pravni subjekti u privatnom i javnom sektoru i nadležna tijela imaju pravo evidentirati usmenu prijavu u obliku točnog zapisnika razgovora koji zapisuje član osoblja odgovoran za postupanje s prijavom. Pravni subjekti u privatnom i javnom sektoru i nadležna tijela nude prijavitelju mogućnost da provjeri i ispravi zapisnik razgovora te da ga ovjeri potpisom. 4. Ako osoba zatraži sastanak s članovima osoblja pravnih subjekata u privatnom i javnom sektoru ili nadležnih tijela u svrhu podnošenja prijave u skladu s člankom 9. stavkom 2. i člankom 12. stavkom 2., pravni subjekti u privatnom i javnom sektoru i nadležna tijela osiguravaju, uz suglasnost prijavitelja, vođenje potpune i točne evidencije sa sastanka u trajnom i dostupnom obliku. Pravni subjekti u privatnom i javnom sektoru i nadležna tijela imaju pravo evidentirati sastanak na jedan od			povjerljiva osoba i tijelo nadležno za vanjsko prijavljivanje imaju pravo evidentirati usmenu prijavu u obliku točnog zapisa razgovora koji zapisuje djelatnik odgovoran za postupanje s prijavom. (5) Ako osoba zatraži sastanak s povjerljivom osobom ili tijelom nadležnim za vanjsko prijavljivanje u svrhu podnošenja prijave u skladu s člankom 17. stavkom 2. ovoga Zakona, povjerljiva osoba i tijelo nadležno za vanjsko prijavljivanje osiguravaju, uz suglasnost prijavitelja, vođenje potpune i točne evidencije sa sastanka u trajnom i dostupnom obliku. (6) Povjerljiva osoba i tijelo nadležno za vanjsko prijavljivanje imaju pravo evidentirati sastanak na jedan od sljedećih načina: (a) zvučnim zapisom razgovora u trajnom i dostupnom obliku ili (b) točnim zapisnikom sa sastanka koji izrađuju djelatnici odgovorni za postupanje s prijavom. (7) Povjerljiva osoba i tijelo nadležno za vanjsko prijavljivanje ponuditi će prijavitelju mogućnost provjere i ispravka prijepisa poziva iz stavka 3. ovog članka, zapisnika razgovora iz stavka 4. ovog članka i zapisnika sa sastanka iz stavka 6. ovog članka, kao i mogućnost potvrde točnosti potpisom.
---	--	--	--

sljedećih načina: (a)zvučnim zapisom razgovora u trajnom i dostupnom obliku; ili (b)točnim zapisnikom sa sastanka koji izrađuju članovi osoblja odgovorni za postupanje s prijavom. Pravni subjekti u privatnom i javnom sektoru i nadležna tijela nude prijavitelju mogućnost da provjeri i ispravi zapisnik sa sastanka te da ga ovjeri potpisom. POGLAVLJE VI. MJERE ZAŠTITE			
Članak 19. Zabrana osvete Države članice poduzimaju potrebne mjere za zabranu svih oblika osvete nad osobama iz članka 4., uključujući prijetnje osvetom i pokušaje osvete, među ostalim posebno onih u obliku: (a)privremenog udaljavanja, otpuštanja, razrješenja ili jednakovrijednih mjera; (b)nazadovanja ili uskraćivanja mogućnosti za napredovanje; (c)prijenosa dužnosti, promjene mjesta rada, smanjenja plaće, promjene radnog vremena;		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Članak 6. 9. „osveta“ označava svaku izravnu ili neizravnu radnju ili propust u radnom okruženju potaknuta unutarnjim ili vanjskim prijavljivanjem ili javnim razotkrivanjem, a uzrokuje ili može uzrokovati neopravdanu štetu prijavitelju, Članak 9. (1) Poslodavac se ne smije osvećivati, pokušavati osvećivati ili prijetiti osvetom prijavitelju nepravilnosti, povezanim osobama, te povjerljivoj

(d) uskraćivanja mogućnosti za osposobljavanje; (e) negativne ocjene rada ili preporuke za zapošljavanje; (f) nametanja ili određivanja stegovne mjere, prijekora ili druge sankcije, uključujući financijsku sankciju; (g) prisile, zastrašivanja, uznemiravanja ili izoliranja; (h) diskriminacije, stavljanja u nepovoljni položaj ili nepravednog tretmana; (i) nepretvaranja ugovora o radu na određeno vrijeme u ugovor na neodređeno vrijeme ako je radnik imao legitimno očekivanje da će mu se ponuditi stalno zaposlenje; (j) neproduženja ugovora o radu na određeno vrijeme ili njegova prijevremenog raskida; (k) štete, uključujući štetu za ugled osobe, osobito na društvenim mrežama, ili financijskog gubitka, uključujući gubitak poslovanja i gubitak prihoda; (l) stavljanja na crnu listu na temelju neformalnog ili formalnog sektorskog sporazuma ili sporazuma koji se primjenjuje na cijelu industriju, što može značiti da osoba u budućnosti neće moći naći posao u tom sektoru ili industriji; (m) prijevremenog raskida ugovora o nabavi robe ili usluga ili njegova poništavanja; (n) poništavanja licencije ili dozvole;			osobi i njenom zamjeniku zbog prijavljivanja nepravilnosti, odnosno javnog razotkrivanja. (2) Osvetom iz članka 6. točke 9. osobito se smatraju postupci: a) privremenog udaljavanja, otkaza, razrješenja ili jednakovrijednih mjera b) degradiranja ili uskraćivanja mogućnosti za napredovanje c) prijenosa dužnosti, promjene mjesta rada, smanjenja plaće, promjene radnog vremena d) uskraćivanja mogućnosti za osposobljavanje e) negativne ocjene rada ili preporuke za zapošljavanje f) nametanja ili određivanja stegovne mjere, prijekora ili druge sankcije, uključujući financijsku sankciju g) prisile, zastrašivanja, uznemiravanja ili izoliranja h) diskriminacije, stavljanja u nepovoljni položaj ili nepravednog tretmana i) uskrate ponude za sklapanje ugovora na neodređeno vrijeme, a za to su bili ispunjeni zakonski uvjeti, ako je radnik imao opravdano očekivanje da će mu isti biti ponuđen j) nesklapanja uzastopnog ugovora o radu na određeno vrijeme u skladu s odredbama nacionalnog prava u području radnih odnosa, ili njegovog
---	--	--	---

(o)psihijatrijskih ili liječničkih upućivanja.			prijevremenog raskida k) prouzročenja štete, uključujući štetu za ugled osobe, osobito na društvenim mrežama, ili financijskog gubitka, uključujući gubitak poslovanja i gubitak prihoda l) negativnog označavanja na temelju neformalnog ili formalnog sektorskog sporazuma ili sporazuma koji se primjenjuje na cijelu industriju, što može značiti da osoba u budućnosti neće moći naći posao u tom sektoru ili industriji m) prijevremenog raskida ugovora o nabavi robe ili usluga ili njegova poništavanja n) poništavanja licencije ili dozvole o) upućivanje na psihijatrijske ili liječničke procjene
Članak 20. Mjere potpore 1. Države članice osiguravaju da osobe iz članka 4. imaju, prema potrebi, pristup mjerama potpore, što se osobito odnosi na sljedeće: (a)sveobuhvatne i neovisne informacije i savjete koji su lako dostupni javnosti i besplatni, a odnose se na dostupne	Usklađenost s pravnim aktima Europske unije Članak 2. Ovim se Zakonom u pravni poredak Republike Hrvatske prenosi: Direktiva 2008/52/EZ	Djelomično preuzeto	Preuzeto u: Zakon o dopunama Zakona o pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima s državama članicama Europske unije (NN 141/2020) članak/članci Preuzeto u Zakon o pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima s državama članicama Europske unije (NN 91/10, 81/13, 124/13, 26/15, 102/17, 68/18, 70/19, 141/20) – članak 24. stavci 1. do 3.

postupke i pravna sredstva za zaštitu od osвете te prava prijavljene osobe; (b) učinkovitu pomoć nadležnih tijela pred bilo kojim relevantnim tijelom koje sudjeluje u njihovoj zaštiti od osвете uključujući, ako je tako predviđeno nacionalnim pravom, potvrdu činjenice da imaju pravo na zaštitu u skladu s ovom Direktivom; i (c) pravnu pomoć u kaznenim i prekograničnim građanskim postupcima u skladu s Direktivom (EU) 2016/1919 i Direktivom 2008/52/EZ Europskog parlamenta i Vijeća (48) te, u skladu s nacionalnim pravom, pravnu pomoć u daljnjim postupcima i pravno savjetovanje ili drugu pravnu pomoć. 2. Države članice mogu u okviru sudskog postupka predvidjeti financijsku pomoć i mjere potpore za prijavitelje, uključujući psihološku potporu. 3. Mjere potpore iz ovog članka može, prema potrebi, pružati informacijski centar ili jedinstveno i jasno utvrđeno neovisno upravno tijelo.	Europskog parlamenta i Vijeća od 21. svibnja 2008. o nekim aspektima medijacije u građanskim i trgovačkim stvarima (SL L 136/3, 24. 5. 2008.) Direktiva 2014/54/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o mjerama za lakše ostvarivanje prava zajamčenih radnicima u kontekstu slobode kretanja radnika (SL L 128/8, 30. 4.2014.) i Direktiva (EU) 2019/1937 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2019. o zaštiti osoba koje prijavljuju povrede prava Unije (SL L 305/17, 26.11.2019.). Definicije Članak 4. (1) Pojedini pojmovi u smislu ovoga Zakona imaju sljedeće značenje: a) <i>medijacija</i> je postupak, bez obzira na to provodi li se u sudu, instituciji za medijaciju ili izvan njih, u kojem stranke nastoje		
---	---	--	--

	sporazumno riješiti spor uz pomoć jednog ili više medijatora koji strankama pomažu postići nagodbu, bez ovlasti da im nametnu obvezujuće rješenje b) <i>medijator</i> je osoba upisana u Registar medijatora koja na temelju sporazuma stranaka provodi medijaciju c) <i>institucija za medijaciju</i> je pravna osoba upisana u Registar institucija za medijaciju koja organizira medijaciju i druga pravna osoba za koju je posebnim propisom određeno da organizira medijaciju d) <i>informativni sastanak o medijaciji</i> je sastanak na kojem stranke u nazočnosti medijatora ukratko obavještavaju protivnu stranku o svojim zahtjevima i prigovorima, a medijator strankama objašnjava prednosti rješavanja spora medijacijom. (2) Izrazi koji se koriste u ovom Zakonu, a imaju rodno značenje odnose se jednako na muški i ženski rod.		
--	--	--	--

	Djelatnosti i poslovi Nacionalnog centra Članak 8. (1) Nacionalni centar je javna ustanova koja radi ostvarenja svrhe ovoga Zakona: - potiče razvoj kulture sporazumnog rješavanja sporova korištenjem medijacije - daje i opoziva suglasnost institucijama za medijaciju - daje suglasnost na programe edukacije za medijaciju - provodi, samostalno ili u suradnji s institucijama za medijaciju, stručno osposobljavanje i usavršavanje medijatora - odlučuje o upisu medijatora u Registar medijatora i o brisanju medijatora iz Registra medijatora - vodi Registar medijatora te Registar institucija za medijaciju i izdaje potvrde iz navedenih registara		
--	---	--	--

	- imenuje, na zahtjev stranaka, medijatore koji provode informativni sastanak o medijaciji i medijaciju, ako se stranke ne mogu sporazumjeti o osobi medijatora - provodi, samostalno ili u suradnji s drugim medijatorima, informativni sastanak o medijaciji i medijaciju - sustavno prikuplja podatke o medijacijama - objavljuje informacije o medijacijama, medijatorima i institucijama za medijaciju. (2) Djelatnosti iz stavka 1. podstavaka 2., 5. i 6. ovoga članka Nacionalni centar obavlja kao javnu ovlast, dok ostale djelatnosti iz stavka 1. ovoga članka Nacionalni centar obavlja kao javnu službu. Medijacija u prekograničnim sporovima Članak 34. (1) Odredbe ovoga Zakona		
--	---	--	--

	primjenjuju se i u prekograničnim sporovima u građanskim i trgovačkim predmetima. (2) Prekograničnim sporovima u smislu ovoga Zakona ne smatraju se porezni, carinski ili upravni sporovi ili oni sporovi koji se odnose na odgovornost države za radnje ili propuste u vršenju vlasti. (3) Prekogranični spor u smislu ovoga Zakona je spor u kojem jedna od stranaka ima prebivalište ili uobičajeno boravište u državi članici, a u kojoj ga druga stranka nema na dan: - kad su se stranke sporazumjele o korištenju medijacije nakon što je došlo do spora - kad je sud odredio medijaciju - kad je po nacionalnom pravu nastala obveza primjene medijacije - kad je sud kojemu je podnesena tužba uputio stranke na medijaciju. (4) Iznimno, u svrhu primjene članka 27. i 30. ovoga Zakona, prekogranični spor je i onaj spor u kojem je sudski ili arbitražni postupak između stranaka započet		
--	---	--	--

	u državi članici u kojoj stranke nisu imale prebivalište ili uobičajeno boravište na dan na koji upućuju prva tri podstavka iz stavka 3. ovoga članka. (5) Odredbe o prekograničnom sporu neće se primjenjivati u odnosu na Kraljevinu Dansku. (6) Prebivalište odnosno boravište određuje se u skladu s odredbama poglavlja 5. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (preinačena) (SL L 351, 20. 12. 2012.).		
		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Članak 11. (1) Prijavitelj nepravilnosti ima pravo na: 4. primarnu besplatnu pravnu pomoć u skladu sa zakonom kojim se uređuje pravo na besplatnu pravnu pomoć (2) Povezana osoba ima pravo na

			zaštitu iz stavka 1. ovog članka, ako učini vjerojatnim da je prema njoj počinjena ili pokušana osveta, ili joj se prijetilo osvetom zbog povezanosti s prijaviteljem nepravilnosti. (3) Povjerljiva osoba te njezin zamjenik imaju pravo na zaštitu iz stavka 1. ovog članka, ako učine vjerojatnim da je prema njima počinjena ili pokušana osveta, ili im se prijetilo osvetom zbog zaprimanja prijave o nepravilnosti, odnosno postupanja po zaprimljenoj prijavi. Članak 13. Prijavitelja nepravilnosti ili povezanu osobu koja sudjeluje u postupku pred sudom ili drugim tijelom, a iz neznanja bi mogla propustiti kakvu radnju ili se zbog toga ne bi koristila svojim pravom, sud ili drugo tijelo koje vodi postupak poučit će je o pravima koja joj pripadaju prema ovom Zakonu ili prema propisima koji se primjenjuju u tom postupku te o posljedicama propuštanja radnje. Članak 22. (2) Povjerljiva osoba dužna je: 8. pružiti jasne i lako dostupne informacije o postupcima za podnošenje prijave nadležnom tijelu za vanjsko prijavljivanje i prema potrebi,
--	--	--	--

		institucijama, tijelima, uredima ili agencijama Europske unije nadležnim za postupanje po sadržaju prijave nepravilnosti. Članak 24. (2) Pučki pravobranitelj sukladno ovom Zakonu: 6. daje opće pravne informacije o postupcima prijavljivanja i javnog razotkrivanja nepravilnosti, te o zaštiti prava u skladu s ovim Zakonom 10. na svojim internetskim stranicama u zasebnom, lako prepoznatljivom i lako dostupnom odjeljku objavljuje opće informacije o primitku prijava i daljnjem postupanju na temelju njih te druge opće informacije relevantne za primjenu ovog Zakona, a osobito: a) uvjete pod kojima se ostvaruje pravo na zaštitu b) kontakt podatke za zaprimanje prijava, posebno adresu elektroničke pošte i poštansku adresu te brojeve telefona, uz napomenu snimaju li se telefonski razgovori c) postupke koji se primjenjuju na prijavu nepravilnosti, uključujući način na koji nadležno tijelo može od prijavitelja zatražiti pojašnjenje prijavljene informacije ili pružanje dodatnih informacija, rok za pružanje povratne informacije te vrstu i sadržaj takve povratne informacije
--	--	--

		d) opis sustava zaštite povjerljivosti koji se primjenjuje na prijave, u skladu s člankom 16. ovog Zakona i odredbama nacionalnog prava e) vrstu potrebnog daljnjeg postupanja prema prijavi f) pravna sredstva i postupke za zaštitu od osвете te mogućnosti dobivanja povjerljivih savjeta za osobe koje razmatraju podnošenje prijave g) izjavu u kojoj se jasno obrazlažu uvjeti pod kojima su osobe koje podnose prijavu nadležnom tijelu zaštićene od odgovornosti za povredu povjerljivosti. Članak 27. Prijavitelj nepravilnosti u postupcima sudske zaštite vezanim uz prijavljivanje nepravilnosti oslobođen je od plaćanja sudskih pristojbi. Članak 31. (1) U postupcima pred sudom ili drugim tijelom zbog štete koju je pretrpio prijavitelj te pod uvjetom da je ta osoba učinila vjerojatnim da je podnijela prijavu ili javno razotkrila informacije u skladu s ovim Zakonom i da je pretrpjela štetu, pretpostavlja se da je šteta nastala iz osвете zbog prijave ili javnog razotkrivanja. (2) U slučajevima iz stavka 1. ovog članka, osoba koja je poduzela osvetu
--	--	--

		mora dokazati da je ta radnja ili propust bio utemeljen na opravdanim razlozima. Članak 11. (1) Prijavitelj nepravilnosti ima pravo na: 4. primarnu besplatnu pravnu pomoć u skladu sa zakonom kojim se uređuje pravo na besplatnu pravnu pomoć (2) Povezana osoba ima pravo na zaštitu iz stavka 1. ovog članka, ako učini vjerojatnim da je prema njoj počinjena ili pokušana osveta, ili joj se prijetilo osvetom zbog povezanosti s prijaviteljem nepravilnosti. (3) Povjerljiva osoba te njezin zamjenik imaju pravo na zaštitu iz stavka 1. ovog članka, ako učine vjerojatnim da je prema njima počinjena ili pokušana osveta, ili im se prijetilo osvetom zbog zaprimanja prijave o nepravilnosti, odnosno postupanja po zaprimljenoj prijavi. Članak 13. Prijavitelja nepravilnosti ili povezanu osobu koja sudjeluje u postupku pred sudom ili drugim tijelom, a iz neznanja bi mogla propustiti kakvu radnju ili se zbog toga ne bi koristila svojim pravom,
--	--	---

		sud ili drugo tijelo koje vodi postupak poučit će je o pravima koja joj pripadaju prema ovom Zakonu ili prema propisima koji se primjenjuju u tom postupku te o posljedicama propuštanja radnje. Članak 22. (2) Povjerljiva osoba dužna je: 8. pružiti jasne i lako dostupne informacije o postupcima za podnošenje prijave nadležnom tijelu za vanjsko prijavljivanje i prema potrebi, institucijama, tijelima, uredima ili agencijama Europske unije nadležnim za postupanje po sadržaju prijave nepravilnosti. Članak 24. (2) Pučki pravobranitelj sukladno ovom Zakonu: 6. daje opće pravne informacije o postupcima prijavljivanja i javnog razotkrivanja nepravilnosti, te o zaštiti prava u skladu s ovim Zakonom 10. na svojim internetskim stranicama u zasebnom, lako prepoznatljivom i lako dostupnom odjeljku objavljuje opće informacije o primitku prijava i daljnjem postupanju na temelju njih te druge opće informacije relevantne za primjenu ovog Zakona, a osobito: a) uvjete pod kojima se ostvaruje pravo na zaštitu
--	--	---

		b) kontakt podatke za zaprimanje prijava, posebno adresu elektroničke pošte i poštansku adresu te brojeve telefona, uz napomenu snimaju li se telefonski razgovori c) postupke koji se primjenjuju na prijavu nepravilnosti, uključujući način na koji nadležno tijelo može od prijavitelja zatražiti pojašnjenje prijavljene informacije ili pružanje dodatnih informacija, rok za pružanje povratne informacije te vrstu i sadržaj takve povratne informacije d) opis sustava zaštite povjerljivosti koji se primjenjuje na prijave, u skladu s člankom 16. ovog Zakona i odredbama nacionalnog prava e) vrstu potrebnog daljnjeg postupanja prema prijavi f) pravna sredstva i postupke za zaštitu od osвете te mogućnosti dobivanja povjerljivih savjeta za osobe koje razmatraju podnošenje prijave g) izjavu u kojoj se jasno obrazlažu uvjeti pod kojima su osobe koje podnose prijavu nadležnom tijelu zaštićene od odgovornosti za povredu povjerljivosti. Članak 27. Prijavitelj nepravilnosti u postupcima sudske zaštite vezanim uz prijavljivanje nepravilnosti oslobođen je od plaćanja sudskih pristojbi.
--	--	---

			Članak 31. (1) U postupcima pred sudom ili drugim tijelom zbog štete koju je pretrpio prijavitelj te pod uvjetom da je ta osoba učinila vjerojatnim da je podnijela prijavu ili javno razotkrila informacije u skladu s ovim Zakonom i da je pretrpjela štetu, pretpostavlja se da je šteta nastala iz osвете zbog prijave ili javnog razotkrivanja. (2) U slučajevima iz stavka 1. ovog članka, osoba koja je poduzela osvetu mora dokazati da je ta radnja ili propust bio utemeljen na opravdanim razlozima.
		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o besplatnoj pravnoj pomoći (NN 143/13, 98/19) članak/članci Preuzeto u: Zakon o besplatnoj pravnoj pomoći (NN 143/13, 98/19) članak/članci članci 9. do 13.

		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o kaznenom postupku (NN 152/08, 76/09, 80/11, 121/11, 91/12, 143/12, 56/13, 145/13, 152/14, 70/17, 126/19) (NN 126/19) članak/članci Preuzeto u Zakon o kaznenom postupku (NN 152/08, 76/09, 80/11, 121/11, 91/12, 143/12, 56/13, 145/13, 152/14, 70/17, 126/19, 126/19) – članak 5., stavci 1. do 2.; članak 43., stavci 1. i 2.; članak 43.a; članak 44. stavak 5.; članak 72. stavci 1., 6. i 7.; članak 72.a – stavci 1. do 5.; članak 72.b
Članak 21. Mjere za zaštitu od osвете 1. Države članice poduzimaju potrebne mjere kako bi osigurale da su osobe iz članka 4. zaštićene od osвете. Takve mjere uključuju, posebno, one iz stavaka od 2. do 8. ovog članka. 2. Ne dovodeći u pitanje članak 3. stavke 2. i 3., ako osobe prijave informacije o povredama ili javno razotkriju informacije u skladu s ovom Direktivom, ne smatra se da su prekršile bilo kakvo ograničenje u vezi s otkrivanjem informacija te ni na koji način ne snose odgovornost u		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Članak 10. (1) Ako osobe prijave informacije o nepravilnostima ili javno razotkriju informacije u skladu s ovim Zakonom, ne smatra se da su prekršile bilo kakvo ograničenje u vezi s otkrivanjem informacija te ni na koji način ne snose odgovornost u pogledu takve prijave ili javnog razotkrivanja pod uvjetom da su imale opravdan razlog vjerovati da su prijava ili javno razotkrivanje tih informacija bili nužni radi razotkrivanja nepravilnosti na temelju ovog Zakona. (2) Odredba stavka 1. ovog članka ne primjenjuje se u slučajevima iz članka 4.

pogledu takve prijave ili javnog razotkrivanja pod uvjetom da su imale opravdan razlog vjerovati da su prijava ili javno razotkrivanje tih informacija bili nužni radi razotkrivanja povrede na temelju ove Direktive. 3. Prijavitelji ne snose odgovornost u pogledu stjecanja prijavljenih ili javno razotkrivenih informacija ili pristupa njima, pod uvjetom da takvo stjecanje ili pristup nisu sami po sebi činili kazneno djelo. U slučaju da stjecanje ili pristup sami po sebi čine kazneno djelo kaznena odgovornost ostaje uređena primjenjivim nacionalnim pravom. 4. Svaka druga potencijalna odgovornost prijavitelja proizišla iz radnji ili propusta koji su nepovezani s podnošenjem prijave ili javnim razotkrivanjem ili koji nisu potrebni za razotkrivanje povrede na temelju ove Direktive i dalje je uređena primjenjivim pravom Unije ili primjenjivim nacionalnim pravom. 5. U postupcima pred sudom ili drugim tijelom zbog štete koju je pretrpio prijavitelj te pod uvjetom da je ta osoba dokazala da je podnijela prijavu ili javno razotkrila informacije i zbog toga pretrpjela štetu, pretpostavlja se da je šteta nanesena iz osвете zbog prijave ili javnog razotkrivanja. U takvim		stavka 2. i članka 5. stavka 2. ovog Zakona. (3) Prijavitelji ne snose odgovornost u pogledu stjecanja prijavljenih ili javno razotkrivenih informacija ili pristupa njima, osim ako takvo stjecanje ili pristup ne predstavlja samostalno kazneno djelo. (4) Svaka druga potencijalna odgovornost prijavitelja proizišla iz radnji ili propusta koji nisu povezani s podnošenjem prijave ili javnim razotkrivanjem ili koji nisu potrebni za razotkrivanje nepravilnosti na temelju ovog Zakona i dalje je uređena primjenjivim nacionalnim pravom ili pravom Europske unije. (5) U sudskim postupcima, uključujući postupke zbog klevete, povrede autorskog prava, povrede tajnosti, povrede pravila o zaštiti podataka, otkrivanja poslovne tajne ili zahtjeva za naknadu na temelju privatnog, javnog ili kolektivnog radnog prava, prijavitelji nepravilnosti ne snose nikakvu odgovornost zbog prijava ili javnih razotkrivanja na temelju ovog Zakona. Te osobe imaju pravo na temelju te prijave ili javnog razotkrivanja zatražiti odbacivanje predmeta, pod uvjetom da su imali opravdan razlog vjerovati da su prijava ili javno razotkrivanje bili nužni radi razotkrivanja nepravilnosti na temelju ovog Zakona.
--	--	---

slučajevima osoba koja je poduzela štetnu mjeru mora dokazati da je ta mjera bila utemeljena na valjano opravdanim razlozima. 6. Osobe iz članka 4. imaju, prema potrebi, pristup korektivnim mjerama protiv osvete, uključujući privremenu pomoć do okončanja sudskog postupka, u skladu s nacionalnim pravom. 7. U sudskim postupcima, uključujući postupke zbog klevete, povrede autorskog prava, povrede tajnosti, povrede pravila o zaštiti podataka, otkrivanja poslovne tajne ili zahtjeva za naknadu na temelju privatnog, javnog ili kolektivnog radnog prava, osobe iz članka 4. ne snose nikakvu odgovornost zbog prijava ili javnih razotkrivanja na temelju ove Direktive. Te osobe imaju pravo na temelju te prijave ili javnog razotkrivanja zatražiti odbacivanje predmeta, pod uvjetom da su imale opravdan razlog vjerovati da su prijava ili javno razotkrivanje bili nužni radi razotkrivanja povrede na temelju ove Direktive. Ako osoba podnese prijavu ili javno razotkrije informacije o povredama koje su obuhvaćene područjem primjene ove Direktive, a te informacije uključuju poslovne tajne, te ako ta osoba ispunjava uvjete iz ove Direktive, takva prijava ili		(6) Ako osoba podnese prijavu ili javno razotkrije informacije o nepravilnostima koje su obuhvaćene područjem primjene ovog Zakona, a te informacije uključuju poslovne tajne, te ako ta osoba ispunjava uvjete za zaštitu iz ovog Zakona, takva prijava ili javno razotkrivanje smatraju se zakonitima u onoj mjeri u kojoj se takvo pribavljanje, korištenje ili otkrivanje zahtijeva ili dopušta pravom Europske unije ili nacionalnim pravom. Članak 11. (1) Prijavitelj nepravilnosti ima pravo na: 1. zaštitu identiteta i povjerljivosti 2. sudsku zaštitu 3. naknadu štete 4. primarnu besplatnu pravnu pomoć u skladu sa zakonom kojim se uređuje pravo na besplatnu pravnu pomoć 5. drugu zaštitu predviđenu u postupcima propisanim ovim Zakonom. (2) Povezana osoba ima pravo na zaštitu iz stavka 1. ovog članka, ako učini vjerojatnim da je prema njoj počinjena ili pokušana osveta, ili joj se prijetilo osvetom zbog povezanosti s prijaviteljem nepravilnosti. (3) Povjerljiva osoba te njezin zamjenik imaju pravo na zaštitu iz stavka 1. ovog članka, ako učine vjerojatnim da je
---	--	--

javno razotkrivanje smatraju se zakonitima u skladu s uvjetima iz članka 3. stavka 2. Direktive (EU) 2016/943. 8. Države članice poduzimaju potrebne mjere kako bi osigurale pravna sredstva i potpunu naknadu pretrpljene štete osobama iz članka 4. u skladu s nacionalnim pravom.		prema njima počinjena ili pokušana osveta, ili im se prijetilo osvetom zbog zaprimanja prijave o nepravilnosti, odnosno postupanja po zaprimljenoj prijavi. Članak 25. (3) Ako prijava o nepravilnosti upućuje na postojanje osnova sumnje da je počinjeno kazneno djelo, tijela ovlaštena na postupanje po sadržaju prijave postupat će prema odredbama kaznenog zakonodavstva Republike Hrvatske. Članak 28. (1) U postupku sudske zaštite prijavitelja nepravilnosti stvarno su nadležni: 1. općinski sudovi i Općinski radni sud u Zagrebu 2. trgovački sudovi ako tužba za zaštitu prijavitelja nepravilnosti proizlazi iz spora za koji je taj sud stvarno nadležan u skladu s odredbama zakona kojim je uređen parnični postupak 3. upravni sudovi ako tužba za zaštitu prijavitelja nepravilnosti proizlazi iz upravnog spora za koji je taj sud stvarno nadležan u skladu s odredbama zakona kojim je uređen upravni spor. (2) U postupku sudske zaštite prijavitelja nepravilnosti mjesno je
--	--	--

		nadležan sud sjedišta, prebivališta ili boravišta tuženika ili tužitelja, ili sud na čijem je području osveta poduzeta ili je nastupila njena posljedica. (3) U postupku sudske zaštite prijavitelja nepravilnosti, a osobito pri određivanju rokova i ročišta, sud će uvijek obraćati osobitu pažnju na potrebu hitnog rješavanja sporova za zaštitu prijavitelja nepravilnosti. Članak 29. (1) Sudska zaštita prijavitelja nepravilnosti ostvaruje se u posebnom postupku koji se pokreće tužbom za zaštitu prijavitelja nepravilnosti. (2) Tužbom iz stavka 1. ovoga članka prijavitelj nepravilnosti može tražiti da se: 1. utvrdi da je prema prijavitelju nepravilnosti poduzeta osveta 2. zabrani poduzimanje i ponavljanje osvete te da se uklone njene posljedice prema prijavitelju nepravilnosti 3. naknadi šteta uzrokovana povredom prava zaštićenih ovim Zakonom 4. presuda kojom je utvrđena povreda prava prijavitelja nepravilnosti iz razloga predviđenih ovim stavkom objavi u medijima na trošak tuženika. (3) Zahtjevi iz stavka 2. ovoga članka mogu se istaknuti zajedno sa zahtjevima za zaštitu drugih prava o
--	--	--

			kojima se odlučuje u parničnom postupku ako su svi zahtjevi u međusobnoj vezi i ako je isti sud stvarno nadležan za njih, bez obzira na to je li za te zahtjeve propisano rješavanje u redovitom ili u posebnom parničnom postupku, osim sporova o smetanju posjeda. U tom slučaju primjenjuju se pravila za vrstu spora o kojoj je riječ, ako ovim Zakonom nije drukčije određeno. (4) Presuda kojom se nalaže objava u medijima obvezuje nakladnika medija u kojem treba objaviti presudu. Članak 31. (1) U postupcima pred sudom ili drugim tijelom zbog štete koju je pretrpio prijavitelj te pod uvjetom da je ta osoba učinila vjerojatnim da je podnijela prijavu ili javno razotkrila informacije u skladu s ovim Zakonom i da je pretrpjela štetu, pretpostavlja se da je šteta nastala iz osвете zbog prijave ili javnog razotkrivanja. (2) U slučajevima iz stavka 1. ovog članka, osoba koja je poduzela osvetu mora dokazati da je ta radnja ili propust bio utemeljen na opravdanim razlozima. Članak 32.
--	--	--	---

			(1) U sudskom postupku po tužbi u vezi s prijavom nepravilnosti sud koji vodi postupak može odrediti privremene mjere u skladu s odredbama zakona kojima se uređuje prisilno ostvarenje i osiguranje tražbina, osim ako ovim Zakonom nije drukčije propisano. (2) Privremena mjera može se predložiti prije pokretanja, tijekom te nakon završetka sudskog postupka, sve dok ovrha ne bude provedena. (3) Prijavitelj nepravilnosti oslobođen je od plaćanja sudskih pristojbi u postupku pokrenutom radi privremene mjere.
Članak 22. Mjere za zaštitu prijavljenih osoba 1. Države članice osiguravaju da prijavljene osobe, u skladu s Poveljom, imaju potpuno pravo na djelotvoran pravni lijek i pošteno suđenje te na pretpostavku nedužnosti i prava na obranu, uključujući pravo na saslušanje i pravo na pristup svojem predmetu. 2. Nadležna tijela u skladu s nacionalnim pravom osiguravaju zaštitu identiteta prijavljenih osoba tijekom trajanja istraga potaknutih prijavom ili javnim		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Članak 14. (1) Identitet prijavitelja, odnosno podaci na osnovi kojih se može otkriti njegov identitet te drugi podaci koji su navedeni u prijavi nepravilnosti dostupni su isključivo osobama koje su zadužene za primanje takvih prijava i njihovu daljnju obradu te isti moraju ostati zaštićeni, osim ako prijavitelj nepravilnosti pristane na otkrivanje tih podataka. (2) Iznimno od stavka 1. ovog članka identitet prijavitelja i sve ostale informacije iz stavka 1. ovoga članka

razotkrivanjem. 3. Pravila utvrđena u člancima 12., 17. i 18. u vezi sa zaštitom identiteta prijavitelja primjenjuju se i na zaštitu identiteta prijavljenih osoba.		mogu se otkriti samo ako je to nužna i razmjerna obveza koja se nalaže pravom Europske unije ili nacionalnim pravom u okviru istraga nacionalnih tijela ili u okviru sudskog postupka, među ostalim radi zaštite prava na obranu prijavljene osobe. (3) Otkrivanja izvršena na temelju iznimke predviđene stavkom 2. ovoga članka podliježu odgovarajućim zaštitnim mjerama na temelju primjenjivih pravila Europske unije i nacionalnog zakonodavstva. Tijelo koje otkriva identitet prijavitelja, istoga obavještava prije otkrivanja njihovog identiteta, osim ako bi se takvom informacijom ugrozile povezane istrage ili sudski postupci. Prilikom obavješćivanja nadležna tijela prijaviteljima šalju pisanu obavijest s razlozima za otkrivanje povjerljivih podataka. (4) Odredbe stavka 1. ovoga članka koje s odnose na zaštitu identiteta prijavitelja primjenjuju se i na zaštitu identiteta prijavljenih osoba. Članak 15. (1) Svaka obrada osobnih podataka u skladu s ovim Zakonom, uključujući razmjenu ili prijenos osobnih podataka nadležnim tijelima, obavlja se u skladu s relevantnim propisima Europske unije i nacionalnim pravom kojim se regulira
---	--	--

			zaštita osobnih podataka. (2) Osobni podaci koji očito nisu relevantni za postupanje s određenom prijavom ne prikupljaju se ili se, ako se slučajno prikupe, brišu bez nepotrebne odgode. Članak 16. Osoba kojoj prijavitelj nepravilnosti prijavi nepravilnost, pomagač prijavitelja nepravilnosti i svaka druga osoba koja sudjeluje u postupku po prijavi nepravilnosti dužna je štititi podatke koje sazna iz prijave te ih ne smije koristiti ili otkrivati za druge svrhe osim one koje su potrebne za ispravno daljnje postupanje.
		Nije preuzeto	Preuzeto u: USTAV RH (NN 56/90, 135/97, 08/98, 113/00, 124/00, 28/01, 41/01, 55/01, 76/10, 85/10, 05/14) članak/članci Preuzeto u Ustav RH (NN 56/90, 135/97, 08/98, 113/00, 124/00, 28/01, 41/01, 55/01, 76/10, 85/10, 05/14) – članci 18., 19., 28., 30.

		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o kaznenom postupku (NN 152/08, 76/09, 80/11, 121/11, 91/12, 143/12, 56/13, 145/13, 152/14, 70/17, 126/19) (NN 126/19) članak/članci Preuzeto u Zakon o kaznenom postupku (NN 152/08, 76/09, 80/11, 121/11, 91/12, 143/12, 56/13, 145/13, 152/14, 70/17, 126/19, 126/19) – članci 3., 5., 11., 184., 377., 378., 463., 464., 490., 491.
		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19) članak/članci Preuzeto u Zakon o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19) – članak 348.

		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o općem upravnom postupku (NN 47/09) članak/članci Preuzeto u Zakon o općem upravnom postupku (NN 47/09, 110/21) – članak 105.
		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o upravnim sporovima (NN 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17, 110/21) članak/članci Preuzeto u Zakon o upravnim sporovima (NN 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17, 110/21) – članak 66.
		Nije preuzeto	Preuzeto u: Prekršajni zakon (NN 107/07, 39/13, 157/13, 110/15, 70/17) članak/članci Preuzeto u Prekršajni zakon (NN 107/07, 39/13, 157/13, 110/15, 70/17, 118/18) – članci 84., 85., 145., 150., 191., 211.

Članak 23. Sankcije 1. Države članice predviđaju učinkovite, proporcionalne i odvraćajuće sankcije za fizičke ili pravne osobe koje: (a) sprječavaju ili pokušavaju spriječiti podnošenje prijave; (b) se osvećuju protiv osoba iz članka 4.; (c) pokreću zlonamjerne postupke protiv osoba iz članka 4.; (d) krše dužnost čuvanja povjerljivosti identiteta prijavitelja, kako je navedeno u članku 16. 2. Države članice predviđaju učinkovite, proporcionalne i odvraćajuće sankcije za prijavitelje za koje je utvrđeno da su svjesno prijavili ili javno razotkrili lažne informacije. Države članice također predviđaju mjere za naknadu štete proizišle iz takvih prijava ili javnih razotkrivanja u skladu s nacionalnim pravom.		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Članak 36. (1) Novčanom kaznom u iznosu od 30.000,00 do 50.000,00 kuna kaznit će se za prekršaj poslodavac pravna osoba ako: 1. spriječi ili pokuša spriječiti prijavljivanje nepravilnosti (članak 8. stavak 1.) 2. pokreće zlonamjerne postupke protiv prijavitelja nepravilnosti, povezanih osoba, te povjerljivih osoba i njenih zamjenika (članak 8. stavak 3.) 3. bez pristanka otkrije ili pokuša otkriti identitet prijavitelja nepravilnosti ili prijavljene osobe, odnosno podatke na osnovu kojih se može otkriti njihov identitet, te druge podatke navedene u prijavi nepravilnosti (članak 14. stavak 1. , 2. i 4.) 4. ako se osvećuje, pokušava osvetiti ili prijeti osvetom prijavitelju nepravilnosti povezanoj osobi, te povjerljivoj osobi i njenom zamjeniku zbog prijavljivanja nepravilnosti ili javnog razotkrivanja (članak 9. stavak 1.) 5. ne zaštiti prijavitelja nepravilnosti od osвете i ne poduzme nužne mjere radi zaustavljanja osвете i otklanjanja njezinih posljedica (članak 20. stavak 1. točka 3. .) 6. utječe ili pokuša utjecati na
--	--	---------------	---

			postupanje povjerljive osobe ili njezina zamjenika prilikom poduzimanja radnji iz njihove nadležnosti potrebnih za zaštitu prijavitelja nepravilnosti (članak 22. stavak 3.). (2) Za prekršaje iz stavka 1. ovoga članka novčanom kaznom u iznosu od 3.000,00 do 30.000,00 kuna kaznit će se i odgovorna osoba u pravnoj osobi. (3) Za prekršaje iz stavka 1. ovoga članka novčanom kaznom u iznosu od 3.000,00 do 30.000,00 kuna kaznit će se fizička osoba obrtnik. (4) Za prekršaje iz stavka 1. točka 1., 3., 4., i 6. ovoga članka novčanom kaznom u iznosu od 3.000,00 do 30.000,00 kuna kaznit će se i fizička osoba. Članak 37. Novčanom kaznom u iznosu od 3.000,00 do 30.000,00 kuna kaznit će se za prekršaj fizička osoba koja prijavljuje ili javno razotkriva informacije za koje zna da su neistinite osim ako se ne radi o kaznenom djelu (članak 12. stavak 1.).
--	--	--	---

		Nije preuzeto	Preuzeto u: Kazneni zakon (NN 125/11, 144/12, 56/15, 61/15, 101/17, 118/18, 126/19, 84/21) članak/članci Preuzeto u Kazneni zakon (NN 125/11, 144/12, 56/15, 61/15, 101/17, 118/18, 126/19, 84/21) - članak 304.
Članak 24. Nemogućnost odstupanja od prava i pravnih sredstava Države članice osiguravaju da bilo kojim sporazumom, politikom, oblikom ili uvjetom zapošljavanja, uključujući arbitražne postupke prije spora, ne može doći do odstupanja ili ograničavanja prava i pravnih sredstava predviđenih ovom Direktivom. POGLAVLJE VII. ZAVRŠNE ODREDBE		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Članak 8. (2) Odredbe općeg ili pojedinačnog akta poslodavca te pravnog posla kojima se propisuje zabrana prijavljivanja nepravilnosti nemaju pravni učinak. Članak 9. (3) Odredbe općeg ili pojedinačnog akta poslodavca te pravnog posla kojima se poslodavac osvećuje prijavitelju nepravilnosti ili povezanoj osobi zbog prijavljivanja nepravilnosti ili javnog razotkrivanja nemaju pravni učinak. Članak 21. (3) Aktom iz stavka 1. ovoga članka ne može se smanjiti opseg prava ili uskratiti neko pravo prijavitelju nepravilnosti iz ovoga Zakona. (4) Akt iz stavka 1. ovoga članka koji

			nije u skladu s ovim Zakonom nema pravni učinak.
Članak 25. Povoljniji tretman i klauzula o neregresiji 1. Države članice mogu uvesti ili zadržati odredbe koje su povoljnije za prava prijavitelja od onih utvrđenih u ovoj Direktivi, ne dovodeći u pitanje članak 22. i članak 23. stavak 2. 2. Provedba ove Direktive ni u kojem slučaju ne predstavlja osnovu za smanjenje razine zaštite koju države članice već pružaju u područjima obuhvaćenima ovom Direktivom.		Nije potrebno preuzimanje	RH se nije opredijelila za korištenje mogućnosti iz stavka 1.
Članak 26. Prenošenje i prijelazno razdoblje 1. Države članice stavljaju na snagu zakone i druge propise koji su potrebni radi usklađivanja s ovom Direktivom do 17. prosinca 2021.		Nije potrebno preuzimanje	Usmjeravajuća odredba.

2. Odstupajući od stavka 1., u pogledu pravnih subjekata u privatnom sektoru koji imaju između 50 i 249 radnika, države članice do 17. prosinca 2023. stavljaju na snagu zakone i druge propise koji su potrebni radi usklađivanja s obvezom uspostave kanala za unutarnje prijavljivanje na temelju članka 8. stavka 3. 3. Kada države članice donose odredbe iz stavaka 1. i 2., te odredbe sadržavaju upućivanje na ovu Direktivu ili se na nju upućuje prilikom njihove službene objave. Države članice određuju načine tog upućivanja. One Komisiji odmah dostavljaju tekst tih odredaba.			
Članak 27. Izvješćivanje, ocjenjivanje i preispitivanje 1. Države članice dostavljaju Komisiji sve relevantne informacije o provedbi i primjeni ove Direktive. Komisija na temelju dostavljenih informacija do 17. prosinca 2023. Europskom parlamentu i Vijeću podnosi izvješće o provedbi i primjeni ove Direktive. 2. Ne dovodeći u pitanje obveze izvješćivanja utvrđene u drugim pravnim aktima Unije, države članice svake godine		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci Članak 40. Ministarstvo nadležno za poslove pravosuđa svake godine dostavlja Europskoj komisiji dostupne statističke podatke o prijavljenim nepravilnostima pučkom pravobranitelju. Ti podaci uključuju broj prijava, broj istraga i postupaka pokrenutih na temelju takvih prijava i njihov ishod te, ako je utvrđena, procijenjenu imovinsku štetu i vraćene iznose nakon istraga i postupaka u vezi s prijavljenim nepravilnostima.

Komisiji, po mogućnosti u agregiranom obliku, podnose sljedeće statističke podatke o prijavama iz poglavlja III., ako su dostupni na središnjoj razini u dotičnoj državi članici: (a) broj prijava koje su zaprimila nadležna tijela; (b) broj istraga i postupaka pokrenutih na temelju takvih prijava i njihov ishod; i (c) ako su utvrđeni, procijenjenu financijsku štetu i vraćene iznose nakon istraga i postupaka u vezi s prijavljenim povredama. 3. Uzimajući u obzir svoje izvješće podneseno u skladu sa stavkom 1. i statističke podatke država članica dostavljene u skladu sa stavkom 2., Komisija do 17. prosinca 2025. Europskom parlamentu i Vijeću podnosi izvješće o procjeni učinka nacionalnih propisa kojima se prenosi ova Direktiva. U izvješću se ocjenjuje način funkcioniranja ove Direktive i razmatra potreba za dodatnim mjerama uključujući, prema potrebi, za izmjenama s ciljem proširenja područja primjene ove Direktive na druge akte Unije ili područja, posebno na poboljšanje radnog okruženja radi zaštite zdravlja i sigurnosti radnika te radnih uvjeta. Pored ocjenjivanja iz prvog podstavka, u			
---	--	--	--

izvješću se ocjenjuje kako su države članice iskoristile postojeće mehanizme suradnje u sklopu svojih obveza daljnjeg postupanja na temelju podnesenih prijava o povredama obuhvaćenima područjem primjene ove Direktive te, općenitije, kako surađuju u slučajevima povreda s prekograničnom dimenzijom. 4. Komisija objavljuje izvješća iz stavaka 1. i 3. i osigurava jednostavan pristup njima.			
Članak 28. Stupanje na snagu Ova Direktiva stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u Službenom listu Europske unije.		Nije potrebno preuzimanje	Nije potrebno preuzimanje.
Članak 29. Adresati Ova je Direktiva upućena državama članicama.		Nije potrebno preuzimanje	Nije potrebno preuzimanje.

PRILOG Dio I. A. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka i. – javna nabava: 1.Pravila postupka za javnu nabavu i dodjelu koncesija, za dodjelu ugovora u području obrane i sigurnosti te za dodjelu ugovora subjekata koji djeluju u sektoru vodnog gospodarstva, energetsom i prometnom sektoru te sektoru poštanskih usluga i svakog drugog ugovora, kako su utvrđena: i.Direktivom 2014/23/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. veljače 2014. o dodjeli ugovorâ o koncesiji (SL L 94, 28.3.2014., str. 1.); ii.Direktivom 2014/24/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. veljače 2014. o javnoj nabavi i o stavljanju izvan snage Direktive 2004/18/EZ (SL L 94, 28.3.2014., str. 65.); iii.Direktivom 2014/25/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. veljače 2014. o nabavi subjekata koji djeluju u sektoru vodnog gospodarstva, energetsom i prometnom sektoru te sektoru poštanskih usluga i stavljanju izvan snage Direktive 2004/17/EZ (SL L 94, 28.3.2014., str. 243.); iv.Direktivom 2009/81/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 13. srpnja		Nije preuzeto	Preuzeto u: Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti (NN 46/2022) članak/članci PRILOG Dio I. A. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka i. – javna nabava: 1. Pravila postupka za javnu nabavu i dodjelu koncesija, za dodjelu ugovora u području obrane i sigurnosti te za dodjelu ugovora subjekata koji djeluju u sektoru vodnog gospodarstva, energetsom i prometnom sektoru te sektoru poštanskih usluga i svakog drugog ugovora, kako su utvrđena: i. Direktivom 2014/23/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. veljače 2014. o dodjeli ugovorâ o koncesiji (SL L 94, 28.3.2014., str. 1.); ii. Direktivom 2014/24/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. veljače 2014. o javnoj nabavi i o stavljanju izvan snage Direktive 2004/18/EZ (SL L 94, 28.3.2014., str. 65.); iii. Direktivom 2014/25/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. veljače 2014. o nabavi subjekata koji djeluju u sektoru vodnog gospodarstva, energetsom i prometnom sektoru te sektoru poštanskih usluga i stavljanju
--	--	----------------------	---

2009. o usklađivanju postupaka nabave za određene ugovore o radovima, ugovore o nabavi robe i ugovore o uslugama koje sklapaju javni naručitelji ili naručitelji u području obrane i sigurnosti te izmjeni direktiva 2004/17/EZ i 2004/18/EZ (SL L 216, 20.8.2009., str. 76.). 2. Postupci preispitivanja uređeni sljedećim: i. Direktivom Vijeća 92/13/EEZ od 25. veljače 1992. o usklađivanju zakona i drugih propisa o primjeni pravila Zajednice u postupcima nabave subjekata koji djeluju u sektoru vodnoga gospodarstva, energetske, prometne i telekomunikacijske sektoru (SL L 76, 23.3.1992., str. 14.); ii. Direktivom Vijeća 89/665/EEZ od 21. prosinca 1989. o usklađivanju zakona i drugih propisa u odnosu na primjenu postupaka kontrole na sklapanje ugovora o javnoj nabavi robe i javnim radovima (SL L 395, 30.12.1989., str. 33.). B. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka ii. – financijske usluge, proizvodi i tržišta te sprječavanje pranja novca i financiranja terorizma: Pravila kojima se utvrđuju regulatorni i nadzorni okvir te zaštita potrošača i		izvan snage Direktive 2004/17/EZ (SL L 94, 28.3.2014., str. 243.); iv. Direktivom 2009/81/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 13. srpnja 2009. o usklađivanju postupaka nabave za određene ugovore o radovima, ugovore o nabavi robe i ugovore o uslugama koje sklapaju javni naručitelji ili naručitelji u području obrane i sigurnosti te izmjeni direktiva 2004/17/EZ i 2004/18/EZ (SL L 216, 20.8.2009., str. 76.). 2. Postupci preispitivanja uređeni sljedećim: i. Direktivom Vijeća 92/13/EEZ od 25. veljače 1992. o usklađivanju zakona i drugih propisa o primjeni pravila Zajednice u postupcima nabave subjekata koji djeluju u sektoru vodnoga gospodarstva, energetske, prometne i telekomunikacijske sektoru (SL L 76, 23.3.1992., str. 14.); ii. Direktivom Vijeća 89/665/EEZ od 21. prosinca 1989. o usklađivanju zakona i drugih propisa u odnosu na primjenu postupaka kontrole na sklapanje ugovora o javnoj nabavi robe i javnim radovima (SL L 395, 30.12.1989., str. 33.). B. Članak 2. stavak 1. točka (a)
---	--	---

ulagača u području financijskih usluga i tržišta kapitala, bankarstva i kreditiranja, ulaganja, osiguranja i reosiguranja, strukovnih i osobnih mirovinskih proizvoda, vrijednosnih papira, investicijskih fondova i platnih usluga u Uniji te djelatnosti iz Priloga I. Direktivi 2013/36/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o pristupanju djelatnosti kreditnih institucija i bonitetnom nadzoru nad kreditnim institucijama i investicijskim društvima, izmjeni Direktive 2002/87/EZ te stavljanju izvan snage direktiva 2006/48/EZ i 2006/49/EZ (SL L 176, 27.6.2013., str. 338), kako su utvrđena: i. Direktivom 2009/110/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. rujna 2009. o osnivanju, obavljanju djelatnosti i bonitetnom nadzoru poslovanja institucija za elektronički novac te o izmjeni direktiva 2005/60/EZ i 2006/48/EZ i stavljanju izvan snage Direktive 2000/46/EZ (SL L 267, 10.10.2009., str. 7.); ii. Direktivom 2011/61/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2011. o upraviteljima alternativnih investicijskih fondova i o izmjeni direktiva 2003/41/EZ i 2009/65/EZ te uredbi (EZ) br. 1060/2009 i (EU) br. 1095/2010 (SL L 174, 1.7.2011., str. 1.); iii. Uredbom (EU) br. 236/2012		podtočka ii. – financijske usluge, proizvodi i tržišta te sprječavanje pranja novca i financiranja terorizma: 1. Pravila kojima se utvrđuju regulatorni i nadzorni okvir te zaštita potrošača i ulagača u području financijskih usluga i tržišta kapitala, bankarstva i kreditiranja, ulaganja, osiguranja i reosiguranja, strukovnih i osobnih mirovinskih proizvoda, vrijednosnih papira, investicijskih fondova i platnih usluga u Uniji te djelatnosti iz Priloga I. Direktivi 2013/36/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o pristupanju djelatnosti kreditnih institucija i bonitetnom nadzoru nad kreditnim institucijama i investicijskim društvima, izmjeni Direktive 2002/87/EZ te stavljanju izvan snage direktiva 2006/48/EZ i 2006/49/EZ (SL L 176, 27.6.2013., str. 338), kako su utvrđena: i. Direktivom 2009/110/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. rujna 2009. o osnivanju, obavljanju djelatnosti i bonitetnom nadzoru poslovanja institucija za elektronički novac te o izmjeni direktiva 2005/60/EZ i 2006/48/EZ i stavljanju izvan snage Direktive 2000/46/EZ (SL L 267, 10.10.2009., str. 7.); ii. Direktivom 2011/61/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2011. o
--	--	--

Europskog parlamenta i Vijeća od 14. ožujka 2012. o kratkoj prodaji i određenim aspektima kreditnih izvedenica na osnovi nastanka statusa neispunjavanja obveza (SL L 86, 24.3.2012., str. 1.); iv. Uredbom (EU) br. 345/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. travnja 2013. o europskim fondovima poduzetničkog kapitala (SL L 115, 25.4.2013., str. 1.); v. Uredbom (EU) br. 346/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. travnja 2013. o europskim fondovima za socijalno poduzetništvo (SL L 115, 25.4.2013., str. 18.); vi. Direktivom 2014/17/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 4. veljače 2014. o ugovorima o potrošačkim kreditima koji se odnose na stambene nekretnine i o izmjeni direktiva 2008/48/EZ i 2013/36/EU i Uredbe (EU) br. 1093/2010 (SL L 60, 28.2.2014., str. 34.); vii. Uredbom (EU) br. 537/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o posebnim zahtjevima u vezi zakonske revizije subjekata od javnog interesa i stavljanju izvan snage Odluke Komisije 2005/909/EZ (SL L 158, 27.5.2014., str. 77.); viii. Uredbom (EU) br. 600/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. svibnja 2014. o tržištima financijskih instrumenata i izmjeni Uredbe (EU)			upraviteljima alternativnih investicijskih fondova i o izmjeni direktiva 2003/41/EZ i 2009/65/EZ te uredbi (EZ) br. 1060/2009 i (EU) br. 1095/2010 (SL L 174, 1.7.2011., str. 1.); iii. Uredbom (EU) br. 236/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 14. ožujka 2012. o kratkoj prodaji i određenim aspektima kreditnih izvedenica na osnovi nastanka statusa neispunjavanja obveza (SL L 86, 24.3.2012., str. 1.); iv. Uredbom (EU) br. 345/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. travnja 2013. o europskim fondovima poduzetničkog kapitala (SL L 115, 25.4.2013., str. 1.); v. Uredbom (EU) br. 346/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. travnja 2013. o europskim fondovima za socijalno poduzetništvo (SL L 115, 25.4.2013., str. 18.); vi. Direktivom 2014/17/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 4. veljače 2014. o ugovorima o potrošačkim kreditima koji se odnose na stambene nekretnine i o izmjeni direktiva 2008/48/EZ i 2013/36/EU i Uredbe (EU) br. 1093/2010 (SL L 60, 28.2.2014., str. 34.);
--	--	--	---

br. 648/2012 (SL L 173, 12.6.2014., str. 84.); ix. Direktivom (EU) 2015/2366 Europskog parlamenta i Vijeća od 25. studenoga 2015. o platnim uslugama na unutarnjem tržištu, o izmjeni direktiva 2002/65/EZ, 2009/110/EZ i 2013/36/EU te Uredbe (EU) br. 1093/2010 i o stavljanju izvan snage Direktive 2007/64/EZ (SL L 337, 23.12.2015., str. 35.); x. Direktivom 2004/25/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 21. travnja 2004. o ponudama za preuzimanje (SL L 142, 30.4.2004., str. 12.); xi. Direktivom 2007/36/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 11. srpnja 2007. o izvršavanju pojedinih prava dioničara trgovačkih društava uvrštenih na burzu (SL L 184, 14.7.2007., str. 17.); xii. Direktivom 2004/109/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 15. prosinca 2004. o usklađivanju zahtjeva za transparentnošću u vezi s informacijama o izdavateljima čiji su vrijednosni papiri uvršteni za trgovanje na uređenom tržištu i o izmjeni Direktive 2001/34/EZ (SL L 390, 31.12.2004., str. 38.); xiii. Uredbom (EU) br. 648/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 4. srpnja 2012. o OTC izvedenicama, središnjoj drugoj ugovornoj strani i trgovinskom repozitoriju (SL L 201,			vii. Uredbom (EU) br. 537/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o posebnim zahtjevima u vezi zakonske revizije subjekata od javnog interesa i stavljanju izvan snage Odluke Komisije 2005/909/EZ (SL L 158, 27.5.2014., str. 77.); viii. Uredbom (EU) br. 600/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. svibnja 2014. o tržištima financijskih instrumenata i izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 (SL L 173, 12.6.2014., str. 84.); ix. Direktivom (EU) 2015/2366 Europskog parlamenta i Vijeća od 25. studenoga 2015. o platnim uslugama na unutarnjem tržištu, o izmjeni direktiva 2002/65/EZ, 2009/110/EZ i 2013/36/EU te Uredbe (EU) br. 1093/2010 i o stavljanju izvan snage Direktive 2007/64/EZ (SL L 337, 23.12.2015., str. 35.); x. Direktivom 2004/25/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 21. travnja 2004. o ponudama za preuzimanje (SL L 142, 30.4.2004., str. 12.); xi. Direktivom 2007/36/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 11. srpnja 2007. o izvršavanju pojedinih prava dioničara
---	--	--	---

27.7.2012., str. 1.); xiv. Uredbom (EU) 2016/1011 Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2016. o indeksima koji se upotrebljavaju kao referentne vrijednosti u financijskim instrumentima i financijskim ugovorima ili za mjerenje uspješnosti investicijskih fondova i o izmjeni direktiva 2008/48/EZ i 2014/17/EU te Uredbe (EU) br. 596/2014 (SL L 171, 29.6.2016., str. 1.); xv. Direktivom 2009/138/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 25. studenog 2009. o osnivanju i obavljanju djelatnosti osiguranja i reosiguranja (Solventnost II) (SL L 335, 17.12.2009., str. 1.); xvi. Direktivom 2014/59/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 15. svibnja 2014. o uspostavi okvira za oporavak i sanaciju kreditnih institucija i investicijskih društava te o izmjeni Direktive Vijeća 82/891/EEZ i direktiva 2001/24/EZ, 2002/47/EZ, 2004/25/EZ, 2005/56/EZ, 2007/36/EZ, 2011/35/EU, 2012/30/EU i 2013/36/EU te uredbi (EU) br. 1093/2010 i (EU) br. 648/2012 Europskog parlamenta i Vijeća (SL L 173, 12.6.2014., str. 190.); xvii. Direktivom 2002/87/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 2002. o dodatnom nadzoru kreditnih institucija, društava za osiguranje i			trgovačkih društava uvrštenih na burzu (SL L 184, 14.7.2007., str. 17.); xii. Direktivom 2004/109/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 15. prosinca 2004. o usklađivanju zahtjeva za transparentnošću u vezi s informacijama o izdavateljima čiji su vrijednosni papiri uvršteni za trgovanje na uređenom tržištu i o izmjeni Direktive 2001/34/EZ (SL L 390, 31.12.2004., str. 38.); xiii. Uredbom (EU) br. 648/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 4. srpnja 2012. o OTC izvedenicama, središnjoj drugoj ugovornoj strani i trgovinskom repozitoriju (SL L 201, 27.7.2012., str. 1.); xiv. Uredbom (EU) 2016/1011 Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2016. o indeksima koji se upotrebljavaju kao referentne vrijednosti u financijskim instrumentima i financijskim ugovorima ili za mjerenje uspješnosti investicijskih fondova i o izmjeni direktiva 2008/48/EZ i 2014/17/EU te Uredbe (EU) br. 596/2014 (SL L 171, 29.6.2016., str. 1.); xv. Direktivom 2009/138/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 25.
--	--	--	--

investicijskih društava u financijskom konglomeratu i o izmjeni direktiva Vijeća 73/239/EEZ, 79/267/EEZ, 92/49/EEZ, 92/96/EEZ, 93/6/EEZ i 93/22/EEZ i direktiva 98/78/EZ i 2000/12/EZ Europskog parlamenta i Vijeća (SL L 35, 11.2.2003., str. 1.); xviii. Direktivom 2014/49/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o sustavima osiguranja depozita (SL L 173, 12.6.2014., str. 149.); xix. Direktivom 97/9/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 3. ožujka 1997. o sustavima naknada štete za investitore (SL L 84, 26.3.1997., str. 22.); xx. Uredbom (EU) br. 575/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o bonitetnim zahtjevima za kreditne institucije i investicijska društva i o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 (SL L 176, 27.6.2013., str. 1.). C. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka iii. – sigurnost i sukladnost proizvoda: 1. Zahtjevi za sigurnost i sukladnost proizvoda koji se stavljaju na tržište Unije, kako su definirani i uređeni: i. Direktivom 2001/95/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 3. prosinca 2001. o općoj sigurnosti proizvoda (SL		studenog 2009. o osnivanju i obavljanju djelatnosti osiguranja i reosiguranja (Solventnost II) (SL L 335, 17.12.2009., str. 1.); xvi. Direktivom 2014/59/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 15. svibnja 2014. o uspostavi okvira za oporavak i sanaciju kreditnih institucija i investicijskih društava te o izmjeni Direktive Vijeća 82/891/EEZ i direktiva 2001/24/EZ, 2002/47/EZ, 2004/25/EZ, 2005/56/EZ, 2007/36/EZ, 2011/35/EU, 2012/30/EU i 2013/36/EU te uredbi (EU) br. 1093/2010 i (EU) br. 648/2012 Europskog parlamenta i Vijeća (SL L 173, 12.6.2014., str. 190.); xvii. Direktivom 2002/87/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 2002. o dodatnom nadzoru kreditnih institucija, društava za osiguranje i investicijskih društava u financijskom konglomeratu i o izmjeni direktiva Vijeća 73/239/EEZ, 79/267/EEZ, 92/49/EEZ, 92/96/EEZ, 93/6/EEZ i 93/22/EEZ i direktiva 98/78/EZ i 2000/12/EZ Europskog parlamenta i Vijeća (SL L 35, 11.2.2003., str. 1.); xviii. Direktivom 2014/49/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 16.
--	--	--

L 11, 15.1.2002., str. 4.); ii.zakonodavstvom Unije o usklađivanju izrađenih proizvoda, uključujući zahtjeve za označivanje, osim hrane i hrane za životinje, lijekova za humanu i veterinarsku primjenu, živih biljaka i životinja, proizvoda ljudskog porijekla i proizvoda biljaka i životinja koji su u izravnoj vezi s njihovom daljnjom reprodukcijom, kako je navedeno u prilogima I. i II. Uredbi (EU) 2019/1020 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. lipnja 2019. o nadzoru tržišta i sukladnosti proizvoda i o izmjeni Direktive 2004/42/EZ i uredbi (EZ) br. 765/2008 i (EU) br. 305/2011 (SL L 169, 25.6.2019., str. 1.); iii.Direktivom 2007/46/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 5. rujna 2007. o uspostavi okvira za homologaciju motornih vozila i njihovih prikolica te sustava, sastavnih dijelova i zasebnih tehničkih jedinica namijenjenih za takva vozila (Okvirna direktiva) (SL L 263, 9.10.2007., str. 1.). 2.Pravila o stavljanju na tržište i uporabi osjetljivih i opasnih proizvoda, kako su utvrđena: i.Direktivom 2009/43/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 6. svibnja 2009. o pojednostavnjivanju uvjeta za transfer obrambenih proizvoda unutar Zajednice (SL L 146, 10.6.2009., str. 1.);			travnja 2014. o sustavima osiguranja depozita (SL L 173, 12.6.2014., str. 149.); xix. Direktivom 97/9/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 3. ožujka 1997. o sustavima naknada štete za investitore (SL L 84, 26.3.1997., str. 22.); xx. Uredbom (EU) br. 575/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o bonitetnim zahtjevima za kreditne institucije i investicijska društva i o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 (SL L 176, 27.6.2013., str. 1.). C. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka iii. – sigurnost i sukladnost proizvoda: 1. Zahtjevi za sigurnost i sukladnost proizvoda koji se stavljaju na tržište Unije, kako su definirani i uređeni: i. Direktivom 2001/95/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 3. prosinca 2001. o općoj sigurnosti proizvoda (SL L 11, 15.1.2002., str. 4.); ii. zakonodavstvom Unije o usklađivanju izrađenih proizvoda, uključujući zahtjeve za označivanje, osim hrane i hrane za životinje, lijekova za humanu i veterinarsku primjenu,
--	--	--	---

ii. Direktivom Vijeća 91/477/EEZ od 18. lipnja 1991. o nadzoru nabave i posjedovanja oružja (SL L 256, 13.9.1991., str. 51.); iii. Uredbom (EU) br. 98/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. siječnja 2013. o stavljanju na tržište i uporabi prekursora eksploziva (SL L 39, 9.2.2013., str. 1.). D. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka iv. – sigurnost prometa: 1. Sigurnosni zahtjevi u sektoru željezničkog prometa, kako su uređeni Direktivom (EU) 2016/798 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2016. o sigurnosti željeznica (SL L 138, 26.5.2016., str. 102.). 2. Sigurnosni zahtjevi u sektoru civilnog zrakoplovstva, kako su uređeni Uredbom (EU) br. 996/2010 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. listopada 2010. o istragama i sprečavanju nesreća i nezgoda u civilnom zrakoplovstvu i stavljanju izvan snage Direktive 94/56/EZ (SL L 295, 12.11.2010., str. 35.). 3. Sigurnosni zahtjevi u sektoru cestovnog prometa, kako su uređeni: i. Direktivom 2008/96/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 19. studenoga 2008. o upravljanju sigurnošću cestovne infrastrukture (SL L 319,		živih biljaka i životinja, proizvoda ljudskog porijekla i proizvoda biljaka i životinja koji su u izravnoj vezi s njihovom daljnjom reprodukcijom, kako je navedeno u prilogima I. i II. Uredbi (EU) 2019/1020 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. lipnja 2019. o nadzoru tržišta i sukladnosti proizvoda i o izmjeni Direktive 2004/42/EZ i uredbi (EZ) br. 765/2008 i (EU) br. 305/2011 (SL L 169, 25.6.2019., str. 1.); iii. Direktivom 2007/46/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 5. rujna 2007. o uspostavi okvira za homologaciju motornih vozila i njihovih prikolica te sustava, sastavnih dijelova i zasebnih tehničkih jedinica namijenjenih za takva vozila (Okvirna direktiva) (SL L 263, 9.10.2007., str. 1.). 2. Pravila o stavljanju na tržište i uporabi osjetljivih i opasnih proizvoda, kako su utvrđena: i. Direktivom 2009/43/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 6. svibnja 2009. o pojednostavnjivanju uvjeta za transfer obrambenih proizvoda unutar Zajednice (SL L 146, 10.6.2009., str. 1.); ii. Direktivom Vijeća 91/477/EEZ od 18. lipnja 1991. o nadzoru nabave i posjedovanja oružja (SL L 256, 13.9.1991., str. 51.); iii. Uredbom (EU) br. 98/2013
---	--	--

29.11.2008., str. 59.); ii. Direktivom 2004/54/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o minimalnim sigurnosnim zahtjevima za tunele u transeuropskoj cestovnoj mreži (SL L 167, 30.4.2004., str. 39.); iii. Uredbom (EZ) br. 1071/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 21. listopada 2009. o uspostavljanju zajedničkih pravila koja se tiču uvjeta za obavljanje djelatnosti cestovnog prijevoznika te stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 96/26/EZ, (SL L 300, 14.11.2009., str. 51.). 4. Sigurnosni zahtjevi u sektoru pomorskog prometa, kako su uređeni: i. Uredbom (EZ) br. 391/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2009. o zajedničkim pravilima i normama za organizacije koje obavljaju pregled i nadzor brodova (SL L 131, 28.5.2009., str. 11.); ii. Uredbom (EZ) br. 392/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2009. o odgovornosti prijevoznika u prijevozu putnika morem u slučaju nesreća (SL L 131, 28.5.2009., str. 24.); iii. Direktivom 2014/90/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 23. srpnja 2014. o pomorskoj opremi i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 96/98/EZ (SL L 257, 28.8.2014., str.			Europskog parlamenta i Vijeća od 15. siječnja 2013. o stavljanju na tržište i uporabi prekursora eksploziva (SL L 39, 9.2.2013., str. 1.). D. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka iv. – sigurnost prometa: 1. Sigurnosni zahtjevi u sektoru željezničkog prometa, kako su uređeni Direktivom (EU) 2016/798 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2016. o sigurnosti željeznica (SL L 138, 26.5.2016., str. 102.). 2. Sigurnosni zahtjevi u sektoru civilnog zrakoplovstva, kako su uređeni Uredbom (EU) br. 996/2010 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. listopada 2010. o istragama i sprečavanju nesreća i nezgoda u civilnom zrakoplovstvu i stavljanju izvan snage Direktive 94/56/EZ (SL L 295, 12.11.2010., str. 35.). 3. Sigurnosni zahtjevi u sektoru cestovnog prometa, kako su uređeni: i. Direktivom 2008/96/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 19. studenoga 2008. o upravljanju sigurnošću cestovne infrastrukture (SL L 319, 29.11.2008., str. 59.); ii. Direktivom 2004/54/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004.
--	--	--	--

146.); iv. Direktivom 2009/18/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2009. o određivanju temeljnih načela o istraživanju nesreća u području pomorskog prometa i o izmjeni Direktive Vijeća 1999/35/EZ i Direktive 2002/59/EZ Europskog parlamenta i Vijeća (SL L 131, 28.5.2009., str. 114.); v. Direktivom 2008/106/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 19. studenoga 2008. o minimalnoj razini osposobljavanja pomoraca (SL L 323, 3.12.2008., str. 33.); vi. Direktivom Vijeća 98/41/EZ od 18. lipnja 1998. o upisu osoba koje putuju putničkim brodovima koji plove prema lukama ili iz luka država članica Zajednice (SL L 188, 2.7.1998., str. 35.); vii. Direktivom 2001/96/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 4. prosinca 2001. o utvrđivanju usklađenih zahtjeva i postupaka za siguran ukrcaj i iskrcaj brodova za rasuti teret (SL L 13, 16.1.2002., str. 9.). 5. Sigurnosni zahtjevi, kako su uređeni Direktivom 2008/68/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 24. rujna 2008. o kopnenom prijevozu opasnih tvari (SL L 260, 30.9.2008., str. 13.). E. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka			o minimalnim sigurnosnim zahtjevima za tunele u transeuropskoj cestovnoj mreži (SL L 167, 30.4.2004., str. 39.); iii. Uredbom (EZ) br. 1071/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 21. listopada 2009. o uspostavljanju zajedničkih pravila koja se tiču uvjeta za obavljanje djelatnosti cestovnog prijevoznika te stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 96/26/EZ, (SL L 300, 14.11.2009., str. 51.). 4. Sigurnosni zahtjevi u sektoru pomorskog prometa, kako su uređeni: i. Uredbom (EZ) br. 391/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2009. o zajedničkim pravilima i normama za organizacije koje obavljaju pregled i nadzor brodova (SL L 131, 28.5.2009., str. 11.); ii. Uredbom (EZ) br. 392/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2009. o odgovornosti prijevoznika u prijevozu putnika morem u slučaju nesreća (SL L 131, 28.5.2009., str. 24.); iii. Direktivom 2014/90/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 23. srpnja 2014. o pomorskoj opremi i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 96/98/EZ (SL L 257, 28.8.2014., str. 146.); iv. Direktivom 2009/18/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2009. o određivanju temeljnih načela o
--	--	--	--

v. – zaštita okoliša: 1.Svako kazneno djelo protiv zaštite okoliša kako je uređeno Direktivom 2008/99/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 19. studenoga 2008. o zaštiti okoliša putem kaznenog prava (SL L 328, 6.12.2008., str. 28.) ili bilo kakvo nezakonito ponašanje kojim se krši zakonodavstvo iz prilogâ Direktivi 2008/99/EZ. 2.Pravila o okolišu i klimi, kako su utvrđena: i.Direktivom 2003/87/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 13. listopada 2003. o uspostavi sustava trgovanja emisijskim jedinicama stakleničkih plinova unutar Zajednice i o izmjeni Direktive Vijeća 96/61/EZ (SL L 275, 25.10.2003., str. 32.); ii.Direktivom 2009/28/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2009. o promicanju uporabe energije iz obnovljivih izvora te o izmjeni i kasnijem stavljanju izvan snage Direktiva 2001/77/EZ i 2003/30/EZ (SL L 140, 5.6.2009., str. 16.); iii.Direktivom 2012/27/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 25. listopada 2012. o energetske učinkovitosti, izmjeni direktiva 2009/125/EZ i 2010/30/EU i stavljanju izvan snage direktiva 2004/8/EZ i 2006/32/EZ (SL L 315, 14.11.2012., str. 1.);			istraživanju nesreća u području pomorskog prometa i o izmjeni Direktive Vijeća 1999/35/EZ i Direktive 2002/59/EZ Europskog parlamenta i Vijeća (SL L 131, 28.5.2009., str. 114.); v. Direktivom 2008/106/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 19. studenoga 2008. o minimalnoj razini osposobljavanja pomoraca (SL L 323, 3.12.2008., str. 33.); vi. Direktivom Vijeća 98/41/EZ od 18. lipnja 1998. o upisu osoba koje putuju putničkim brodovima koji plovo prema lukama ili iz luka država članica Zajednice (SL L 188, 2.7.1998., str. 35.); vii. Direktivom 2001/96/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 4. prosinca 2001. o utvrđivanju usklađenih zahtjeva i postupaka za siguran ukrcaj i iskrcaj brodova za rasuti teret (SL L 13, 16.1.2002., str. 9.). 5. Sigurnosni zahtjevi, kako su uređeni Direktivom 2008/68/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 24. rujna 2008. o kopnenom prijevozu opasnih tvari (SL L 260, 30.9.2008., str. 13.). E. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka v. – zaštita okoliša: 1. Svako kazneno djelo protiv zaštite okoliša kako je uređeno Direktivom
---	--	--	--

iv.Uredbom (EU) br. 525/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 21. svibnja 2013. o mehanizmu za praćenje i izvješćivanje o emisijama stakleničkih plinova i za izvješćivanje o drugim informacijama u vezi s klimatskim promjenama na nacionalnoj razini i razini Unije te stavljanju izvan snage Odluke br. 280/2004/EZ (SL L 165, 18.6.2013., str. 13.); v.Direktivom (EU) 2018/2001 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. prosinca 2018. o promicanju uporabe energije iz obnovljivih izvora (SLL 328, 21.12.2018., str. 82.). 3.Pravila o održivom razvoju i gospodarenju otpadom, kako su utvrđena: i.Direktivom 2008/98/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 19. studenoga 2008. o otpadu i stavljanju izvan snage određenih direktiva (SLL 312, 22.11.2008., str. 3.); ii.Uredbom (EU) br. 1257/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. studenoga 2013. o recikliranju brodova i o izmjeni Uredbe (EZ) br. 1013/2006 i Direktive 2009/16/EZ (SL L 330, 10.12.2013., str. 1.); iii.Uredbom (EU) br. 649/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 4. srpnja 2012. o izvozu i uvozu opasnih kemikalija (SLL 201, 27.7.2012., str.			2008/99/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 19. studenoga 2008. o zaštiti okoliša putem kaznenog prava (SL L 328, 6.12.2008., str. 28.) ili bilo kakvo nezakonito ponašanje kojim se krši zakonodavstvo iz prilogâ Direktivi 2008/99/EZ. 2. Pravila o okolišu i klimi, kako su utvrđena: i. Direktivom 2003/87/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 13. listopada 2003. o uspostavi sustava trgovanja emisijskim jedinicama stakleničkih plinova unutar Zajednice i o izmjeni Direktive Vijeća 96/61/EZ (SL L 275, 25.10.2003., str. 32.); ii. Direktivom 2009/28/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2009. o promicanju uporabe energije iz obnovljivih izvora te o izmjeni i kasnijem stavljanju izvan snage Direktiva 2001/77/EZ i 2003/30/EZ (SL L 140, 5.6.2009., str. 16.); iii. Direktivom 2012/27/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 25. listopada 2012. o energetske učinkovitosti, izmjeni direktiva 2009/125/EZ i 2010/30/EU i stavljanju izvan snage direktiva 2004/8/EZ i 2006/32/EZ (SL L 315, 14.11.2012., str. 1.); iv. Uredbom (EU) br. 525/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 21.
---	--	--	--

60.). 4.Pravila o onečišćenju mora i zraka te onečišćenju bukom, kako su utvrđena: i.Direktivom 1999/94/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 13. prosinca 1999. o dostupnosti podataka za potrošače o ekonomičnosti potrošnje goriva i emisijama CO₂ u vezi s prodajom novih osobnih automobila (SL L 12, 18.1.2000., str. 16.); ii.Direktivom 2001/81/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2001. o nacionalnim gornjim granicama emisije za određene onečišćujuće tvari (SL L 309, 27.11.2001., str. 22.); iii.Direktivom 2002/49/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 25. lipnja 2002. o procjeni i upravljanju bukom iz okoliša (SL L 189, 18.7.2002., str. 12.); iv.Uredbom (EZ) br. 782/2003 Europskog parlamenta i Vijeća od 14. travnja 2003. o zabrani organokositrenih spojeva na brodovima (SL L 115, 9.5.2003., str. 1.); v.Direktivom 2004/35/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 21. travnja 2004. o odgovornosti za okoliš u pogledu sprečavanja i otklanjanja štete u okolišu (SL L 143, 30.4.2004., str. 56.); vi.Direktivom 2005/35/EZ Europskog			svibnja 2013. o mehanizmu za praćenje i izvješćivanje o emisijama stakleničkih plinova i za izvješćivanje o drugim informacijama u vezi s klimatskim promjenama na nacionalnoj razini i razini Unije te stavljanju izvan snage Odluke br. 280/2004/EZ (SL L 165, 18.6.2013., str. 13.); v. Direktivom (EU) 2018/2001 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. prosinca 2018. o promicanju uporabe energije iz obnovljivih izvora (SL L 328, 21.12.2018., str. 82.). 3. Pravila o održivom razvoju i gospodarenju otpadom, kako su utvrđena: i. Direktivom 2008/98/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 19. studenoga 2008. o otpadu i stavljanju izvan snage određenih direktiva (SL L 312, 22.11.2008., str. 3.); ii. Uredbom (EU) br. 1257/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. studenoga 2013. o recikliranju brodova i o izmjeni Uredbe (EZ) br. 1013/2006 i Direktive 2009/16/EZ (SL L 330, 10.12.2013., str. 1.); iii. Uredbom (EU) br. 649/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 4. srpnja 2012. o izvozu i uvozu opasnih kemikalija (SL L 201, 27.7.2012., str.
---	--	--	---

parlamenta i Vijeća od 7. rujna 2005. o onečišćenju s brodova i uvođenju sankcija za kršenja (SL L 255, 30.9.2005., str. 11.); vii.Uredbom (EZ) br. 166/2006 Europskog parlamenta i Vijeća od 18. siječnja 2006. o uspostavi Europskog registra ispuštanja i prijenosa onečišćujućih tvari i o izmjeni i dopuni direktiva Vijeća 91/689/EEZ i 96/61/EZ (SL L 33, 4.2.2006., str. 1.); viii.Direktivom 2009/33/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2009. o promicanju čistih i energetski učinkovitih vozila u cestovnom prijevozu (SL L 120, 15.5.2009., str. 5.); ix.Uredbom (EZ) br. 443/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2009. o utvrđivanju standardnih vrijednosti emisija za nove osobne automobile u okviru integriranog pristupa Zajednice smanjenju emisija CO2 iz lakih vozila (SL L 140, 5.6.2009., str. 1.); x.Uredbom (EZ) br. 1005/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. rujna 2009. o tvarima koje oštećuju ozonski sloj (SL L 286, 31.10.2009., str. 1.); xi.Direktivom 2009/126/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 21. listopada 2009. o fazi II. rekuperacije			60.). 4. Pravila o onečišćenju mora i zraka te onečišćenju bukom, kako su utvrđena: i. Direktivom 1999/94/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 13. prosinca 1999. o dostupnosti podataka za potrošače o ekonomičnosti potrošnje goriva i emisijama CO2 u vezi s prodajom novih osobnih automobila (SL L 12, 18.1.2000., str. 16.); ii. Direktivom 2001/81/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2001. o nacionalnim gornjim granicama emisije za određene onečišćujuće tvari (SL L 309, 27.11.2001., str. 22.); iii. Direktivom 2002/49/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 25. lipnja 2002. o procjeni i upravljanju bukom iz okoliša (SL L 189, 18.7.2002., str. 12.); iv. Uredbom (EZ) br. 782/2003 Europskog parlamenta i Vijeća od 14. travnja 2003. o zabrani organokositrenih spojeva na brodovima (SL L 115, 9.5.2003., str. 1.); v. Direktivom 2004/35/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 21. travnja 2004. o odgovornosti za okoliš u pogledu sprečavanja i otklanjanja štete u okolišu (SL L 143, 30.4.2004., str. 56.); vi. Direktivom 2005/35/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 7. rujna 2005. o
---	--	--	---

benzinskih para tijekom punjenja motornih vozila gorivom na benzinskim postajama (SL L 285, 31.10.2009., str. 36.); xii.Uredbom (EU) br. 510/2011 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2011. o utvrđivanju standardnih vrijednosti emisija za nova laka gospodarska vozila kao dio integriranog pristupa Unije s ciljem smanjivanja emisija CO2 iz osobnih i lakih gospodarskih vozila (SL L 145, 31.5.2011., str. 1.); xiii.Direktivom 2014/94/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 22. listopada 2014. o uspostavi infrastrukture za alternativna goriva (SL L 307, 28.10.2014., str. 1.); xiv.Uredbom (EU) 2015/757 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2015. o praćenju emisija ugljikova dioksida iz pomorskog prometa, izvješćivanju o njima i njihovoj verifikaciji te o izmjeni Direktive 2009/16/EZ (SL L 123, 19.5.2015., str. 55.); xv.Direktivom (EU) 2015/2193 Europskog parlamenta i Vijeća od 25. studenoga 2015. o ograničenju emisija određenih onečišćujućih tvari u zrak iz srednjih uređaja za loženje (SL L 313, 28.11.2015., str. 1.). 5.Pravila o zaštiti voda i tla i gospodarenju njima, kako su utvrđena:			onečišćenju s brodova i uvođenju sankcija za kršenja (SL L 255, 30.9.2005., str. 11.); vii. Uredbom (EZ) br. 166/2006 Europskog parlamenta i Vijeća od 18. siječnja 2006. o uspostavi Europskog registra ispuštanja i prijenosa onečišćujućih tvari i o izmjeni i dopuni direktiva Vijeća 91/689/EEZ i 96/61/EZ (SL L 33, 4.2.2006., str. 1.); viii. Direktivom 2009/33/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2009. o promicanju čistih i energetski učinkovitih vozila u cestovnom prijevozu (SL L 120, 15.5.2009., str. 5.); ix. Uredbom (EZ) br. 443/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2009. o utvrđivanju standardnih vrijednosti emisija za nove osobne automobile u okviru integriranog pristupa Zajednice smanjenju emisija CO2 iz lakih vozila (SL L 140, 5.6.2009., str. 1.); x. Uredbom (EZ) br. 1005/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. rujna 2009. o tvarima koje oštećuju ozonski sloj (SL L 286, 31.10.2009., str. 1.); xi. Direktivom 2009/126/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 21. listopada 2009. o fazi II. rekuperacije benzinskih
---	--	--	---

i. Direktivom 2007/60/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2007. o procjeni i upravljanju rizicima od poplava (SL L 288, 6.11.2007., str. 27.); ii. Direktivom 2008/105/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 2008. o standardima kvalitete okoliša u području vodne politike i o izmjeni i kasnijem stavljanju izvan snage Direktiva Vijeća 82/176/EEZ, 83/513/EEZ, 84/156/EEZ, 84/491/EEZ, 86/280/EEZ i izmjeni Direktive 2000/60/EZ Europskog parlamenta i Vijeća (SL L 348, 24.12.2008., str. 84.); iii. Direktivom 2011/92/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 13. prosinca 2011. o procjeni učinaka određenih javnih i privatnih projekata na okoliš (SL L 26, 28.1.2012., str. 1.). 6. Pravila o zaštiti prirode i biološke raznolikosti, kako su utvrđena: i. Uredbom Vijeća (EZ) br. 1936/2001 od 27. rujna 2001. o utvrđivanju mjera nadzora ribolova određenih stokova vrlo migratornih riba (SL L 263, 3.10.2001., str. 1.); ii. Uredbom Vijeća (EZ) br. 812/2004 od 26. travnja 2004. o utvrđivanju mjera koje se odnose na slučajni ulov kitova i dupina pri ribolovu i o izmjeni Uredbe (EZ) br. 88/98 (SL L 150, 30.4.2004., str. 12.);			para tijekom punjenja motornih vozila gorivom na benzinskim postajama (SL L 285, 31.10.2009., str. 36.); xii. Uredbom (EU) br. 510/2011 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2011. o utvrđivanju standardnih vrijednosti emisija za nova laka gospodarska vozila kao dio integriranog pristupa Unije s ciljem smanjivanja emisija CO₂ iz osobnih i lakih gospodarskih vozila (SL L 145, 31.5.2011., str. 1); xiii. Direktivom 2014/94/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 22. listopada 2014. o uspostavi infrastrukture za alternativna goriva (SL L 307, 28.10.2014., str. 1.); xiv. Uredbom (EU) 2015/757 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2015. o praćenju emisija ugljikova dioksida iz pomorskog prometa, izvješćivanju o njima i njihovoj verifikaciji te o izmjeni Direktive 2009/16/EZ (SL L 123, 19.5.2015., str. 55.); xv. Direktivom (EU) 2015/2193 Europskog parlamenta i Vijeća od 25. studenoga 2015. o ograničenju emisija određenih onečišćujućih tvari u zrak iz srednjih uređaja za loženje (SL L 313, 28.11.2015., str. 1.).
---	--	--	--

iii.Uredbom (EZ) br. 1007/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. rujna 2009. o trgovini proizvodima od tuljana (SL L 286, 31.10.2009., str. 36.); iv.Uredbom Vijeća (EZ) br. 734/2008 od 15. srpnja 2008. o zaštiti osjetljivih morskih ekosustava na otvorenome moru od štetnih utjecaja alata za pridneni ribolov (SL L 201, 30.7.2008., str. 8.); v.Direktivom 2009/147/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 30. studenog 2009. o očuvanju divljih ptica (SL L 20, 26.1.2010., str. 7.); vi.Uredbom (EU) br. 995/2010 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. listopada 2010. o utvrđivanju obveza gospodarskih subjekata koji stavljaju u promet drvo i proizvode od drva (SL L 295, 12.11.2010., str. 23.); vii.Uredbom (EU) br. 1143/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 22. listopada 2014. o sprječavanju i upravljanju unošenja i širenja invazivnih stranih vrsta (SL L 317, 4.11.2014., str. 35.). 7.Pravila o kemijskim tvarima, kako su utvrđena Uredbom (EZ) br. 1907/2006 Europskog parlamenta i Vijeća od 18. prosinca 2006. o registraciji, evaluaciji, autorizaciji i ograničavanju kemikalija (REACH) i osnivanju Europske agencije za kemikalije te o izmjeni Direktive			5. Pravila o zaštiti voda i tla i gospodarenju njima, kako su utvrđena: i. Direktivom 2007/60/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2007. o procjeni i upravljanju rizicima od poplava (SL L 288, 6.11.2007., str. 27.); ii. Direktivom 2008/105/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 2008. o standardima kvalitete okoliša u području vodne politike i o izmjeni i kasnijem stavljanju izvan snage Direktiva Vijeća 82/176/EEZ, 83/513/EEZ, 84/156/EEZ, 84/491/EEZ, 86/280/EEZ i izmjeni Direktive 2000/60/EZ Europskog parlamenta i Vijeća (SL L 348, 24.12.2008., str. 84.); iii. Direktivom 2011/92/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 13. prosinca 2011. o procjeni učinaka određenih javnih i privatnih projekata na okoliš (SL L 26, 28.1.2012., str. 1.). 6. Pravila o zaštiti prirode i biološke raznolikosti, kako su utvrđena: i. Uredbom Vijeća (EZ) br. 1936/2001 od 27. rujna 2001. o utvrđivanju mjera nadzora ribolova određenih stokova vrlo migratornih riba (SL L 263, 3.10.2001., str. 1.); ii. Uredbom Vijeća (EZ) br. 812/2004 od 26. travnja 2004. o utvrđivanju
--	--	--	---

1999/45/EZ i stavljanju izvan snage Uredbe Vijeća (EEZ) br. 793/93 i Uredbe Komisije (EZ) br. 1488/94 kao i Direktive Vijeća 76/769/EEZ i direktiva Komisije 91/155/EEZ, 93/67/EEZ, 93/105/EZ i 2000/21/EZ (SL L 396, 30.12.2006., str. 1.). 8.Pravila o ekološkim proizvodima, kako su utvrđena Uredbom (EU) 2018/848 Europskog parlamenta i Vijeća od 30. svibnja 2018. o ekološkoj proizvodnji i označivanju ekoloških proizvoda te stavljanju izvan snage Uredbe Vijeća (EZ) br. 834/2007 (SL L 150, 14.6.2018., str. 1.). F. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka vi. – zaštita od zračenja i nuklearna sigurnost Pravila o nuklearnoj sigurnosti, kako su utvrđena: i.Direktivom Vijeća 2009/71/Euratom od 25. lipnja 2009. o uspostavi okvira Zajednice za nuklearnu sigurnost nuklearnih postrojenja (SL L 172, 2.7.2009., str. 18.). ii.Direktivom Vijeća 2013/51/Euratom od 22. listopada 2013. o utvrđivanju zahtjeva za zaštitu zdravlja stanovništva od radioaktivnih tvari u vodi namijenjenoj za ljudsku potrošnju (SL L 296, 7.11.2013., str. 12.);			mjera koje se odnose na slučajni ulov kitova i dupina pri ribolovu i o izmjeni Uredbe (EZ) br. 88/98 (SL L 150, 30.4.2004., str. 12.); iii. Uredbom (EZ) br. 1007/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. rujna 2009. o trgovini proizvodima od tuljana (SL L 286, 31.10.2009., str. 36.); iv. Uredbom Vijeća (EZ) br. 734/2008 od 15. srpnja 2008. o zaštiti osjetljivih morskih ekosustava na otvorenome moru od štetnih utjecaja alata za pridneni ribolov (SL L 201, 30.7.2008., str. 8.); v. Direktivom 2009/147/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 30. studenog 2009. o očuvanju divljih ptica (SL L 20, 26.1.2010., str. 7.); vi. Uredbom (EU) br. 995/2010 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. listopada 2010. o utvrđivanju obveza gospodarskih subjekata koji stavljaju u promet drvo i proizvode od drva (SL L 295, 12.11.2010., str. 23.); vii. Uredbom (EU) br. 1143/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 22. listopada 2014. o sprječavanju i upravljanju unošenja i širenja invazivnih stranih vrsta (SL L 317, 4.11.2014., str. 35.).
---	--	--	--

iii. Direktivom Vijeća 2013/59/Euratom od 5. prosinca 2013. o osnovnim sigurnosnim standardima za zaštitu od opasnosti koje potječu od izloženosti ionizirajućem zračenju, i o stavljanju izvan snage direktiva 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom i 2003/122/Euratom (SL L 13, 17.1.2014., str. 1.); iv. Direktivom Vijeća 2011/70/Euratom od 19. srpnja 2011. o uspostavi okvira Zajednice za odgovorno i sigurno zbrinjavanje istrošenoga goriva i radioaktivnog otpada (SL L 199, 2.8.2011., str. 48.); v. Direktivom Vijeća 2006/117/Euratom od 20. studenoga 2006. o nadzoru i kontroli pošiljaka radioaktivnog otpada i istrošenoga goriva (SL L 337, 5.12.2006., str. 21.); vi. Uredbom Vijeća (Euratom) 2016/52 od 15. siječnja 2016. o utvrđivanju najviših dopuštenih razina radioaktivnog onečišćenja hrane i hrane za životinje nakon nuklearne nesreće ili bilo kojeg drugog slučaja radiološke opasnosti i o stavljanju izvan snage Uredbe (Euratom) br. 3954/87 i uredaba Komisije (Euratom) br. 944/89 i (Euratom) br. 770/90 (SL L 13, 20.1.2016., str. 2.); vii. Uredbom Vijeća (Euratom) br. 1493/93 od 8. lipnja 1993. o pošiljkama radioaktivnih tvari između			7. Pravila o kemijskim tvarima, kako su utvrđena Uredbom (EZ) br. 1907/2006 Europskog parlamenta i Vijeća od 18. prosinca 2006. o registraciji, evaluaciji, autorizaciji i ograničavanju kemikalija (REACH) i osnivanju Europske agencije za kemikalije te o izmjeni Direktive 1999/45/EZ i stavljanju izvan snage Uredbe Vijeća (EEZ) br. 793/93 i Uredbe Komisije (EZ) br. 1488/94 kao i Direktive Vijeća 76/769/EEZ i direktiva Komisije 91/155/EEZ, 93/67/EEZ, 93/105/EZ i 2000/21/EZ (SL L 396, 30.12.2006., str. 1.). 8. Pravila o ekološkim proizvodima, kako su utvrđena Uredbom (EU) 2018/848 Europskog parlamenta i Vijeća od 30. svibnja 2018. o ekološkoj proizvodnji i označivanju ekoloških proizvoda te stavljanju izvan snage Uredbe Vijeća (EZ) br. 834/2007 (SL L 150, 14.6.2018., str. 1.). F. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka vi. – zaštita od zračenja i nuklearna sigurnost Pravila o nuklearnoj sigurnosti, kako su utvrđena: i. Direktivom Vijeća 2009/71/Euratom od 25. lipnja 2009. o uspostavi okvira Zajednice za nuklearnu sigurnost
--	--	--	---

država članica (SL L 148, 19.6.1993., str. 1.). G. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka vii. – sigurnost hrane i hrane za životinje, zdravlje i dobrobit životinja: 1. Zakonodavstvo Unije o hrani i hrani za životinje uređeno općim načelima i zahtjevima kako su definirani Uredbom (EZ) br. 178/2002 Europskog parlamenta i Vijeća od 28. siječnja 2002. o utvrđivanju općih načela i uvjeta zakona o hrani, osnivanju Europske agencije za sigurnost hrane te utvrđivanju postupaka u područjima sigurnosti hrane (SL L 31, 1.2.2002., str. 1.). 2. Zdravlje životinja, kako je uređeno: i. Uredbom (EU) 2016/429 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. ožujka 2016. o prenosivim bolestima životinja te o izmjeni i stavljanju izvan snage određenih akata u području zdravlja životinja („Zakon o zdravlju životinja”) (SL L 84, 31.3.2016., str. 1.); ii. Uredbom (EZ) br. 1069/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 21. listopada 2009. o utvrđivanju zdravstvenih pravila za nusproizvode životinjskog podrijetla i od njih dobivene proizvode koji nisu namijenjeni prehrani ljudi te o stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br.			nuklearnih postrojenja (SL L 172, 2.7.2009., str. 18.). ii. Direktivom Vijeća 2013/51/Euratom od 22. listopada 2013. o utvrđivanju zahtjeva za zaštitu zdravlja stanovništva od radioaktivnih tvari u vodi namijenjenoj za ljudsku potrošnju (SL L 296, 7.11.2013., str. 12.); iii. Direktivom Vijeća 2013/59/Euratom od 5. prosinca 2013. o osnovnim sigurnosnim standardima za zaštitu od opasnosti koje potječu od izloženosti ionizirajućem zračenju, i o stavljanju izvan snage direktiva 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom i 2003/122/Euratom (SL L 13, 17.1.2014., str. 1.); iv. Direktivom Vijeća 2011/70/Euratom od 19. srpnja 2011. o uspostavi okvira Zajednice za odgovorno i sigurno zbrinjavanje istrošenoga goriva i radioaktivnog otpada (SL L 199, 2.8.2011., str. 48.); v. Direktivom Vijeća 2006/117/Euratom od 20. studenoga 2006. o nadzoru i kontroli pošiljaka radioaktivnog otpada i istrošenoga goriva (SL L 337, 5.12.2006., str. 21.); vi. Uredbom Vijeća (Euratom) 2016/52 od 15. siječnja 2016. o utvrđivanju
--	--	--	---

1774/2002 (Uredba o nusproizvodima životinjskog podrijetla) (SL L 300, 14.11.2009., str. 1.). 3.Uredba (EU) 2017/625 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. ožujka 2017. o službenim kontrolama i drugim službenim aktivnostima kojima se osigurava primjena propisa o hrani i hrani za životinje, pravila o zdravlju i dobrobiti životinja, zdravlju bilja i sredstvima za zaštitu bilja, o izmjeni uredaba (EZ) br. 999/2001, (EZ) br. 396/2005, (EZ) br. 1069/2009, (EZ) br. 1107/2009, (EU) br. 1151/2012, (EU) br. 652/2014, (EU) 2016/429 i (EU) 2016/2031 Europskog parlamenta i Vijeća, uredaba Vijeća (EZ) br. 1/2005 i (EZ) br. 1099/2009 i direktiva Vijeća 98/58/EZ, 1999/74/EZ, 2007/43/EZ, 2008/119/EZ i 2008/120/EZ te o stavljanju izvan snage uredaba (EZ) br. 854/2004 i (EZ) br. 882/2004 Europskog parlamenta i Vijeća, direktiva Vijeća 89/608/EEZ, 89/662/EEZ, 90/425/EEZ, 91/496/EEZ, 96/23/EZ, 96/93/EZ i 97/78/EZ te Odluke Vijeća 92/438/EEZ (Uredba o službenim kontrolama) (SL L 95, 7.4.2017., str. 1.). 4.Pravila i standardi o zaštiti i dobrobiti životinja, kako su utvrđena: i.Direktivom Vijeća 98/58/EZ od 20. srpnja 1998. o zaštiti životinja koje se			najviših dopuštenih razina radioaktivnog onečišćenja hrane i hrane za životinje nakon nuklearne nesreće ili bilo kojeg drugog slučaja radiološke opasnosti i o stavljanju izvan snage Uredbe (Euratom) br. 3954/87 i uredaba Komisije (Euratom) br. 944/89 i (Euratom) br. 770/90 (SL L 13, 20.1.2016., str. 2.); vii. Uredbom Vijeća (Euratom) br. 1493/93 od 8. lipnja 1993. o pošiljkama radioaktivnih tvari između država članica (SL L 148, 19.6.1993., str. 1.). G. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka vii. – sigurnost hrane i hrane za životinje, zdravlje i dobrobit životinja: 1. Zakonodavstvo Unije o hrani i hrani za životinje uređeno općim načelima i zahtjevima kako su definirani Uredbom (EZ) br. 178/2002 Europskog parlamenta i Vijeća od 28. siječnja 2002. o utvrđivanju općih načela i uvjeta zakona o hrani, osnivanju Europske agencije za sigurnost hrane te utvrđivanju postupaka u područjima sigurnosti hrane (SL L 31, 1.2.2002., str. 1.). 2. Zdravlje životinja, kako je uređeno: i. Uredbom (EU) 2016/429 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. ožujka 2016. o
---	--	--	--

drže u svrhu proizvodnje (SL L 221. 8.8.1998., str. 23.); ii.Uredbom Vijeća (EZ) br. 1/2005 od 22. prosinca 2004. o zaštiti životinja tijekom prijevoza i s prijevozom povezanih postupaka i o izmjeni direktiva 64/432/EEZ i 93/119/EZ i Uredbe (EZ) br. 1255/97 (SL L 3. 5.1.2005., str. 1.); iii.Uredbom Vijeća (EZ) br. 1099/2009 od 24. rujna 2009. o zaštiti životinja u trenutku usmrćivanja (SL L 303. 18.11.2009., str. 1.); iv.Direktivom Vijeća 1999/22/EZ od 29. ožujka 1999. o držanju divljih životinja u zoološkim vrtovima (SL L 94, 9.4.1999., str. 24.); v.Direktivom 2010/63/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 22. rujna 2010. o zaštiti životinja koje se koriste u znanstvene svrhe (SL L 276. 20.10.2010., str. 33.). H. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka viii. – javno zdravlje: 1.Mjere kojima se utvrđuju visoki standardi kvalitete i sigurnosti organa i tvari ljudskog podrijetla, kako je uređeno: i.Direktivom 2002/98/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 27. siječnja 2003. o utvrđivanju standarda kvalitete i sigurnosti za prikupljanje,		prenosivim bolestima životinja te o izmjeni i stavljanju izvan snage određenih akata u području zdravlja životinja („Zakon o zdravlju životinja”) (SL L 84, 31.3.2016., str. 1.); ii. Uredbom (EZ) br. 1069/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 21. listopada 2009. o utvrđivanju zdravstvenih pravila za nusproizvode životinjskog podrijetla i od njih dobivene proizvode koji nisu namijenjeni prehrani ljudi te o stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 1774/2002 (Uredba o nusproizvodima životinjskog podrijetla) (SL L 300, 14.11.2009., str. 1.). 3.Uredba (EU) 2017/625 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. ožujka 2017. o službenim kontrolama i drugim službenim aktivnostima kojima se osigurava primjena propisa o hrani i hrani za životinje, pravila o zdravlju i dobrobiti životinja, zdravlju bilja i sredstvima za zaštitu bilja, o izmjeni uredaba (EZ) br. 999/2001, (EZ) br. 396/2005, (EZ) br. 1069/2009, (EZ) br. 1107/2009, (EU) br. 1151/2012, (EU) br. 652/2014, (EU) 2016/429 i (EU) 2016/2031 Europskog parlamenta i Vijeća, uredaba Vijeća (EZ) br. 1/2005 i (EZ) br. 1099/2009 i direktiva Vijeća 98/58/EZ, 1999/74/EZ, 2007/43/EZ, 2008/119/EZ i 2008/120/EZ te o stavljanju izvan snage uredaba (EZ) br.
---	--	---

ispitivanje, preradu, čuvanje i promet ljudske krvi i krvnih sastojaka i o izmjeni Direktive 2001/83/EZ (SL L 33.8.2.2003., str. 30.); ii. Direktivom 2004/23/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 31. ožujka 2004. o utvrđivanju standarda kvalitete i sigurnosti za postupke darivanja, prikupljanja, testiranja, obrade, čuvanja, skladištenja i distribucije tkiva i stanica (SL L 102. 7.4.2004., str. 48.); iii. Direktivom 2010/53/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 7. srpnja 2010. o standardima kvalitete i sigurnosti ljudskih organa namijenjenih transplantaciji (SL L 207. 6.8.2010., str. 14.). 2. Mjere kojima se utvrđuju visoki standardi kvalitete i sigurnosti lijekova i medicinskih proizvoda, kako je uređeno: i. Uredbom (EZ) br. 141/2000 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 1999. o lijekovima za rijetke bolesti (SL L 18. 22.1.2000., str. 1.); ii. Direktivom 2001/83/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 6. studenoga 2001. o zakoniku Zajednice o lijekovima za humanu primjenu (SL L 311. 28.11.2001., str. 67.); iii. Uredbom (EU) 2019/6 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. prosinca 2018. o veterinarsko-medicinskim			854/2004 i (EZ) br. 882/2004 Europskog parlamenta i Vijeća, direktiva Vijeća 89/608/EEZ, 89/662/EEZ, 90/425/EEZ, 91/496/EEZ, 96/23/EZ, 96/93/EZ i 97/78/EZ te Odluke Vijeća 92/438/EEZ (Uredba o službenim kontrolama) (SL L 95, 7.4.2017., str. 1.). 4. Pravila i standardi o zaštiti i dobrobiti životinja, kako su utvrđena: i. Direktivom Vijeća 98/58/EZ od 20. srpnja 1998. o zaštiti životinja koje se drže u svrhu proizvodnje (SL L 221, 8.8.1998., str. 23.); ii. Uredbom Vijeća (EZ) br. 1/2005 od 22. prosinca 2004. o zaštiti životinja tijekom prijevoza i s prijevozom povezanih postupaka i o izmjeni direktiva 64/432/EEZ i 93/119/EZ i Uredbe (EZ) br. 1255/97 (SL L 3, 5.1.2005., str. 1.); iii. Uredbom Vijeća (EZ) br. 1099/2009 od 24. rujna 2009. o zaštiti životinja u trenutku usmrćivanja (SL L 303, 18.11.2009., str. 1.); iv. Direktivom Vijeća 1999/22/EZ od 29. ožujka 1999. o držanju divljih životinja u zoološkim vrtovima (SL L 94, 9.4.1999., str. 24.); v. Direktivom 2010/63/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 22. rujna 2010. o zaštiti životinja koje se koriste u
--	--	--	--

proizvodima i stavljanju izvan snage Direktive 2001/82/EZ (SL L 4, 7.1.2019., str. 43.); iv. Uredbom (EZ) br. 726/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 31. ožujka 2004. o utvrđivanju postupaka odobravanja primjene i postupaka nadzora nad primjenom lijekova koji se rabe u humanoj i veterinarskoj medicini, te uspostavi Europske agencije za lijekove (SL L 136, 30.4.2004., str. 1.); v. Uredbom (EZ) br. 1901/2006 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2006. o lijekovima za pedijatrijsku upotrebu i izmjeni Uredbe (EEZ) br. 1768/92, Direktive 2001/20/EZ, Direktive 2001/83/EZ i Uredbe (EZ) br. 726/2004 (SL L 378, 27.12.2006., str. 1.); vi. Uredbom (EZ) br. 1394/2007 Europskog parlamenta i Vijeća od 13. studenoga 2007. o lijekovima za naprednu terapiju i o izmjeni Direktive 2001/83/EZ i Uredbe (EZ) br. 726/2004 (SL L 324, 10.12.2007., str. 121.); vii. Uredbom (EU) br. 536/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o kliničkim ispitivanjima lijekova za primjenu kod ljudi te o stavljanju izvan snage Direktive 2001/20/EZ (SL L 158, 27.5.2014., str. 1.).			znanstvene svrhe (SL L 276, 20.10.2010., str. 33.). H. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka viii. – javno zdravlje: 1. Mjere kojima se utvrđuju visoki standardi kvalitete i sigurnosti organa i tvari ljudskog podrijetla, kako je uređeno: i. Direktivom 2002/98/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 27. siječnja 2003. o utvrđivanju standarda kvalitete i sigurnosti za prikupljanje, ispitivanje, preradu, čuvanje i promet ljudske krvi i krvnih sastojaka i o izmjeni Direktive 2001/83/EZ (SL L 33, 8.2.2003., str. 30.); ii. Direktivom 2004/23/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 31. ožujka 2004. o utvrđivanju standarda kvalitete i sigurnosti za postupke darivanja, prikupljanja, testiranja, obrade, čuvanja, skladištenja i distribucije tkiva i stanica (SL L 102, 7.4.2004., str. 48.); iii. Direktivom 2010/53/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 7. srpnja 2010. o standardima kvalitete i sigurnosti ljudskih organa namijenjenih transplantaciji (SL L 207, 6.8.2010., str. 14.). 2. Mjere kojima se utvrđuju visoki
--	--	--	--

3.Prava pacijenata, kako su uređena Direktivom 2011/24/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 9. ožujka 2011. o primjeni prava pacijenata u prekograničnoj zdravstvenoj skrbi (SL L 88, 4.4.2011., str. 45.). 4.Proizvodnja, predstavljanje i prodaja duhanskih i srodnih proizvoda, kako su uređeni Direktivom 2014/40/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 3. travnja 2014. o usklađivanju zakona i drugih propisa država članica o proizvodnji, predstavljanju i prodaji duhanskih i srodnih proizvoda i o stavljanju izvan snage Direktive 2001/37/EZ (SL L 127, 29.4.2014., str. 1.). I. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka ix. – zaštita potrošača: Prava potrošača i zaštita potrošača, kako su uređeni: i.Direktivom 98/6/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. veljače 1998. o zaštiti potrošača prilikom isticanja cijena proizvoda ponuđenih potrošačima (SL L 80, 18.3.1998., str. 27.); ii.Direktivom (EU) 2019/770 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. svibnja 2019. o određenim aspektima ugovora o isporuci digitalnog sadržaja i digitalnih usluga (SL L 136, 22.5.2019., str. 1.);			standardi kvalitete i sigurnosti lijekova i medicinskih proizvoda, kako je uređeno: i. Uredbom (EZ) br. 141/2000 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 1999. o lijekovima za rijetke bolesti (SL L 18, 22.1.2000., str. 1.); ii. Direktivom 2001/83/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 6. studenoga 2001. o zakoniku Zajednice o lijekovima za humanu primjenu (SL L 311, 28.11.2001., str. 67.); iii. Uredbom (EU) 2019/6 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. prosinca 2018. o veterinarsko-medicinskim proizvodima i stavljanju izvan snage Direktive 2001/82/EZ (SL L 4, 7.1.2019., str. 43.); iv. Uredbom (EZ) br. 726/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 31. ožujka 2004. o utvrđivanju postupaka odobravanja primjene i postupaka nadzora nad primjenom lijekova koji se rabe u humanoj i veterinarskoj medicini, te uspostavi Europske agencije za lijekove (SL L 136, 30.4.2004., str. 1.); v. Uredbom (EZ) br. 1901/2006 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2006. o lijekovima za pedijatrijsku upotrebu i izmjeni Uredbe
---	--	--	--

iii. Direktivom (EU) 2019/771 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. svibnja 2019. o određenim aspektima ugovora o kupoprodaji robe, izmjeni Uredbe (EU) 2017/2394 i Direktive 2009/22/EZ te stavljanju izvan snage Direktive 1999/44/EZ (SL L 136, 22.5.2019., str. 28.); iv. Direktivom 1999/44/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 25. svibnja 1999. o određenim aspektima prodaje robe široke potrošnje i o jamstvima za takvu robu (SL L 171, 7.7.1999., str. 12.); v. Direktivom 2002/65/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. rujna 2002. o trgovanju na daljinu financijskim uslugama koje su namijenjene potrošačima i o izmjeni Direktive Vijeća 90/619/EEZ i direktiva 97/7/EZ i 98/27/EZ (SL L 271, 9.10.2002., str. 16.); vi. Direktivom 2005/29/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2005. o nepoštenoj poslovnoj praksi poslovnog subjekta u odnosu prema potrošaču na unutarnjem tržištu i o izmjeni Direktive Vijeća 84/450/EEZ, direktiva 97/7/EZ, 98/27/EZ i 2002/65/EZ Europskog parlamenta i Vijeća, kao i Uredbe (EZ) br. 2006/2004 Europskog parlamenta i Vijeća („Direktiva o nepoštenoj poslovnoj praksi”) (SL L 149, 11.6.2005., str. 22.); vii. Direktivom 2008/48/EZ Europskog		(EEZ) br. 1768/92, Direktive 2001/20/EZ, Direktive 2001/83/EZ i Uredbe (EZ) br. 726/2004 (SL L 378, 27.12.2006., str. 1.); vi. Uredbom (EZ) br. 1394/2007 Europskog parlamenta i Vijeća od 13. studenoga 2007. o lijekovima za naprednu terapiju i o izmjeni Direktive 2001/83/EZ i Uredbe (EZ) br. 726/2004 (SL L 324, 10.12.2007., str. 121.); vii. Uredbom (EU) br. 536/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o kliničkim ispitivanjima lijekova za primjenu kod ljudi te o stavljanju izvan snage Direktive 2001/20/EZ (SL L 158, 27.5.2014., str. 1.). 3. Prava pacijenata, kako su uređena Direktivom 2011/24/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 9. ožujka 2011. o primjeni prava pacijenata u prekograničnoj zdravstvenoj skrbi (SL L 88, 4.4.2011., str. 45.). 4. Proizvodnja, predstavljanje i prodaja duhanskih i srodnih proizvoda, kako su uređeni Direktivom 2014/40/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 3. travnja 2014. o usklađivanju zakona i drugih propisa država članica o
--	--	--

parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 87/102/EEZ (SL L 133, 22.5.2008., str. 66.); viii. Direktivom 2011/83/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 25. listopada 2011. o pravima potrošača, izmjeni Direktive Vijeća 93/13/EEZ i Direktive 1999/44/EZ Europskog parlamenta i Vijeća te o stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 85/577/EEZ i Direktive 97/7/EZ Europskog parlamenta i Vijeća (SL L 304, 22.11.2011., str. 64.); ix. Direktivom 2014/92/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 23. srpnja 2014. o usporedivosti naknada povezanih s računima za plaćanje, prebacivanju računa za plaćanje i pristupu računima za plaćanje s osnovnim uslugama (SL L 257, 28.8.2014., str. 214.). J. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka x. – zaštita privatnosti i osobnih podataka te sigurnost mrežnih i informacijskih sustava: i. Direktiva 2002/58/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 12. srpnja 2002. o obradi osobnih podataka i zaštiti privatnosti u području elektroničkih komunikacija (Direktiva o privatnosti i elektroničkim komunikacijama) (SL L		proizvodnji, predstavljanju i prodaji duhanskih i srodnih proizvoda i o stavljanju izvan snage Direktive 2001/37/EZ (SL L 127, 29.4.2014., str. 1.). I. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka ix. – zaštita potrošača: Prava potrošača i zaštita potrošača, kako su uređeni: i. Direktivom 98/6/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. veljače 1998. o zaštiti potrošača prilikom isticanja cijena proizvoda ponuđenih potrošačima (SL L 80, 18.3.1998., str. 27.); ii. Direktivom (EU) 2019/770 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. svibnja 2019. o određenim aspektima ugovora o isporuci digitalnog sadržaja i digitalnih usluga (SL L 136, 22.5.2019., str. 1.); iii. Direktivom (EU) 2019/771 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. svibnja 2019. o određenim aspektima ugovora o kupoprodaji robe, izmjeni Uredbe (EU) 2017/2394 i Direktive 2009/22/EZ te stavljanju izvan snage Direktive 1999/44/EZ (SL L 136, 22.5.2019., str. 28.); iv. Direktivom 1999/44/EZ Europskog
--	--	---

201, 31.7.2002., str. 37.); ii. Uredba (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Direktive 95/46/EZ (Opća uredba o zaštiti podataka) (SL L 119, 4.5.2016., str. 1.); iii. Direktiva (EU) 2016/1148 Europskog parlamenta i Vijeća od 6. srpnja 2016. o mjerama za visoku zajedničku razinu sigurnosti mrežnih i informacijskih sustava širom Unije (SL L 194, 19.7.2016., str. 1.). Dio II. U članku 3. stavku 1. upućuje se na sljedeće zakonodavstvo Unije: A. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka ii. – financijske usluge, proizvodi i tržišta te sprječavanje pranja novca i financiranja terorizma: 1. Financijske usluge: i. Direktiva 2009/65/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 13. srpnja 2009. o usklađivanju zakona i drugih propisa u odnosu na subjekte za zajednička ulaganja u prenosive vrijednosne papire (UCITS) (SL L 302, 17.11.2009., str. 32.);		parlamenta i Vijeća od 25. svibnja 1999. o određenim aspektima prodaje robe široke potrošnje i o jamstvima za takvu robu (SL L 171, 7.7.1999., str. 12.); v. Direktivom 2002/65/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. rujna 2002. o trgovanju na daljinu financijskim uslugama koje su namijenjene potrošačima i o izmjeni Direktive Vijeća 90/619/EEZ i direktiva 97/7/EZ i 98/27/EZ (SL L 271, 9.10.2002., str. 16.); vi. Direktivom 2005/29/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2005. o nepoštenoj poslovnoj praksi poslovnog subjekta u odnosu prema potrošaču na unutarnjem tržištu i o izmjeni Direktive Vijeća 84/450/EEZ, direktiva 97/7/EZ, 98/27/EZ i 2002/65/EZ Europskog parlamenta i Vijeća, kao i Uredbe (EZ) br. 2006/2004 Europskog parlamenta i Vijeća („Direktiva o nepoštenoj poslovnoj praksi”) (SL L 149, 11.6.2005., str. 22.); vii. Direktivom 2008/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 87/102/EEZ (SL L 133, 22.5.2008., str. 66.); viii. Direktivom 2011/83/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 25. listopada 2011. o pravima potrošača,
--	--	---

ii. Direktiva (EU) 2016/2341 Europskog parlamenta i Vijeća od 14. prosinca 2016. o djelatnostima i nadzoru institucija za strukovno mirovinsko osiguranje (SL L 354, 23.12.2016., str. 37.); iii. Direktiva 2006/43/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 17. svibnja 2006. o zakonskim revizijama godišnjih financijskih izvještaja i konsolidiranih financijskih izvještaja, kojom se mijenjaju direktive Vijeća 78/660/EEZ i 83/349/EEZ i stavlja izvan snage Direktiva Vijeća 84/253/EEZ (SL L 157, 9.6.2006., str. 87.); iv. Uredba (EU) br. 596/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o zlouporabi tržišta (Uredba o zlouporabi tržišta) te stavljanju izvan snage Direktive 2003/6/EZ Europskog parlamenta i Vijeća i direktiva Komisije 2003/124/EZ, 2003/125/EZ i 2004/72/EZ (SL L 173, 12.6.2014., str. 1.); v. Direktiva 2013/36/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o pristupanju djelatnosti kreditnih institucija i bonitetnom nadzoru nad kreditnim institucijama i investicijskim društvima, izmjeni Direktive 2002/87/EZ te stavljanju izvan snage direktiva 2006/48/EZ i 2006/49/EZ (SL L 176, 27.6.2013., str.			izmjeni Direktive Vijeća 93/13/EEZ i Direktive 1999/44/EZ Europskog parlamenta i Vijeća te o stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 85/577/EEZ i Direktive 97/7/EZ Europskog parlamenta i Vijeća (SL L 304, 22.11.2011., str. 64.); ix. Direktivom 2014/92/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 23. srpnja 2014. o usporedivosti naknada povezanih s računima za plaćanje, prebacivanju računa za plaćanje i pristupu računima za plaćanje s osnovnim uslugama (SL L 257, 28.8.2014., str. 214.). J. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka x. – zaštita privatnosti i osobnih podataka te sigurnost mrežnih i informacijskih sustava: i. Direktiva 2002/58/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 12. srpnja 2002. o obradi osobnih podataka i zaštiti privatnosti u području elektroničkih komunikacija (Direktiva o privatnosti i elektroničkim komunikacijama) (SL L 201, 31.7.2002., str. 37.); ii. Uredba (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Direktive 95/46/EZ (Opća uredba o zaštiti podataka) (SL L 119,
--	--	--	---

338.); vi. Direktiva 2014/65/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 15. svibnja 2014. o tržištu financijskih instrumenata i izmjeni Direktive 2002/92/EZ i Direktive 2011/61/EU (SL L 173, 12.6.2014., str. 349.); vii. Uredba (EU) br. 909/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. srpnja 2014. o poboljšanju namire vrijednosnih papira u Europskoj uniji i o središnjim depozitorijima vrijednosnih papira te izmjeni direktiva 98/26/EZ i 2014/65/EU te Uredbe (EU) br. 236/2012 (SL L 257, 28.8.2014., str. 1.); viii. Uredba (EU) br. 1286/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. studenoga 2014. o dokumentima s ključnim informacijama za upakirane investicijske proizvode za male ulagatelje i investicijske osigurateljne proizvode (PRIIP-ovi) (SL L 352, 9.12.2014., str. 1.); ix. Uredba (EU) 2015/2365 Europskog parlamenta i Vijeća od 25. studenoga 2015. o transparentnosti transakcija financiranja vrijednosnih papira i ponovne uporabe te o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 (SL L 337, 23.12.2015., str. 1.); x. Direktiva (EU) 2016/97 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. siječnja 2016. o distribuciji osiguranja (SL L			4.5.2016., str. 1.); iii. Direktiva (EU) 2016/1148 Europskog parlamenta i Vijeća od 6. srpnja 2016. o mjerama za visoku zajedničku razinu sigurnosti mrežnih i informacijskih sustava širom Unije (SL L 194, 19.7.2016., str. 1.). Dio II. U članku 3. stavku 1. upućuje se na sljedeće zakonodavstvo Unije: A. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka ii. – financijske usluge, proizvodi i tržišta te sprječavanje pranja novca i financiranja terorizma: 1. Financijske usluge: i. Direktiva 2009/65/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 13. srpnja 2009. o usklađivanju zakona i drugih propisa u odnosu na subjekte za zajednička ulaganja u prenosive vrijednosne papire (UCITS) (SL L 302, 17.11.2009., str. 32.); ii. Direktiva (EU) 2016/2341 Europskog parlamenta i Vijeća od 14. prosinca 2016. o djelatnostima i nadzoru institucija za strukovno mirovinsko osiguranje (SL L 354, 23.12.2016., str. 37.);
--	--	--	--

26.2.2016., str. 19.); xi. Uredba (EU) 2017/1129 Europskog parlamenta i Vijeća od 14. lipnja 2017. o prospektu koji je potrebno objaviti prilikom javne ponude vrijednosnih papira ili prilikom uvrštavanja za trgovanje na uređenom tržištu te stavljanju izvan snage Direktive 2003/71/EZ (SL L 168, 30.6.2017., str. 12.). 2. Sprječavanje pranja novca i financiranja terorizma: i. Direktiva (EU) 2015/849 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. svibnja 2015. o sprečavanju korištenja financijskog sustava u svrhu pranja novca ili financiranja terorizma, o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 Europskog parlamenta i Vijeća te o stavljanju izvan snage Direktive 2005/60/EZ Europskog parlamenta i Vijeća i Direktive Komisije 2006/70/EZ (SL L 141, 5.6.2015., str. 73.); ii. Uredba (EU) 2015/847 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. svibnja 2015. o informacijama koje su priložene prijenosu novčanih sredstava i o stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 1781/2006 (SL L 141, 5.6.2015., str. 1.). B. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka iv. – sigurnost prometa:		iii. Direktiva 2006/43/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 17. svibnja 2006. o zakonskim revizijama godišnjih financijskih izvještaja i konsolidiranih financijskih izvještaja, kojom se mijenjaju direktive Vijeća 78/660/EEZ i 83/349/EEZ i stavlja izvan snage Direktiva Vijeća 84/253/EEZ (SL L 157, 9.6.2006., str. 87.); iv. Uredba (EU) br. 596/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o zlouporabi tržišta (Uredba o zlouporabi tržišta) te stavljanju izvan snage Direktive 2003/6/EZ Europskog parlamenta i Vijeća i direktiva Komisije 2003/124/EZ, 2003/125/EZ i 2004/72/EZ (SL L 173, 12.6.2014., str. 1.); v. Direktiva 2013/36/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o pristupanju djelatnosti kreditnih institucija i bonitetnom nadzoru nad kreditnim institucijama i investicijskim društvima, izmjeni Direktive 2002/87/EZ te stavljanju izvan snage direktiva 2006/48/EZ i 2006/49/EZ (SL L 176, 27.6.2013., str. 338.); vi. Direktiva 2014/65/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 15. svibnja 2014. o tržištu financijskih instrumenata i izmjeni Direktive 2002/92/EZ i Direktive 2011/61/EU (SL L 173,
---	--	---

i. Uredba (EU) br. 376/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 3. travnja 2014. o izvješćivanju, analizi i naknadnom postupanju u vezi s događajima u civilnom zrakoplovstvu, o izmjeni Uredbe (EU) br. 996/2010 Europskog parlamenta i Vijeća i stavljaju izvan snage Direktive 2003/42/EZ Europskog parlamenta i Vijeća i uredbi Komisije (EZ) br. 1321/2007 i (EZ) br. 1330/2007 (SL L 122, 24.4.2014., str. 18.); ii. Direktiva 2013/54/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 20. studenoga 2013. o nekim nadležnostima države zastave za usklađivanje s Konvencijom o radu pomoraca i njezinu provedbu, 2006. (SL L 329, 10.12.2013., str. 1.); iii. Direktiva 2009/16/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2009. o nadzoru države luke (SL L 131, 28.5.2009., str. 57.). C. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka v. – zaštita okoliša: i. Direktiva 2013/30/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 12. lipnja 2013. o sigurnosti odobalnih naftnih i plinskih djelatnosti i o izmjeni Direktive 2004/35/EZ (SL L 178, 28.6.2013., str. 66.).			12.6.2014., str. 349.); vii. Uredba (EU) br. 909/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. srpnja 2014. o poboljšanju namire vrijednosnih papira u Europskoj uniji i o središnjim depozitorijima vrijednosnih papira te izmjeni direktiva 98/26/EZ i 2014/65/EU te Uredbe (EU) br. 236/2012 (SL L 257, 28.8.2014., str. 1.); viii. Uredba (EU) br. 1286/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. studenoga 2014. o dokumentima s ključnim informacijama za upakirane investicijske proizvode za male ulagatelje i investicijske osigurateljne proizvode (PRIIP-ovi) (SL L 352, 9.12.2014., str. 1.); ix. Uredba (EU) 2015/2365 Europskog parlamenta i Vijeća od 25. studenoga 2015. o transparentnosti transakcija financiranja vrijednosnih papira i ponovne uporabe te o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 (SL L 337, 23.12.2015., str. 1.); x. Direktiva (EU) 2016/97 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. siječnja 2016. o distribuciji osiguranja (SL L 26, 2.2.2016., str. 19.); xi. Uredba (EU) 2017/1129 Europskog
---	--	--	--

		parlamenta i Vijeća od 14. lipnja 2017. o prospektu koji je potrebno objaviti prilikom javne ponude vrijednosnih papira ili prilikom uvrštavanja za trgovanje na uređenom tržištu te stavljanju izvan snage Direktive 2003/71/EZ (SL L 168, 30.6.2017., str. 12.). 2. Sprječavanje pranja novca i financiranja terorizma: i. Direktiva (EU) 2015/849 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. svibnja 2015. o sprečavanju korištenja financijskog sustava u svrhu pranja novca ili financiranja terorizma, o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 Europskog parlamenta i Vijeća te o stavljanju izvan snage Direktive 2005/60/EZ Europskog parlamenta i Vijeća i Direktive Komisije 2006/70/EZ (SL L 141, 5.6.2015., str. 73.); ii. Uredba (EU) 2015/847 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. svibnja 2015. o informacijama koje su priložene prijenosu novčanih sredstava i o stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 1781/2006 (SL L 141, 5.6.2015., str. 1.). B. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka iv. – sigurnost prometa: i. Uredba (EU) br. 376/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 3. travnja 2014.
--	--	--

			o izvješćivanju, analizi i naknadnom postupanju u vezi s događajima u civilnom zrakoplovstvu, o izmjeni Uredbe (EU) br. 996/2010 Europskog parlamenta i Vijeća i stavljaju izvan snage Direktive 2003/42/EZ Europskog parlamenta i Vijeća i uredbi Komisije (EZ) br. 1321/2007 i (EZ) br. 1330/2007 (SL L 122, 24.4.2014., str. 18.); ii. Direktiva 2013/54/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 20. studenoga 2013. o nekim nadležnostima države zastave za usklađivanje s Konvencijom o radu pomoraca i njezinu provedbu, 2006. (SL L 329, 10.12.2013., str. 1.); iii. Direktiva 2009/16/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2009. o nadzoru države luke (SL L 131, 28.5.2009., str. 57.). C. Članak 2. stavak 1. točka (a) podtočka v. – zaštita okoliša: i. Direktiva 2013/30/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 12. lipnja 2013. o sigurnosti odobalnih naftnih i plinskih djelatnosti i o izmjeni Direktive 2004/35/EZ (SL L 178, 28.6.2013., str. 66.).
--	--	--	---

--	--	--	--